

השקלים הזה

העולם

הזה

חושך

שוב שערוריה
ברשות השידור

LAND REGISTER
USA

LLAGE
I FLORIDA U.S.A.

עלילה

נגד חקל

קופות הגמל של הבינלאומי: 5 תשובות יוצאות מהכלל לשאלת ההשקעה בעתידך

למעביד

לעצמאיים

לשכירים ועצמאיים

לשכירים ועצמאיים

לשכירים ועצמאיים

מדוע כדאי לך להשקיע בכל אחת מ-5 קופות הגמל של הבנק הבינלאומי הראשון?

הזדרז והפקד בקופות הגמל
עד ה-31.12.89,
וכך תוכל עדיין להרוויח
את כל הטבות המס לשנה זו!

1. החסכון בקופת גמל מקנה הטבות מס ניכור/זיכוי לעצמאי ולשכיר. הטבות המס משפרות את התשואה במידה ניכרת.
2. הרווחים בקופת הגמל פטורים ממס.
3. החסכון בקופת הגמל הוכח על פי נסיון העבר כהשקעה כדאית.
4. לרשותך אפשרויות שונות לקבלת הכנסה חודשית שוטפת מהקופה.
5. בקופת הגמל תוחלת תהיה מבוטח עד פי 4 מיתרת חשבונך ועד תקרת ביטוח של 60,000 ש"ח צמודה למדד.

לבחירתך 5 קופות גמל יוצאות מהכלל. אחת מהן ודאי מתאימה לצרכיך המיוחדים. פרטים נוספים בסניפי הבנק.

הבנק הבינלאומי הראשון. יוצא מהכלל.

רומניה

הפנים היפות של
ישראל. כמה קל
להתלהב למען
לוחמי-חופש —
בארץ אחרת. בבית
זה הרבה יותר
קשה.
(עמוד 14)

איראן

רשת אמריקאית
טוענת שאורי
לובראני עשה עסק
חדש עם איראן.
לובראני, בשיחה
מקיפה, על מה
שמתרחש באמת
בלבנון. הוא האחד
שיודע.
(עמוד 18)

שכם

רעולי-הפנים
מביאים משתף
למישפט. כתב
העולם הזה נקלע
לשם במיקרה. איך
זה נראה מקרוב.
(עמוד 12)

קאהיר

העסקי-ביש חוזר
כרוח רפאים. מדוע
הופקרו מרסל ניני
וחבריה בכלא
המצרי במשך 11
שנים? על השאלות
החשובות ביותר לא
מדברים.
(עמוד 8)

„בעניין החשיש אני מוכנה לעלות על בריקדות. שיקחו מס על
חשיש! לילי אבידן נעצרה השבוע בחשד של סחר בחשיש. היא
זועמת. היא גם מיאשת. גם שוש מיימון מרוגזת.
(עמוד 48)

בתוך הגליין

29	הורוסקופ — מגיע להם קצת שקט	4	קורא יקר — עיתונאי קטן
30	דף חדש — הסברה בפיתה	4	מיבתבים — מחזיר עטרה ליושנה
32	מוטי כהן — מסתחר מאשתו	5	ממורמרי L.A. — מספיק ודי למאזכרים הישראלי
33	זה וגם — בעיקר מרקם	6	אריה מקל — עליה נד המוכלף
34	ירוסלב יעקובוביץ — עריק	8	תשקיף — למבר יניע וינורש
36	תשבצות —	8	עסק ביש — פרשה ובנייה
36	מיכתבים לרותי — לפני ואחרי		חריגים מעופפים — חילהאוויר נד מערף-הרכש
38	רחל המרחלת — המתחרה של מדונה	10	של מיערדה-בישחון
40	הפגישה הלילית — עוד לא נגמרה	12	בקאסבה בשכם — הוצאה להורג
	דיעה אחרת — דני כהן • אורי דן • רענן לוריא •	14	במדינה — מדינת נקיל ומדינת הייד
	אילנה אדם • ענת נמירסמרי • דניאלה אשכנזי • גיל	14	צבי כסה — מדינת מישטרה
42	סמסונוב • יהודה דרורי • ליפשיץ והחברים של אופירה	15	הנרון — איחוד גרמניה
46	קולנוע — משהו תזוי	16	אנשים — כשפים וכדורגל
	מה הם אימרים — עוזי בורשטיין, מלי פיליפסבורן,	18	אורי לובראני — אני פסנתרן
47	יהודה עמיחי	23	יומן אישי — מהפכה בלי שידור
48	לילי אבידן — כוח לילי נפל	25	חוג הסילון — סימס יפאני
49	שוש מיימון — לא מצאו דבר	26	לילות ישראל — נענש חונן יובל

מיכתבים

● העולם הזה לא עירער על סימונותיו של הר"ר ברכה, אלא עמד על היבטים מסר ימים של הפרקטיקה שלה.

חומר למחשבה

על מניעיו של קורא העולם הזה. חזתי והצטרפתי למועדון קוראי העולם הזה, שנטשתי מחמת חוסר-זמן וקרימויות כספיות אחרות. אין זאת אומרת, כי מסכים אני עם כל הכתוב בהעולם הזה, אך זו זווית-ראייה אחרת, הנותנת לי חומר למחשבה. גידעון לומניני, פתח-תיקווה

מחזיר עטרה ליושנה

על תפקידו הנוכחי של ראש עיריית רחובות לשעבר ("אנ" שים", העולם הזה 20.12.89). יחזקאל הרמלך שוב איננו ראש עיריית רחובות, כפי שסבר, בטעות, המפקד החדש של מיטרת רחובות. אבל הוא עושה חיל בכל זאת.

כל הבא, ברוך הבא

על המצטרפים לספינת השלום ("אלטלינה 2", העולם הזה 20.12.89).

אני שמח מאוד על שבניגוד ליונה הנביא לא חורה לאורי אבנרי שאיטרו הוא מצליח במשימתו: בשלום בין הישראלים לפלסטינים.

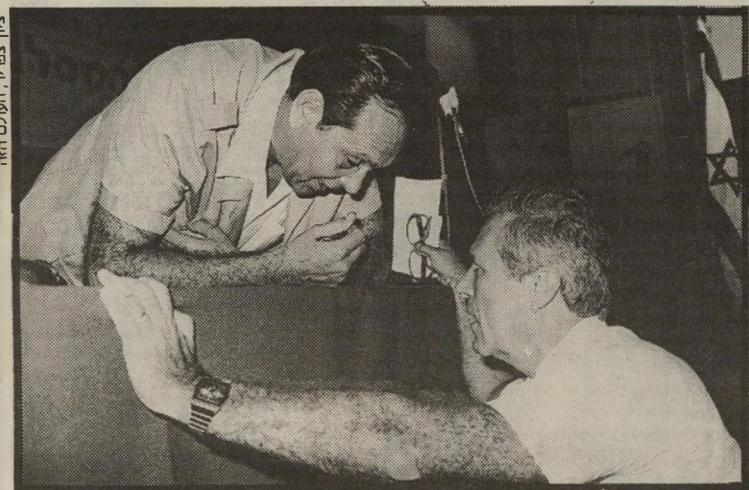
מאירד אינני מבין מדוע עליו ללעוג, אמי גם בעדינות ובחינניות, לאלה המצטרפים לספינת השלום רק עתה, משכבר בטוח שהסי פנה לא תטבע בדרך אלא תגיע בשלום למטרתה (סליחה על מישחקיהמילים). מה יש? כל הבא, ברוך הבא וכן ירבו!

יצחק הבר, תל-אביב

עיניים גדולות

"מיקרה עין", (העולם הזה 20.12.89).

הודעוטי לקראו את הכתבה אודות רופ' אהיהעיניים הר"ר ברכה מתל-אביב.

מנכ"ל הרמלך וידיד עבודה טובה מאוד

למי שלא יודע לאן נעלם הרמלך: הנ"ל משמש כיום כמנכ"ל משרדו של יצחק מודעי (שר התיכונן והכלכלה) ועושה שם עבודה יפה מאוד.

באחרונה, למשל, הוא מבקש להשיב את עטרתה של רמלה (שהיתה לפני ימים רבים בירתה של ארץ-ישראל) ליושנה. הוא מתכנן להעביר את קריית הממשלה מתל-אביב לקרייה חדשה ברמלה, מהלך הגרוא נכון מאוד גם מבחינה כלכלית.

יגאל בן-צבי, רמלה

אין בכוונתי להתווכח עם הכתבת ועם כתבתה, שכן העובדות אינן ידועות לי. אולם הר"ר ברכה ידועה לי גם ידועה. אני מכיר אותה שנים רבות כאדם וכי רופאה. אני משוכנע שלגבי רמתה, מיומנותה וממוחיותה כרופאה עיניים אין חילוקי-דעות.

הר"ר ברכה ידועה כאחת מרופאיהעיניים יים הטובים ביותר בי ארץ.

במשך השנים הרבות שאני מכיר אותה, ראיתי מיקרים לא מעטים שהיא סירבה לקבל כסף עבור טי פול רפואי, וזאת כי התחשב במצב הכספי הקשה של פציננטים מסוימים.

זאת ועוד, כעיקרון אין היא גובה תשלום עבור טיפול בנכ"צה"ל. אני מכיר אותה כרופאה אחראית מאוד, שקטה, רגועה ומרגיעה.

מוכרים לי אישית שני אנשים שהיו אצלה בסיטואציה קשה, ומטבעה-ההרברים היו שרויים במתח ובחרוזי רבה בשל פגיעה קשה בראייה. היא בדקה אותם, הרגיעה אותם ולאחר טיפול מורכב ומסובך, הצילה את מאור-עיניהם.

אנשים רבים מתהלכים בקירובנו היום כשי הם חכים לר"ר ברכה חוב גדול על שזכות ניתוחיה וטיפוליה הם שבו לראות. הנה זוהי התמונה של הר"ר ריבקה ברכה כפי שאני מכיר אותה.

גידעון לביארי, תל-אביב

לביארי

עיתון לשמוח עליך שהדיעה שפירסם אינה נכונה.

* "עיתונאי קטן"

בהלוויית ידידי גידעון ברלי הקשבת להספדים המעטים והכנים, וחשבת על אריק איינשטיין. האם זה מוזר? איינשטיין עשה חיל בשירה-הסתה על "עיתונאי קטן שלי", בהתכוונו לכלל העיתונאים. הוא תיאר את העיתונאי כאיש כוזב, שפל, חסר-מפון, שלא איכפת לו לאמלל בני-אדם.

גידעון ברלי, חבר מערכת העולם הזה לפני שנים רבות, היה עיתונאי. הוא היה גם קטן-קומה. והוא היה ההיפך המוחלט מן הקאריקטורה המרושעת, שאותה הפיץ איינשטיין בשירו — שיר שהיה נשאר בעיני כוזב, שפל וחסר-מפון.

ברלי היה עיתונאי בכל רמ"ח אבריו. הוא ראה במיקצוע זה שליחות אמיתית, שאותה

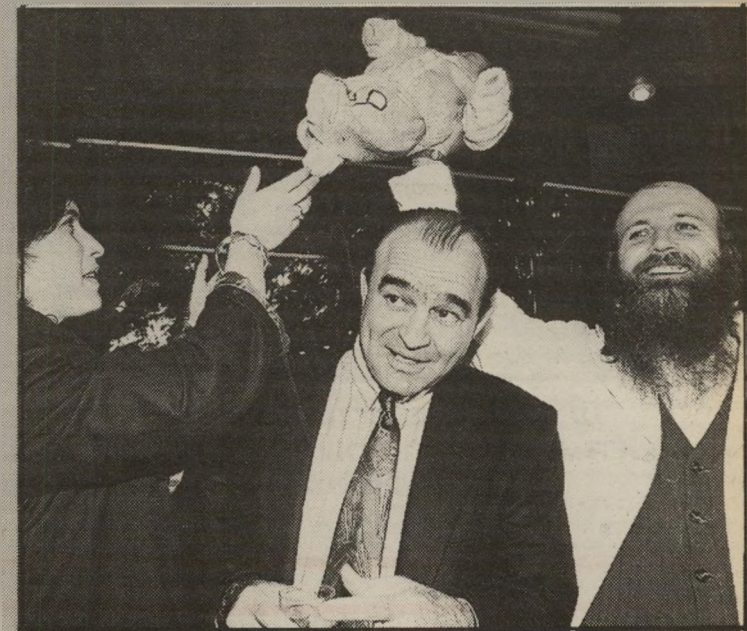
קרא י"י.

לפעמים טוב להיבשל. יש והכישלון מניב דווקא פירות טובים.

לפני חודשים פירסם העולם הזה ידיעה על הצעירה הלכנונית, שהתנקשה בחייו של הגנרל אנטואן לחר, מפקד צד"ל. ידיעה נאמר שלפי שמועה חזקה, אך בלתי-מאושרת, נרצחה הצעירה, שרי הא בשארה, בכלא-חיאם.

מערכת-הביטחון הישראלית טענה שהידיעה אינה נכונה, אך סירבה לאפשר לנו, או לעיתונאים ישראלים אחרים, להיפגש עם הצעירה כדי להיווכח בקיומה.

לא הסתפקנו בכך, וחזרנו לעניין שוב ושוב. תבענו לתת למישהו מוסמך לראות אותה. עיתונאי צרפתי מסויים טען כי נפגש ארי

הגיגה בבית: למנכ"ל, "העולם הזה בע"מ", דודי גרשונוביץ, ולאשתו מיה נולד בן, שימרי. בחגיגת ברית-המילה הניף המוהל את הדג-הנולד באוויר.

מילא בשקירה ובצניעות. מעולם לא הבלט את עצמו, מעולם לא כתב מילה רעה על איש כשהוא לא היה חיוני, ובמותו לא השאיר אחריו — כך נרמה לי — אף אויב אחר.

אולי קיים פה ושם עיתונאי המתאים לקאריקטורה שבשיר. אך אין ספק כי הרוב העצום של העיתונאים, בארץ ובעולם, מסר רים למיקצועם החיוני כמו שהיה גידעון ברלי.

אריק איינשטיין לא יכתוב עליו שיר.

דא.א.א.א.

תה, ואף פירסם על כך כתבה קטנה בשבועון צרפתי. עמדנו על כך שפירסום זה אינו מספק הוכחה לכך שהיא חיה, מפני שאין בו דבר המוכיח אם — ומתי — נערכה הפגישה.

השבוע, סוף-סוף, סופקה הוכחה זו. הכי לזוויה הצרפתית שידרה כתבה עליה ועל אסירים אחרים כחיאם, והטלוויזיה הישראית שידרה אף היא כתבה זו. בכתבה נראה בעליל כי הצעירה שלמה ובריא.

אני שמח על כך, כי מעתה והלאה רובצת על אנשי צד"ל מלוא האחריות לשלומה. ואם מילאנו תפקיד מסויים כהכסחת הדבר, אני שמח. זה אחר המיקרים שבהם מותר לעורר

העולם הזה

השבועון של ישראל

העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם סיטון
מנהלת מחלקת-מודעות:
רינה מיטרני

המערכת והמינהלה:
תל-אביב, רחוב גורדון 3
(ת.ד. 136, מיקוד 61001)
טלפונים: 232262/3/4 (03),
5230662 (03)

פקס: 245130 (03) FAX
המו"ל: העולם הזה בע"מ
הדפסה: הדפוס החדש
הפצה: גר
תל-אביב, יד חרונים 7
מלפון: 377056 (03)

המנהל הכללי: דודי גרשונוביץ

מאוררי L.A.

אין בליבנו יותר מקום לכל מיני מדינאים ושליחים ריקניים, השולחים כלפינו אצבע מאשימה. אנו כאן לא משחרים ערכים ישראלים להצביע עבור מילגה מסוימת. כאן לא מצביעים עם תעודות של אנשים שהלכו לעולמם לפני שנים. אני שוב חוזר: חטטו בבקשה בעניינים והניחו לנו לנפשנו, כי נסתדר עם הקרובים במרומים גם מבלי התערבותכם בחיינו. אפילו בגוש המזרחי העניינים משתנים לטובה, ואתם עדיין קופאים על שמריכם. אם משהו מכאן תמה מה הם "גפולות של נמושות" אמיתיים, עליו להסתכל פשוט בראי.

אנו אוהבים את המדינה, קשורים אליה בלב ונפש ואיכפת לנו מאוד, עד שזה מגיע לפוליטיקה הרקובה, המזכירה קירקס מלא מוקיונים. סירובו של ראש הממשלה להיפגש עם הקהילה הישראלית בכיקורו כאן, ולשוחח בשפה העברית, דבר שיתן כניכול גושפנקה רישמית בהכרה ביורדים — לפי תחקיר קל ומהיר התברר שהדבר לא גרם לכל התרגשות, תדהמה או אכזבה, כי אנו רגילים לכך ממיקרים קודמים של אחרים. לפחות שמיר לא התבטא בצורה מגונה. פרט לשלושה מלחכייפינכה, שהכתירו את עצמם כנציגי הקהילה הישראלית בלוס-אנג'לס, ושלא יכלו לעצום עין במשך כמה לילות, ולאחר תחנונים, התפרסויות, חינחונים, ליקוקים ומשיכת-חטים, בתוספת שלוש סאלטות באוויר, וכמאה צילצולי-סלפון למקורות הנכונים — הת' אפשר להם מתוך חמדים להצטרף למיספר מנהיגים יהודיים מקומיים ולשבת ולחטות בצילו של הקדוש יצחק שמיר (שמועה אחת אומרת שהם אפילו שלחו סלגרימה לבאבא סאלי, לצורך ברכה והצלחה). בפעולה זו הם הפכו את עצמם לחוכא ואיטלולא בעיני הציבור הישראלי המקומי, ובפרט בעיני חבריהם, שאמרו שהם ידועים כרודפי גדולה ושררה. כנראה ישנם אנשים מסוימים, שכשיוקרים בפניהם הם טוענים שזה גשם הירד משמיים, זו היתה צורה מיותרת של תפנונות, שעברה כל סייג וחרגה מן הטעם הטוב בהתנהגות יומרנית, שהשאירה טעם מר בקרב הציבור הישראלי במקום.

הפסקת ניבול-הפה, שאינם הולם אפילו מדינאים במדינות מכירות...

ראשית, השלושה אינם מייצגים את הציבור הישראלי המקומי בכלל, אלא אירגון יחיד המקבל את פקודותיו מאירגון-הגג היהודי העולמי, ולפי השמועות הוא עומד לפני התפוררות בגין חוסר מנהיגות ראויה. אנו תיקווה שזו שמועה-שווא, כי זהו האירגון הראשון שנוסד בלוס-אנג'לס על טהרת הישראלים. אני מקווה שכמה מהותיקים יסכימו לחזור ולהעמידו על רגליו.

לצערנו קיימים כאן אלמנטים פוליטיים, המנסים לפעול לפי "השטיקים" שבמולדת, ולהטיל את אשמת סירובו של שמיר להיפגש עם הישראלים על הקונסול רן רונן. זו שטות, והם מנסים לפשפש ולגשש בחשיכה, היות ומר רונן, לפי מקורות מהימנים, חרג במאמציו ממסגרת עבודתו ותפקידו, כדי שפגישה כזו בין שמיר לישראלים כן תיערך, ולפי מיטב ידיעתי מר רונן, שהיה בין הפגישות לסדרן, נפגע מצורת התנהגותם של מלוויי של שמיר. באופן טבעי, היתה הפגישה מפשירה חלק גדול מהמתח הקיים בין הישראלים לבין המוסדות הרישמיים. אני משוכנע שמר רונן ימשיך בדרכו שהחל בה, שנשאה גממה חיובית, הבנה וגישה ישירה לבעיות ואבני-הנגף שלפנינו.

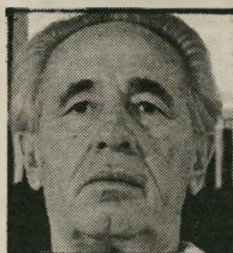
ואם נצטרך בעתיד ייצוג למיקרים דומים מטעם הקהילה, על הייצוג להיות מורכב לא מאנשים המכתירים את עצמם וגורמים לכיוונויות, אלא מתוך כל האירגונים הפעילים בעיר, כגון: מכבי, בית"ר, הוועד למען החייל, השומר הצעיר, בני עקיבא, ויצ"ו, בני-ברית, אורט והצופים, שרבים מחניכיהם שרתו ועדיין משרתים כיום כצה"ל, שהיו בריאים.

וכן לא לשכוח את מחוז התפוז ופעיליו החיים שם. ומי זה שקבע שרק גברים צריכים לייצג אותנו? לדעתי הנשים עושות עבודה יותר ברובה (מה זה פה, ערב הסעודית או מאהשערים של נטורייקראת?)

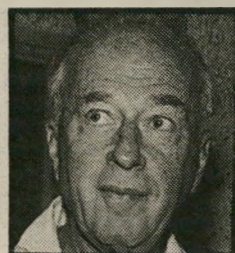
נ.ב. אין זו אמת שכניכול כינתי את שמיר בשמות "קופירון", "גובהדשא", "גובהדלי", "גובהשטיח", בראיון לתחנת-הכבלים. פשוט טענתי שהוא מימד קטן, המתאים לגלות אירופה הישנה. הכוונה היתה לתפיסתו המדינית, ולא למימדי גופו.

עזרא קלמגור, לוס-אנג'לס

המונטאר ברצועה, הירירושלים, חולות-הנגב, גבעות-העמק והריהגליל והשפלה, רויים וספוגים בדמם של הוותיקים והצעירים שלחמו בדם ויוע והיושבים כאן כיום, ורבים מאיתנו השאירו קברים של כנים, הורים, אחים ואחיות מאחוריהם, שנפלו במלחמות-ישראל, וכאלה שהארמה עדיין טרייה על קברי הבנים שנפלו באחרונה בשורות המדינה. עד עתה ישבנו והבלגנו והמשכנו לעכל את החרפות, הגידופים, הכושות והכלימות וההשמצות, הנזורים כלפינו מטעם "טייטהחלל" המטיילים ברחביהעולם על חשבון משלם-המיסים הישראלי והאמריקאי. רבותי הפוליטיקאים המכנים עצמם "מנהיגים", תבינו עניין. אנו, ששרתנו את המדינה, ורבים מאיתנו הקיפו את דמם, יש לנו אותה הזכות לאדמת-הארץ כפי שיש לכל אחד אחר היושב-בצינו. מדוע שלא תתלבשו על תלמידה-הישיבות

פרס
שיילכו לעזאזל.

רבין
גפולות של נמושות.

בהן
מוטב לנו בלעדיהם.

וייצמן
שייכנסו לי לתחת.

הפראזיטים? שיילכו לשרת בכת-יחולים או במישמר האורח? מדוע שלא תחטטו בעניינים ותפענחו מגיין באה הרעה? אין אנו קהילה של טיפשים ואידיוטים, בורים ועמיההארץ. אנו מעורכנים בכל הנעשה בתוככי קדרות התבשילים שלכם. אין אנו זקוקים לתורת מוסר-ההשכל שלכם. אנו המשיכו

אנו אוהבים את המדינה, עד שזה מגיע לפוליטיקה הרקובה, קירקס מלא מוקיונים...

במילחמת-הכסאות שלכם, ועיזבו אותנו לנפשנו, כי מי אתם שתטיפו לנו מוסר, ותכנו אותנו בשמות בזויים? בעיר הזו נמצאים העילית שבעילית של ישראלים בעלי כל המיקצועות, וכל האפשרויות תפוחות, כי את המדינה הזו מנהלים אנשים בעלי תבונה, ולא מוחות סתומים ובעלי ריעות קדומות מימיהחושך. אנו צועדים בראש מורם, ללא רגשי-אשמה ובמצפון נקי.

מספיק ודי למוזכרים הישראלי. יצחק שמיר בועט שוב. כמרומני הגיעה העת לגבינו, הישראלים החיים בעיר הזאת, לפקוח את עינינו ולחדול להיות סגפנים ומתענים, המכים על חטא על עוכרת הימצאנו כאן. די כיחס המביש מצידם של רבים מ"מנהיג" מדינת-ישראל, שתקנותיה ותוקיה המיוחדים הם אפלייה גלויה וניכזות מלאת-שינאה ונקמנות עיוורת כלפינו, הישראלים החיים בחוץ-לארץ. ניסינו לאטום אוזניים בהיקראנו בכינוי מישפטיהפז "גפולת-שליגמושות" (ראה ספר חדש, כינויים וברכות, מאת יצחק רבין) וכן הביטוי "שיילכו לעזאזל" (ראה חרוזים ובטוים מאת שימקון פרס) או פנינים כמו "שכל היורדים ייכנסו לי לתחת מבלי לקפל את האוזניים" (ראה סחרוזות ופוניישפר סימי הצבא הבריטי והפלמ"ח מאת עוז וייצמן בסיגנון דן טולקובסקי ומוטק"ה בלגן מספר הפלמ"ח). ואחרון חביב: "מוטב לנו בלעדיהם", מישפט שנאמר לצוות-כתבים זרים עליידי השדרנית של המחתרת לשעבר, שפיה נוסף תמיד "גופת צופים", והידועה בכינוי "פה של ג'ורה העולה על גדותיה".

דן בן-אמוץ ז"ל נחשב לקדוש מעונה בהשוואה למשוררים שהזכרתי. מוסדות ושליחים רישמיים תמיד מתעלמים מקיומנו. מקומות-עבודה עבור ישראלים מקומיים במוסדות אלה וכן בפרדציה היהודית הם סאבו מוחלט עבורנו (פרט למיספר מצומצם שהצליח להסתגל איכשהו). לאחר ביקור משפחתי מטילים עלינו מסיציה מיוחדת ביציאתנו מהארץ, (הקרוי בפניו מסיעונשונקמה), ואנו מוכרחים להשתמש בדרכון ישראלי, ולא בדרכון זר כלשהו. רוב הישראלים מסכימים לכך, אולם מדוע מאריכים את תוקפו רק ב-90 יום בלבד?

למרות היחס לא-הוגן הזה אטמנו אוזן, עצמנו עין, שלפנו את הארנק ושלמנו את הכסף ברולארים ירוקים ככופר-נפש. בשעות-חירות התייצבנו במאות ואלפים בקונסוליה הישראלית, מוכנים לצאת לקרב לעזרת המדינה. גם בתקופת מיקומה הקודם של הקונסוליה בשדרות הילנה, תמיד היינו מוכנים לפקודתו, ב'67, '73, '76, וכן ב'82, במלחמת-הגליל האומללה. נוסף על צנחנים, נהגי טנקים וחול"מים, סייסים,

שדרנית-המחתרת לשעבר ידועה כפה של ג'ורה העולה על גדותיה...

רופאים וחובשים, שהוטסו ארצה על ידי המדינה, רבים אחרים הגיעו ארצה בדרכי-לא-דרך על חשבונם הם. אין אנו דורשים תודה, פרס, ואפילו לא טפיחה על השכם, אלא מעט התחשבות והפסקת ניבול-הפה, שאינו תואם אפילו מדינאים במדינות מפותחות. עשינו זאת מתוך קשר נפשי ורגשות לאמא-מולדת, שממנה אולצנו להיפרד. עד מתי? אלוהים גדול. לאן לחזור? ל-10 אחוז אבטלה?

מיליארי הדולארים הוורמים להתנחלויות יכלו לשמש ליישובם של חיילים משוחררים וזוגות צעירים, ובנתי תשתית לייסוד מקומות-עבודה במדינה. אם השיטה היא רקובה וחסרת-תכלית, אין אנו מוכנים להיות השעיר-לעזאזל בגין הכישלונות של השרלטנים, האוחזים בהגה-המדינה. אני קורא בקול זעקה: תבלמו את הפה ורדו מעלינו, כי הריקבון הוא אצלכם, ואל תחפשו אותו כאן.

גשבר לנו לייצג את הכיבוש השחורה במישפחה. הלחץ המטופש על הפרדציה היהודית המקומית (שהתרופף בשבוע האחרון) שלא לפתוח את שעריה לפנינו, אינה אלא שיטנה של בורלי-מוחות, המלווה ברגשי-אשמה שאותם חשים המנהיגים חוצץ-הקודש, שבצורת הנהגתם את המדינה סללו כמו מעשיהם ופיהם את הדרך שהובילה אותנו למקום שבו אנו שוהים כיום.

הקונסול הקדום, איתן בן-צור, ניסה לשבור את הקרח ולהתקרב אלינו, אולם גישתו ופעילותו בחוג מצומצם ובמיסגרת סגורה לא השיגה את מטרתה. יתכן וחשש לדרת מגב הסוס ולדרת אל העם, יתכן והצליח להמס מספר גבישיקרת זעירים, אולם הקרחון הגדול, החוסם, קיים עדיין במעבריה-הלב אי-שם עמוק, ורק קיץ חם ולוהט אולי יצליח להפשירו.

יתכן ששמו של הקיץ הלוהט הוא רן רונן, הקונסול החדש בלוס-אנג'לס. על מנהיגי המדינה הוותיקים וכן הצעירים "הירוקים", בעלי המפתחות המיפלגתיים, ובעלי הזיכרון הקצר, לזכור ולרעת שארמות לטרון, שעריהגיא, נגבה וחולייקאט,

עלילת נגד המינכ"ל

**אילו פורסם מיסמך זה בלי בדיקה נוספת,
עלול היה אריה מקל לעוף מתפקידו לאלתר.
"העולם הזה" היה מסתבך בעלילה מכוערת.
כמה אנשים בליכוד וברשות היו מדימים כוסיח**

אייל ארליך

דמיסמך שנמסר ליד, היה מרהים. היתה בו הוכחה כי מנכ"ל רשות-השדור, אריה מקל, נאמנו של יצחק שמיר, עסק בעיסקות-מטבע בלתי-חוקיות וקנה באופן בלתי-חוקי בית בארצות-הברית. כל זה כיוול 1986. כשכיהן כבר כיועץ המדיני של ראש הממשלה.

המיסמך נמסר לי עלידי מקור, שלרגע לא פיקפקתי במהימנותו. כדי להשלים את הסקופ, עשיתי את הבדיקות המתבקשות. האם קיבל אריה מקל דו"ח מבוזבז? האם הוא עסק בעיסקות במטבע-חוז? התשובה היתה שלילית. האם מיסמך הדרכון במיסמך נכון? התשובה היתה חיובית.

עיתונאים רבים היו מסתפקים בבדיקה זו. אם המקור מהימן, מי יעלה על דעתו שהמיסמך אינו אמיתי? ומי ירהר אחר מיסמך ריש מי של ממשלת ארצות-הברית?

זה יכול היה להיות טיפול שיגרתי: פניה למקל, כמובן. הכחשה של מקל, כמובן. פירט טום המיסמך כספוס בלעדי, בתוספת ההכחשה. מי היה מאמין לה?

יתר על כן, מצד חוגים מוסמכים ביותר, שירעו אודות הפירסום הצפוי, הובהר לנו בצורה חד-משמעית שביום הפירסום יעוף מקל מתפקידו, לשימתם הרבה של לא מעטים בצמרת הליכוד, המאוכזבים מתיפקדיו כאישיה-מפלגה ברשות, ושהיו עטים על ההודמנות להעיק אותו.

אולם העולם הזה היה מודע לחשיבות העניין, ולגודל האחריות לגבי האפשרות שזו האשמת-שווא והוצאת-דיבה.

כל זה אמר: זהירות.

דחלטנו לדרווח את הפירסום, להסתכן באפשרות שהסקופ "יברח" לנו ויתפרסם בעיתון אחר, והתחלנו בחקירה ראשונית בארצות-הברית.

המיסמך שנמסר לנו נושא את הכותרת "רישום קרקעות, ארצות-הברית", בתוספת סמל של דגל אמריקאי. הוא התייחס לעיר מיאמי, במדינת פלורידה שבארצות-הברית.

מוכר, וחסר במיסמך מיספר אמיתי של החל"ק (LOT).

בשלב זה חזרנו למקור. "לא יכול להיות" היתה התגובה. "אני משוכנע במיליון אחוזים שהמיסמך אמיתי. קיבלתי אותו ממקור שהוא מעבר לכל ספק: גורם בכיר במישרה הפדרי לית של ארצות-הברית (אף.בי.אי), שקיבל תמורה נאה עבור השרות. הסכום שהוזכר: 3500 דולר.

סירה מקיפה יותר של בדיקות בארצות-הברית העלתה מעבר לכל ספק כי המיסמך בדינו הוא זיוף מתוחכם. באי-כוחנו נרשם כמי נוי על מאגרי-המידע של המקרקעין בארצות-הברית, הגדול מסוגו. הוא לא גילה נכס כזה, וגם לא נכס אחר הרשום בשם הזה.

השם הזה עצמו מעורר שאלות. מנכ"ל רשות-השדור מאיית את שמו כי אנגלית MEKAL. ואילו במיסמך רשום השם MEKKAL — כפי שנשמע השם מקל באוזניים אמריקאיות וניתן שהמזויף רצה שנחשבו שזה נשמע באוזניים אמרי (קאיות).

יתר על כן: אין מוסד הקרי "רישום קרקעות ארה"ב", כפי שהוא מופיע בכותרת הרישום. כל לישבה של רישום-קרקעות בארצות-הברית שייכת לרשות המקומית, ולא לרשות הפדרלית. גם אם השם התיימר להיות שמה של פירמה פרטית המספקת פרטים, לא יתכן כי במיסמך לא יופיעו כתובת הפירמה, מיספרי הטלפון, הטקס והפאקס שלה, או כל פרט מזהה אחר. מעבר לזה, איש מן המומחים שאיתם התייעצנו לא שמע מעולם על פירמה כזאת.

הסתבר כי הדבר היחיד הנכון במיסמך הוא מיספר הדרכון של אריה מקל, אגב על שם MEKAL ולא על שם MEKKAL. לפני הערכתנו, המיסמך זויף בישראל. התאריך על המיסמך רשום בצורה ישראלית (14.07.1986) ולא בצורה האמריקאית (07.14.1986). המילה "בולווארד" (שדרה) מופיעה בצורה מקוצרת, שאינה מקובלת בארצות-הברית. BOUL במקום BLV.

דבדיקה הראשונה בארצות-הברית נועדה להשיג העתק של הרישום כי משרד-הקרקעות, כדי לאמת את תוכן הרישום שלפנינו.

אז הסתבר דבר מוזר: במיסמך, הנראה כל כך מושלם, אין כתובת ממשית של הנכס. קודם כל, אין מיספר הבית בשדר פאלם טרי. ומעבר לכך: אין בכלל שדרה בשם פאלם טרי בעיר מיאמי, וגם לא בעיר מיאמי ביץ'. הבירור הראשוני גם גילה שהנתונים לגבי הגוש והחלקה לקויים. גושי-הבתים איננו

בעמודה שמאלית כתוב: "תיאור הנכס: וילה על האדמה, כתובת: שדר פאלם טרי (עץ הרקל)".

בעמודה המרכזית רשום כי שטח הנכס הוא 174 מטרים רבועים, והאדמה 51%.

בעמודה הימנית רשום: גוש בתים 4198116/43/86. חלקות מס' ב/8416 ו-1142.

העוקץ היה בתחתית. "בעלות: חברת טראסט ננק למ"ל, עבור: א. מקל. דרכון מס' 2226542. מיום 14.07.1986".

Mr. A. MEKKAL - Passport No- 2226542 ISRAEL.

ACCT # TRUST BANK L.M.I. Co' DIRKAM LTD.

ACCT No. 5001/97161

This account opened in July 1986

1.	Dep	July 1986	\$ 2,550.00
2.	Dep	Feb. 11. 1987	\$ 6,100.00
3.	Dep	Aug. 09. 1988	\$ 3,613.00
Total Credit			\$ 12,263.00

Mr. MEKKAL holds B. CREDIT CARD, up to \$ 25,000.00

CREDIT.

NEW YORK - NOV. 09 . 1989

הניבזות, היה תמים. אין גבול לדימיון היוצר של המעלילים

LAND REGISTER USA

TTTTT00000

GGGGGGGGGG

TOWN VILLAGE

MIAMI FLORIDA U. S. A.

DESCRIPTION FROM
THE PROPERTY

VILLA ON GROUND

ADDRESS :

PALM TREE BOUL"

M. NO'

SQUARE METRE

1 7 4

LAND

5 1 2

BLOCK OF HOUSES

4198116/43/80

PART' NO'

4215/B

1142/B

O W N E R S H I P

TRUST' BANK L.M.L. CO'

FOR : A. M E K K A L PASSPORT NO' 2226542

FROM : 14.07.1986

8 -11- 1989

המיסמך המזוויף
מקום, שם, תאריך

בחקירה נמרצת, כדי לגלות את זהות הווייף
נים ומניעיהם.
השאלה היא אם המקור, שמסר את המיס
מך להעולם הזה, פעל בתוסילב מבלי שירע
או חשד שהוא מזויף, או לא. הוא טוען שנפל
בפת. אם וכאשר נגלה את הווייפנים ומסייעי
הם, בוודאי נפרסם את כל הפרשה.
בשביל מקל זה יכול לשמש שיעור מאלף
על תרבות-המאבק בישראל של סוף 1989.

הפקדות מיולי 1986 ועד אוגוסט 1988. שוב
מופיע מיספר-הדרכון הנכון של מקל.

ה"עולם הזה" אינו מתכוון להפסיק
את טיפולו בפרשה זו, שבה עמד
ליפול קורבן למזימה מכוערת. נמשיך

נוספות לאמיתות המיסמך, הגיע לירינו ריי
שום מפורט של מה שהתיימר להיות חשבונו
של מקל — שוב אותו איות שגוי — כבנק
למ"ר — שהוא, אגב, בנק דרום-אפריקאי
שיש לו קשר עם הבנק האמריקאי הענקי
צ"ס מנהאטן.
לפי מיסמך זה הופקדו בחשבונו של מקל
אלפי דולארים בתאריכים שבהם לא היה
תושב-חוץ. הסכום הוא 12,263 דולר, בשלוש

ה"קורבן המיועד, אריה מקל, שממנו
ה"ביקשנו תגובה, הגיב מיד בהכחשה טור
טאלית. מעולם לא קנה בית, גם לא בשנים
שבהן היה תושב-חוץ, והיה לכאורה מורשה
להחזיק כספים ובית.
מקל לא היה מעוניין בפירסום העלילה.
כקורבן הפוטנציאלי, לא היה מעוניין בהוצ'
את הדברים החוצה.
כשלחצנו על המקור להמציא לנו הוכחות

למבר יגיע ויגורש

ואיפיו למבר, יו"ר האירגונים הלאומיים בשאלת פלסטין שליד מוסדות האו"ם, יוזם רעיון מיצעה השלום בירושלים בשבת הקרובה, שהיה אמור לצעוד בשורות הראשונות, יגיע לישראל ויגורש.

למבר שלח הודעות לכתובות שונות באירופה בזה השבוע: "התכונות לצאת לירושלים, להצטרף לוועדה המכינה את מיצע השלום, אבל אמש (20/12) הודיעה לי השגרירות הישראלית בלונדון שמשרדהפנים הישראלי ביקש מהם למצוא אותי בכל הדרכים האפשריות, כדי להודיעני שנאסרה עלי הכניסה לישראל, ושמטוב לי שלא לצאת לתל אביב, משום שאני צפוי למכוכה, כאשר לא יאשרו את כניסתי". למבר החליט לכוא לארץ באופן הפגנתי. בנמלהתעופה מצפה לו צריגיוש מטעם משרד הפנים.

המישמרת הצעירה לשיוני הבחירות

יעדה מיוחדת של המישמרת הצעירה במפלגתהעבודה מגבשת בימים אלה את המלצותיה לשיוני שיטתהבחירות במפלגה. העקרונות המרכזיים לשיוני: (1) מועמד לראשותממשלה ייבחר בבחירות עלידי כלל תומכי מפלגתהעבודה (פריימריס). (2) ח"כים ייבחרו עלידי תומכי המפלגה ברשימות מחוזיות וברשימה ארצית, כשהדיוג יתבצע עלידי מרכזהמפלגה. (3) בעלי תפקידים פנימייםפוליטיים (כמו מוכ"ל) ייבחרו בבחירות כלליות של כלל חבריהמפלגה. הוועדה מתכוונת להתכנס בתחילת ינואר, והיא תביא את המלצותיה לאישור המרכז. בראש הוועדה יושב אמיר לינצבסקי, אחד הפעילים המרכזיים במישמרת.

694

ביום השני, 25 בדצמבר, מסר דוברצה"ל על 545 הרוגים פלסטיים ניים בשטחים הכבושים. מיספר זה כולל הרוגים מירי חייליצה"ל בלבד.

לפי ספירת "העולם הזה" עומד מיספר ההרוגים על 694. לעומת זאת, מוסר, "מרכזהמידע הפלסטיני לזכויותהאדם" על 838 הרוגים פלסטיניים, לפי הפירוט הבא:

- 611 הרוגים מירי חייליצה"ל ומתנחלים.
- 57 הרוגים ממכות ומתחשמות.
- 82 הרוגים כתוצאה משאיפתגזז.
- 88 הרוגים מסיבות אחרות.

נמצאו יומנים בפר"ב בורג

דרון ארזי, היסטוריון צבאי צעיר, מצא בפרייבויז שבגרמניה המערבית את יומנו הפרטי של פארמבר, גנרל גרמני ששימש ביוני צבאי של המצרים בשינת ה'50'. היומנים יכולים, קרוב לוודאי, לשפוך אור על מה שהתרחש בצבאות המצרי והסורי בשנים אלה. בשנת ה'50' עברו קצינים גרמניים בשורות הצבא המצרי והסורי. הדבר הוכח, בין היתר, גם עלידי מיסמכים שנתפסו במיכצע"סיני.

מינויים פוליטיים בכ"ל

ניתן האת לסדרת מינוייםפוליטיים חדשה ב"בימקלים לישראל". כשבוע שעבר מונה דרון כהן (29), רואהשכונ, ששימש עד לפני חצי שנה כעורך הכלכלי של השר אריאל שרון, כמבקר בכ"ל. מתוכנן גם מינויה של אשיות, המזוהה עם מחנה שרון בליכוד, לתפקיד מנכ"ל אחת החברות של בכ"ל. הערכות אומרות כי הרג המיקצועי שכתבה, ביחד עם היו"ר, רפי איתן, והמנכ"ל, חיים ארז, שהתנגדו בעבר בתוקף למינויים פוליטיים, חוששים לצאת עתה למאבק במינויים. שרון, שתמך באחרונה במכירת בכ"ל, שינה באחרונה את עמדתו. הבכירים חוששים שמא ישנה שרון את עמדתו שוב ויתמוך במכירה.

מיסחר בטיסות לארץ

מיסחר במקומות, בטיסות המובילות עולים מברית-המועצות לישראל. בשל נהירה של יהודים מברית-המועצות לישראל ומחסור בטיסות, קיים ביקוש אירי לטיסות הלא-אישיות, דבר היוצר תורים של עד 10 חודשים. בשל כך התפתח מיסחר של יהודים בעליממון, הרוכשים זכויות להגיע לישראל ומשלמים סכומים נכבדים כדי לקדם את מקומם בתור.

רעיון אינפוטילי, ביצוע חובבני, חשבון

התפלגו מיפלגות, נתלו אנשים ואחרים נש לא לכלא. לא במיקרה היא ררפה דור שלם.

הרקע: סיוט טיפשי

ב יולי 1952 התחוללה במצריים מהפכה בלי שפיות-דימים. קבוצה של קצינים צעירים, סגניאלופים ובריסרנים, הדיחו את המלך פארוק ושלחו אותו לגלות.

פארוק היה אחרון בשושלת ארוכה, ש מוצאה היה מאלבניה, ושמיסרה היה מוחמד עלי הגדול בראשית המאה שעברה, שכבש זמנית גם את ארץ-ישראל.

בראש המהפכה עמד, כביכול, גנרל קשיש ואמין, מוחמד נגיב. אולם הרוח החיה שלה היה ביכבאשי (סגןאלוף) צעיר בשם גמאל עבדאל-נאצר. אחד משותפיו היה קצין בשם אנוור אל-סאדאת.

בכל מדינת-ישראל נשמע רק קול אחד שקידם בברכה את המהפכה המצרית: ה שבועון העולם הזה.

תוך זמן קצר בלטה מנהיגותו של עבד אל-נאצר, והוא הפך השליט העליון. הרבר הדליק אור אדום בלישתו של ראשהממ של ושרהביטחון, דויד בן-גוריון.

יתכן שהיו לכך גם מניעים פסיכולוגיים. בן-גוריון כבר התקרב לגיל 70. עבדאל-נאצר היה צעיר, בשנות ה-30 הראשונות שלו. הוא היה גבהיקומה, יפהתואר, בעל קסם

ה עסקיביש הוא כרוח-דפאים. אין הוא מת. הוא ממשיך להלך בארץ, לעורר מרי פעם מהומה.

ביום רביעי זה הוא חוזר שוב. במיסגרת התוכנית חיים שנכללה יופיעו קורבנות הר פרשה, חברי רשתהריגול הישראלית במצריים שנותרו בחיים, ויספרו את סיפורם.

שוב יסופר איך גוייסו הצעירים היהודיים, חברי התנועה הציונית, במצריים של המלך פארוק עלידי יוסף דר (ג'וזף דארלינג), אישהמודיעין של חיליהים. שוב יסופר כיצד נשלח "האדם השלישי", אברי ויידנוורק (אלער), כדי להפעיל את חבריהרשת בביצוע מעשיחבלה בקאהיר ובאלכסנדריה. שוב יסופר כיצד נלכדו, נעצרו, נחקרו, נשפטו. אחד מהם התאבד, שניים נתלו, האחרים נשלחו לתקופות-מאסר ארוכות.

שוב תרחף בחלל השאלה הגדולה: מי אחראי לשיפלות המחיריה של ממשלת-ישראל, שלא שיחררה אותם בחילופי-השבויים ולאחר מילחמת-סיני (1956), וגזרה עליהם 11 שנים נוספות של מאסר, עד לחילופי-השבויים של מילחמת ששת-הימים (1967). האמת היא, כמובן, שהמטכ"ל, משה דיין, נאמנו של דויד בן-גוריון, השאיר אותם קבויים בכלא כדי שלא לעורר בישראל את ה וויכוח על העסקיביש.

מאחורי כל הויכוח תודקר מחדש השאלה הישנה: מי נתן את ההוראה? חסידיו בן-

פרשה ובגיידה

איש אינו אומר את האמת על העסקיביש.

הכל שואלים את השאלות הלא-נכונות. לא

חשוב מי נתן את ההוראה. חשוב מדוע נתנו אותה

איש רב. הוא היה מנהיג ערבי מסוג חדש, צעיר, נמרץ, דינאמי, בלתי-מושחת. בן-גוריון פחד מפניו.

ב'1953 היגלה בן-גוריון את עצמו בפעם הראשונה לשרה-הבוקר. אחריו השאיר את שר הביטחון החדש, פינחס לבון, עסקן חדלשון, שלא עסק מעולם בענייני-ביטחון. את רא שותהממשלה מסר למשה שרת, איש חלש וקפדן, שלא ידע להשתלט על הנעשה סביבו. כרמטכ"ל מינה את משה דיין, קצין פופולרי, אהוב-הציבור, שיטח, בלתי-עקיב וקל-דעת. בכס המנכ"ל של משרדהביטחון, אז תפקיד חשוב מאוד, הושיב צעיר חדש בשם שימיון פרס.

קבוצה זו קבעה את מדיניות ישראל. אך מאחוריהקלעים נשאר בן-גוריון הבוס הי אמיתי.

כל הקבוצה ראתה את המצב הפוליטי החדש כראגה גוברת. דאגה זו התמקדה ב" תעלת-יטואץ.

אחרי מילחמת-העולם השנייה נסוגה בריי טניה בהדרגה ממצריים, שהיתה קודם לכן מושבה בריטית לכל דבר, אם כי לא באופן רשמי. ב'1952 בדיין החזיקו הבריטים כשר רה בסיסים צבאיים לאורך תעלת-יטואץ,

גוריון ימשיכו לטעון שאת הפקודה נתן פינחס לבון בשיחה בארבע-עניניים עם ראש-אמ"ן רא, בנימין גיבלי (כיום נציג קבוצת אריה גנגר בארץ ויו"ר מועצה-המנהלים של חברת העולם הזה). גיבלי מסרב עד היום לדבר על הפרשה. חסידיו של לבון יטענו שוב כי לבון אמנם היה שותף לגיבוש התוכנית לפעולה, אך לא נתן בסוף את ההוראה לבצע אותה. כל אלה הם, בסופו של דבר, שאלות מיש ניות. לפרשת-מצריים קרה מה שקרה לאחר מכן למילחמת יוסי-הכפורים. אחרי יוסי-הכפורים דיברו הכל על "המחדל". מרוע לא גוייסו המילואים? אך כמעט איש לא הציג את השאלה העיקרית: מרוע ניהלה ממשלת גול? רה מאיר מדיניות פושעת, שהובילה למילחמה. כפרשת-מצריים דיברו הכל על "העסק ביש" ועל ההוראה, אך כמעט איש לא הציג את השאלה המכרעת: מרוע ניתנה הפקודה לבצע במצריים מעשי-טרור מטומטמים? מאז קם דור חדש, שלא היה עדיין בחיים כאשר קרו הדברים. גם בעיני אחרים וזהי פרשה רחוקה, נשכחת. כל אלה אינם מבינים כיום על מה היה הויכוח. למענם כראי הציג תמונת-אמת של ה עסקיביש, שבגללו נפלו ממשלות בישראל,

איתן

הציבור לא ידע על כך רבר. להיפך, בתע" מולה יומיומית תואר עברא-לנאצר כעריץ שונא-ישראל. עליף הוראה מבכוח (בן-גוריון ואנשיו) הקפידה כל העיתונות הישראלית לרבר על נאצר כעל "הרוזן המצרי", "היטלר של המזרח התיכון", שאחת שאיפתו: למחוק את ישראל מעל פני המפה.

החריג האחד היה, כמובן, העולם הזה. הוא הציג אז גישה הפוכה: להושיט יד למצריים המתחדשת, להקים חזית ישראלית-ערבית נגד המדינות הקולוניאליות הנסוגות, להע" לרבר על נאצר. זאת התביעה לנסיגה בריטית מ"כוחי ישראל על המזרח התיכון".

העולם הזה טען שטירוף הוא לצרף את ישראל החדשה לחזית של בריטניה וצרפת, מדינות קולוניאליות שוקעות במרחב זה, תחת לתת יד לתנועות הלאומיות הערביות, שישלטו מחר במרחב כולו. כהטיפו ל"השתל" בות במרחב השמי", הצביע העולם הזה על העובדה שישראל תצטרך לחיות לנצח בלב העולם הערבי, ועל כן חיוני לכרות ברית עם העמים הערביים המשתחררים, ממארוק ועד עיראק, בעולם זקוקים לעזרה ולירידים.

גישה זו נראתה למנהיגי המדינה כפרק של מדע בדיוני. ההנהגה היתה אנטי-ערבית ופרומערבית, מכל הבחינות. מול פני הסכ"נה, התגבש הרעיון של הפעולה המצרית. וזאת היתה התוכנית:

במצריים הוקמה אחרי מלחמת-העצמאות תשתית לרשת-ריגול. יהודים מצריים צעיר, רים, אנשי התנועה הציונית, הובאו בחשאי לארץ, ואומנו כענייני-ריגול. הכוונה היתה להחליף רשת זו בהדרגה באנשים חרשים, שלא היתה להם זהות ציונית בולטת. היו דרושות לכך שנים.

עכשיו הוחלט לפתע להפעיל רשת זו למטרה שונה לגמרי: לבצע במצריים שורה של מעשי-טרור. אלה היו צריכים להיות מכוונים נגד האוכלוסיה הכללית (פצצות בבתי-קולנוע וכו'), נגד מוסדות אמריקאיים ונגד מוסדות בריטיים.

הפעולות היו אמורות ליצור את הרושם כאילו פועלת במצריים אופוזיציה גדולה נגד המישטר, היוצרת אנדרלמוסיה וחוסר-יציב"כ. הפעולות נגד האמריקאים היו אמורות לגרום לריב בין וושינגטון וקאהיר, והפעולות נגד הבריטים לריב בין קאהיר ולונדון.

במצב כזה היו האמריקאים אמורים לוותר על הרעיון להתקשר עם מצריים. לאופוזיציה הימנית-קיצונית בבריטניה היו הפעולות צריכות לשמש כנשק כדי לסכל את חתימת ההסכם עם מצריים לפינוי הבסיסים.

התוצאה המקווה: מצריים תהיה מבודדת, ארצות-הברית תקשור בריחמים עם ישראל, הבריטים לא ינטשו את כסיסיהם-התעלה, וימשיכו לחצוץ בין מצריים וישראל.

בסך-הכל היתה זאת תפיסה לירדותית. מב"חינה מיקצועית, היה זה טירוף להפעיל רשת ריגול טרורנית במשימות של טרור. מבחינה פוליטית היה זה אינפנטילי לחשוב שבאמצעים כאלה משנים את דרכן של מדינות.

אבל בירושלים היו הכל שותפים גם לגי"שה וגם לתוכנית. לבון התרע בפומבי מפני הסכנה הגדולה שבמדיניות האמריקאית הח"דשה. ריין המשיך ליצור היסטריה מילחמ"תית. כל העיתונות תמכה בקו זה.

כל זה לא הפריע לכל אנשי ההנהגה הישראלית לשנוא זה את זה ולחתור זה תחת זה. לבון שנא את שרת וחתר תחתיו. ריין ופרט לא אהבו זה את זה, אך עסקו ביחד בחתירה בלתי-נלאית תחת מעמדו של לבון. אהוד אבראל, מחסריו של בן-גוריון, הציע לו לחזור משהדובר ולהקים ריקטטורה צב"אית.

כמו בן-גוריון, לבון, ריין ופרט, ובמידה מסוימת גם שרת, ראו לפנייהם חזיון קודר: אם ריקה פרו-ערבית, בריטניה מסתלקת, ומנהיג מצרי צעיר, בראש צבא המצוייד במיצנורים בריטיים, עולה על ישראל.

הסיט הזה היה אבי החטא.

העסק: רעיון אינפנטילי

התפיסה הזאת היתה מבוססת, כמובן, על ההנחה שלעולם לא יהיה שלום עם הערבים.

באותה התקופה שלח גמאל עברא-לנאצר

ישראלית יצרה באופן מודע היסטריה של פחדים, בעזרת "פעולות תגמול" שעזרו ל"משה ריין להיות לגיבור לאומי.

מעבר לבעייה הבריטית הודקה הבעייה האמריקאית. במישנתו של דויד בן-גוריון היה זה עיקרון-ברזל: ישראל זקוקה לבעלת ברית מערבית גדולה, כדי לעמוד בפני ה"ערבים. עם התרחקות הבריטים, שעמדו להס"תדר עם המצרים, גברה חשיבותה של ארצות-הברית. אבל דווקא זו התחילה לפלרטט עם השליט המצרי הצעיר.

ב-1952 נבחר כארצות-הברית הנשיא דווייט אייזנהאואר, מצביא מלחמת-העולם

ובהם חיל-מצב בריטי ומיצנורים של נשק. בראשית 1954 התנהל משאומתן בין המישטר המצרי החדש ובין ממשלת-בריטניה לפינוי הבסיסים האלה, שעצם קיומם פגע בגאוות העם המצרי וברייבונותו. הבריטים נטו לסגת מן הבסיסים. ראש-הממשלה הקשיש, סר וינסטון צ'רצ'יל, איש המפלגה השמ"רנית, הבין שהרבר בלתי-נמנע. נגדו קמה קבוצה קטנה של "מורדים" במפלגתו, אנשי הימין הקיצוני, מעין שרייחשוקים, שהתנגדו בכל תוקף לפינוי.

כל זה מילא את ההנהגה הישראלית בראגה רבה. בסיטתיה ראתה את הבסיסים,

1971, בישראל: נידון-קאהיר רוברט דאסה מנשק את מרסל ניניו בחתונתה*

11 שנים מיותרות בבכא

הכרשה: הבגידה

באווירה זו נשלח אברי ויידנורר, איש יפה-תואר אך מופרע קשה, למצריים כדי להפעיל את הרשת. הפעולות הראשונות הצ"ליחו, ואז קרה מה שמוכרח היה לקרות. בכניסה לבית-קולנוע גדלקה פצצת-תבערה (המשך בעמוד 50)

איתותים חשאיים לעבר ישראל. בסודיטר דות הזמין למצריים ירדן ישראלי (ירוחם כהן, אותו הכיר בחזית-החרום במלחמת-העצמ"אות). שרת סירב להתיר לו לנסוע. עברא-לנאצר גישש באמצעות נחום גולדמן, נשיא ההסתדרות הציונית. הוא שלח שליחים גם לפתיחת מגעים עם אנשי-שרת.

השנייה, שנהגה מפופולריות כה עצומה עד כי יכול היה לצפצף על הקולות היהודיים. לצידו עמד שריחחוח ג'ון פוסטר דאלס, לוחם אנטי-קומוניסטי קנאי, שחלם על מערכת בריתות בינלאומית נגד הסובייטים. הוא שם עין על עברא-לנאצר, וביקש להפכו לעמוד-תווך בכרית אמריקאית-ערבית.

זה הגביר את הסיט בירושלים. אנשים

ובהם מיצנורים אדירים של נשק, נופלים כירי הצבא המצרי. צבא מצרי בסיני, חמוש כנשק זה, נראה עסקנים רבים בישראל כסכנה נוראה.

כבר אז היה זה סיטוט-שווא. הצבא המצרי היה כוח מבוסס מבחינת היכולת הצבאית. שום כמות של נשק בריטי ישן לא היתה יכולה לעזור לו. אולם מערכת-הביטחון הי

* משמאל: העיתונאי אורי דן

משקרי

הואשם ששוחרר יברח?

ברק

החלטתו הסתירה הקדים של שופט בית הדין העליון, אהרון ברק, לשחרר ממעצרו את עזרא שנס, הנאשם בביצוע אברות סמריטני בתחנת המרכזית בתל-אביב, מעוררת דאגה במישטרה. המישטרה של שנס נמשך כמעט שנתיים וסניגורו, עורך-דין דן שינמן, ביקש את שחרורו ממעצר בגלל הזמן הרב שעבר. אין כמעט ספק ששנס יורשע, אם לא ברצח, על-פי כתב-האישום המקורי, הרי כנראה בהריגה, שגם עונשה הוא 20 שנות-מאסר. לדעת השוטרים, שחרורו ממעצר מאפשר לו להסתובב חופשי, ואולי גם לתכנן בריחה מהארץ, כדי להימנע מהעונש הכבד הצפוי לו.

סיקריקים: השב"כ מתערב

השב"כ נקרא לעזור בעוד פרשה שתיצור, כך מנבאים גורמים הקשורים לעניין, ויתר-לחץ במערכת-היחסים עם המישטרה. זה זמן עוסקת היחידה המרכזית במחוז תל-אביב בחקירת נושא הסיקריקים. עד כה ללא שום תוצאות של ממש. לא נעצרו חשודים. מיבצע נגד פעילי "מדינת יהודה", שניסה לקשור אותם עם הסיקריקים, נכשל כליל. המישטרה עומדת חסרת-אונים מול האיומים והשריפות שהאירגון מבצע. עד כה לא היו נפגעים, אך ברור שהאירגון מסוגל להרע פיסית למי שנחשב על-ידו כבוגד בעם-ישראל. השב"כ נקרא לנצל את המערכות המיבצעיות שלו, תוך שליסת אנשי-שדה ממקומות אחרים בארץ והעסקתם בנושא זה. במערכת השליטתית מקווים כי התערבות השב"כ תביא לסיום מהיר ואלגנטי לפרשת הקנאים, הגורמת לתסיסה ולכעס.

עירעור על עווש מסור?

הפרקליטות שוקלת לערער על גזירה-דין שהוטלה על יובל מסנר. מייד אחרי גזירה-דין, שהטיל שישה חודשי-מאסר על יובל מסנר, הצ'לן שהורשע באונס, לא התכוונה התביעה לערער על קולת העונש. רק אחרי הרעש שהתעורר בעיתונות ובמופע של שמואל וילוז'ני, החליטה פרקליטת-המדינה, דורית בייגש, לקרוא את התיק בעצמה ולהחליט אם יש מקום לערער. התיק נמצא כעת על שולחנה והיא מעיינת בו. יש עוד 10 ימים עד תום מועד הזכות לערעור. אם תערער התביעה, יש להניח שגם הסניגורים יערערו על עצם ההרשעה.

מסנר

רימו את "כור"

בימים אלה מגישה חברת "כור" תזמיר-חקירה למישטרת-ישראל על חברת מחשבים שהיא שותפה בה. התברר שכעלי החברה רימו את כור בסכומי-עתק.

מחסור מכון בחשיש?

בשביעות האחרונים מסתמן מחסור חמור, ואולי מכורן, בסם מסוג חשיש. גם במחירים המאמירים, שאליו הגיע באחרונה, כבר לא ניתן להשיג. לעומת זאת, ניתן היום להשיג סמים קשים, כהרואין, ללא שום קושי ובמחירים סבירים.

בוכמן משקיע בדולפינרים

הקבלן והמשקיע היהודי-גרמני יוסליה בוכמן, שרכש את הדולפינרים בתל-אביב, מתכוון להקים במקום ובסביבתו קומפלקס תיירות ומיסעדות, בעיקבות שינוי תוכנית-המיתאר של האזור. משקיעים רבים, שהתמודדו עם בוכמן על הפרויקט, טוענים כי היו מציעים יותר, אילו ידעו על השינוי הצפוי בתוכנית-המיתאר.

שייחונכה לרמת-חן

תושבי רמת-חן עומדים לקבל שי מעורבות רמת-חן. ה"שי" יהיה חשבון עבור מערכת הכבישים והמידרכות החדשה, שבוצעה ברמת-חן ערב הבחירות המוניציפליות לפני שנה, על-ידי ראש-העיר הקודם, אורי עמית. בזמנו נאמר לתושבים כי העבודות יתבצעו על חשבון העירייה.

היתה חקירה. העד העיקרי לא הוזמן.

התקבל לעבודה כקניין במשלחת-הרכש של משרד-הביטחון, הושבת בני-יורק, במרדור שעסק ברכש מנועים עבור חיל-האוויר. פעיל עסק ב"תירגום" הדרישות, ששלחו דותן ואג" שיו משרד, למיכרזים, להזמנות ולחוזים עם הספקים האמריקאיים. פעיל, שנחשב כעובד חרוץ ורציני, עזב את עבודתו במשלחת-הרכש בראשית 1984. הוא פנה מייד לשוק הפרטי. הוא רשם בניו יורק חברה בשם אינטרנטייד לוגיסטיק ספורטס ("איאל-סא"). ויצר קשר עם חברות רבות שה" כיר בזמן העבודה במשלחת, כדי להתמנות כנציג-המכירות הבלעדי שלהן בישראל. חברות שונות חתמו עימו על חוזים, שהב" טיחו לחברתו עמלה, לעתים שמנה במיוחד, מכל עיסקה שלהן עם ישראל. חיל-האוויר ומשלחת-הרכש דווקא שיתפו פעולה עם סר כנותו החדשה של פעיל.

באותה שנה (1984) כבר היה דותן בשנתו החמישית בתפקיד, ונחשב כקצין מצטיין, ששיפר את ביצועי המערכת והגיע לאיכות

אך התגלגלה הפרשה, המסעירה בחצי השנה האחרונה את צמרת המערכת הביטחונית וחיל-האוויר? יותר מחורש לפני פירסום מימצאי ועדת צלניר, בסוף השבוע, פירסם הארץ כתבת-חקיר מקיפה על הפרשה, פרי עטו של העי" תונאי אלוף בן. הכותרת: "החברים של דותן". הרמות המרכזיות בפרשה הוא תת-אלוף רמי דותן, שמונה לפני שלושה חודשים כי ראש להקציוד חיל-האוויר. בתפקידו הנוכי חי מופקד דותן על המערך הטכני והלוגיסטי של חיל-האוויר. הוא נחשב כמקורבו של מפקד-החיל, האלוף אביהו בן-נח. הוא חולש על מנגנון אריר, המעסיק אלפי אנשים, והמ" גלגל מאות מיליוני שקלים בשנה.

הקשרים בין שני הגיבורים הראשיים של הפרשה — תא"ל דותן וסוכן-הנשק הישראלי, עופר פעיל החי בניו-יורק (כנו של

תא"ל דותן
החבר שלו הפך סוכן

טכנית גבוהה בתחום מנועי-המטוסים. הוא תיעב את משלחת-הרכש בניו-יורק, ובייחוד את הסוכנת והביוורקטריה בתיפקודה. מבקר המדינה, שברק ב-1988 את תיפקוד המישל" חת בניו-יורק, מצא שכממוצע עובדות שנה וחצי מרגע שצה"ל שולח דרישת-רכש ועד שהציוד מגיע לישראל. פקידה של משלחת-הרכש נחשבו כחיל-האוויר כמי שאינם מבינים תמיד את דרי" שות החיל, אינם מיקצועיים, ואיטיים בטיפול לם. דותן חיפש דרכים לזיזו תהליך-הרכש, למשל על-ידי שיתוף-פעולה עם נציגים מקר מיים של החברות בארץ, שיטפלו במהרה בב" עיות המתעוררות. את החלל שנוצר במשך השנים בין דרי" שות הצבא לתיפקוד משרד-הביטחון בתחום הרכש הלכו ומילאו סוכני-הנשק. בחיל-

הח"כ לשעבר מאיר פעיל, החלו לפני 10 שנים. ב-1979 מינה האלוף דויד עברי, אז מפקד חיל-האוויר, את סא"ל דותן הצעיר כראש ענף-מעורר-המנועים בחיל. דותן, מהגרס" מכונות וכעל תואר שני בהנדסה אווירונאו" טית, נחשב כמומחה בענייני-מנועים. התיק וזה היתה שיוכל לקדם את העניין שנחשב אז ככלת-ימפותת, לעומת תחומים אחרים בחיל. היו לו תכונות שעזרו לו לעשות חיל בתפ" קידו: מרק בלתי-נדלה ומסירות לעבודה, מהסוג שהאמריקאים מכנים "וורקהאליק" (מכור-לעבודה). חודשים ספורים אחרי מינויו של דותן הצטרף למערכת-הביטחון, ממרחק אלפי ק"מ, מהגרס" צעיר ומוכשר אחר — עופר פעיל. פעיל, מהגרס" תעשייה וניהול, נסע לגיו" יורק לשם לימודי התואר השני. בעת לימודיו

אלי דסה, העולם הזה

ממקורבי ב"ננו. במערכת הביטחון רווחה הידיעה שהחקירה קשורה בסיכסוך בצמרת: התערבות משרד הביטחון העמידה את מינוי יו"ר החרש של דותן בספק. ב"ננו נתן גיבוי לדותן ועברי לחץ להעמקת הבדיקה. באוגוסט הגישה הוועדה את מסקנותיה, אחרי שגבתה עשרות עדויות וקבעה שאין סיבה שלא לקדם את דותן. אבל הוועדה לא גבתה עדות מפעיל, למרות הסתירות בין טענותיו להסברי עדים. לעיתונות הודלף ש"החקירה הסתיימה ללא מימצאים, ושדות כשר לתפקיד החרש.

פועל, שביקר בארץ בזמן הפירסום על השלמת החקירה, כתב לעברי מיכתב נוסף והתלונן על שלא זומן להעיד בוועדה. עברי הלך ליצחק רבין והודיע לו שאם לא ימשיכו בחקירה ויגבשו מפעיל עדות מפורטת, הוא יתפטר מתפקידו.

רבין, כדרכו, בחר בפשרה: הוא הורה להמשיך בחקירה, וגם חתם על מינוי דותן כראש להקציר והעלאתו לדרגת תא"ל.

"פרשת דותן". לפני שישה חודשים שלח מיכתב ארוך למבקר מערכת הביטחון, האלוף (מיל') משה גדרון, עם העתקים למנכ"ל משרד הביטחון, רועי עברי, ולראש ממשלת החרש בניר יורק, משה קונובסקי. במיכתב תיאר סוכן הנשק הצעיר את העקבות הרבות של נהלי הרכש במערכת הביטחון: הדלפת חומר פנימי לפני מיכרום, הפעלת לחץ על חברות אמריקאיות לעבור עם סוכנים בישראל, קיום מגעים מיסחריים עם החברות, ללא ידיעת משרד הביטחון. מירב הטענות הופנו כלפי דותן ואינגביר.

המיכתב הונח על השולחן הנכון בזמן היכנון.

ביוני שנה זו עמר אל"מ דותן לפני קידום משמעותי בקאריירה הצבאית שלו. ב"ננו בחר בו לתפקיד ראש להקציר. מיכתב פעיל העמיד בסכנה את מינויו, ששימכו כבר נפוץ במערכת.

הזמנות מתוכננות בשווי של מאות אלפי דולרים, לפני שנישלחו הזמנות כמיכרו ל"ספקים, נתן לצמר אינגביר-פעיל יתרון אדיר, שאכן מומש.

פעיל ואינגביר עשו עיסקות רבות בפריט-רכש של חיל-האוויר. החברות, שייצג פעיל, זכו במיכרום בשל ההכנה המוקדמת שזכו בה בזכות המידע שהודלף. הצמר אינגביר-פעיל זכה במוניטין בעיני הספקים, כבעל-מהלכים בחיל-האוויר. דותן וחיל-האוויר קיבלו שרות-הצטיידות יעיל ומהיר יותר.

במרס 1985 התנער דותן מפעיל. ליציג רבים הועבר מסר שאין לעבור עם פעיל, ועד שלא יפוג החוזה עימו — לא יגיעו אליהם הזמנות מחיל-האוויר.

ההוראה לניתוק-הקשר עם פעיל יצאה מ"מישלחת-הרכש בנייר-יורק. הנימוק שנמסר להצדקת הניתוק היה הוראה פנימית של המישלחת, שלפיה אסור לקניינים לעשות עסקים עם ספקים אלא אחרי תקופת-צינון של שנהיים. החברות האמריקאיות שעברו עם פעיל קיבלו מהמישלחת הנחיה להפסקת ההתקשרות עימו.

האוויר אהדו אותם בשל יכולתם לקצר תהליכים, לספק מידע במהירות ולמצוא מהר כל מה שהחיל מחפש.

דותן, שחיפש קיצורי-דרך בסבך הבירוקרטיה, חבר לפעיל, שחיפש שוק ושהיה זקוק לנציג בישראל.

ב עדותו לפני ועדת-צלניר סיפר פעיל כי בסוף פברואר 1984 ביקר בארץ, ונפ"גש עם דותן במשרדו בקרייה. השניים הכירו זה את זה מהתקופה שבה פעיל במשרד הביטחון וטיפל בהזמנות-הרכש של דותן.

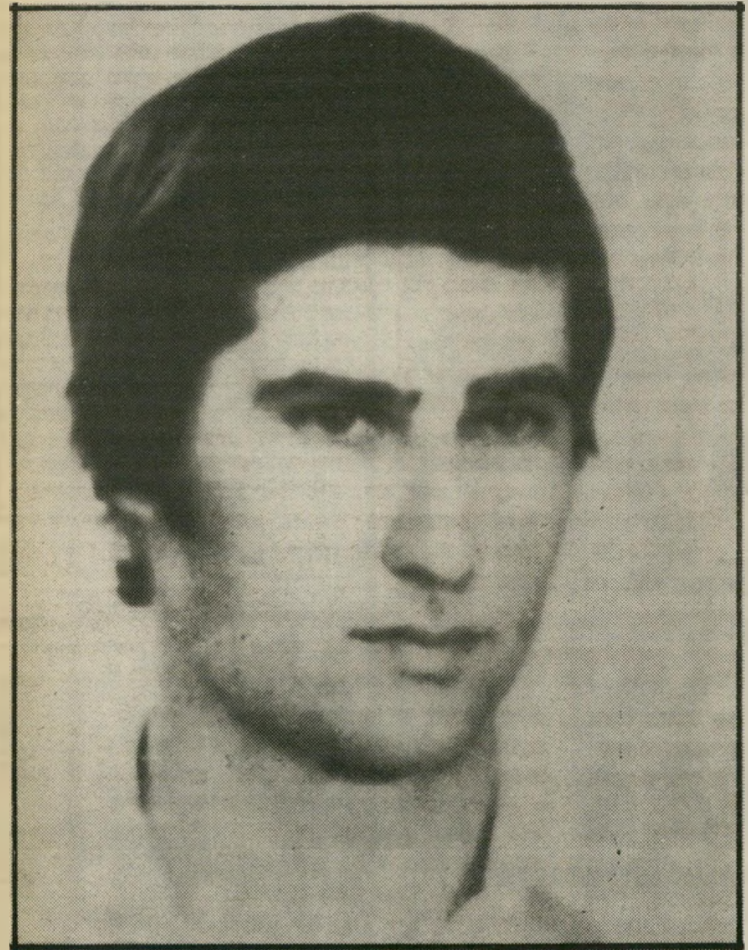
כעת ביקש ממנו פעיל סיוע במציאת מישהו, שייצגו בישראל. דותן, לפי פעיל, אמר לו שיציג לפניו חבר שלו, ואם ישתפו השניים פעולה, "אשפוך עליכם את צינור הכסף".

דותן הציג לפני פעיל את יורם אינגביר, ששרת עם דותן קודם לכן ביחידה הטכנית של חיל-האוויר כהנדסאי-מכונות בשירות חובה. אחרי שיחרורו השלים אינגביר תואר בהנדסה ופנה לשוק האזרחי. ב"1984 התפטר מתפקידו כמהנדס ראשי במפעל מרחסי אה"ב בהרצליה, לטובת העובדה עם פעיל.

לאחר שהתפטר, בצייר דותן-חיל-האוויר אינגביר-פעיל היתה כך:

חריגים מענוכיים

דברים מוזרים מאוד קורים במערכת ההזמנות של חיל-האוויר. לבנו של מאיר כעיל יש טענות חמורות כלפי התת-אלוף. ח"כ צידון טוען: אין ברירה

סוכן פעיל (בתמונת-מחזור) הפקיד הפך מקבל-עמלה

באוקטובר הגיע פעיל לארץ ונחקר במשך שלושה ימים על-ידי ועדת-צלניר. לחוקריו הצטרף היועץ המישפטי של משרד הביטחון, תא"ל (מיל') רב שפי.

החקירה המקפת הסתיימה בסוף השבוע. חברי הוועדה נפגשו ביום החמישי האחרון עם עברי, והציגו לפניו דוח של מאות עמודים. הוועדה טוענת כי עדותו של פעיל, שלא נכללה כעבודת הוועדה הראשונה, אכן שינתה מחותתת את תוצאות החקירה הראשונה, שזיכתה את דותן מכל חשד, ושאפשרה את מינויו לתפקידו החדש ואת העלאתו לדרגה. מימצאי הוועדה מצביעים על חריגה-לכאורה בניהול המגע עם סוכנים ונציגים של חברות בחו"ל, מצד דותן.

המלצתם העיקרית, פה אחר, היתה להמשיך בחקירה באמצעות גוף חקירתי מוסמך, ועל-פי הדין. (המשך בעמוד 50)

מיכתבו של פעיל היווה קליעה ישירה לליבו של הסיכסוך, בהא היריעה, במערכת הביטחון: מנכ"ל משרד הביטחון (ומפקד חיל-האוויר לשעבר) רועי עברי מול מפקד חיל-האוויר הנוכחי אביו ב"ננו.

יחסי עברי-ב"ננו מעכירים כבר שנים את האווירה בצמרת הביטחון. השניים חלוקים בכל נושא אפשרי. הלבאי וקניית מסוקי אפצ"ה הם רק שתי דוגמות. השניים גם נתנו לאיחית ביטוי בפרהסיה לחילוקי-הדעות ביניהם.

עברי קרא את מיכתב פעיל ונדהם מהטענות שהועלו בו. הוא הורה לקיים חקירה פנימית. בראש ועדת-הבירור העמיד את סג"נו, שימשון צלניר, ראש אגף-האירגון של המישר והמונה על הנהלים בו. השתתפו בוועדה חוקר מיחידת-הביטחון-הפנימי ב"מישר ונציג-צה"ל, תא"ל מחיל-האוויר,

אחדות מהחברות, שהעסיקו את פעיל כ"סוכן, עברו אחר-כך עם החיל באמצעות מישהו לחת-הרכש, ללא מתווכים.

פעיל תבע לדין שלוש חברות שביטלו את החוזה עימו. אחת מהן הגיעה איתו להסכם פשרה, ופיצתה אותו. שני המישפטים האחרים עדיין תלויים ועומדים.

הפניות לחברות שעברו עם פעיל — אם אכן היתה פנייה — היו טלפוניות. שום מיס"מך רישמי לא נשלח. זה קרה אחרי יותר משנה מאז מפעיל הקים את סוכנותו. במשך זמן זה ידעו במישלחת על עסקיו, ולא עשו רבר.

אינגביר ניתק בשקט את הקשר עם פעיל. היו לו כבר עיסוקים אחרים. ב"1984 קיבל חוזה להקמת מערכת למיתקן-הרצה למנועי-מסוקים, וחווה-אחזקה לשנים אחדות. אינגביר הונסה הפכה תוך חמש שנים מסוכנות-ייעוץ ביתית של אדם אחר לארבע קומות-מישרד של חברה, המבצעת עבודות עבור יצרני-מנועים מהגדולים בעולם והמציגה בסלון ה"אווירי הבינלאומי בפאריס. כל זה בשקט, ללא יחסי-ציבור. כעבודה קלט אינגביר מהגרסים וטכנאים יוצאי חיל-האוויר.

עומר פעיל לא השלים עם מצב זה. אלמלא הוא, לא היתה יוצאת לעולם

● פעיל היה חותם עם חברות אמריקאיות על חוזים לייצוג כלערי בארץ, ומחכה להמ"נות.

● דותן ואנשיו בחיל-האוויר היו מגדירים את צרכיהם. החומר הועבר לאינגביר בתל-אביב. אינגביר היה שולח שאלות לפעיל בנייר-יורק. פעיל היה מברר אצל היצרנים ומכין אותם להומנה הצפויה, חותם על חוזה ייצוג נוספים ובמקביל לוקח מהם רשימות של פריטים שהם מעוניינים למכור.

● אינגביר היה מקבל את הרשימות מפ"עיל, ומבכר בחיל-האוויר אם יש כוונה לקנות.

● חיל-האוויר היה מוציא פקודת-רכישה למישלחת משרד הביטחון. המישלחת היתה מפרסמת מיכרו, ואחר-כך מוציאה הזמנה לספק שוכה במיכרו. הספק הקשר עם פעיל היה מרוויה, וחברתו של פעיל היתה מקבלת את המלצתם.

על העסקים ניהל אז אינגביר מבינה. הוא היה בקשר יומיומי עם עוזרים ומקורבים לדותן ובכירים במערכת. הוא קיים קשר גם עם דותן עצמו. קשרים אלו נתנו לו מעמד של דרביט כענה. כך-לילה חלף על פניהם של סוכני-נשק ותיקים.

הגישה למידע של צה"ל ומשרד הביטחון חייבת, לפי הנהלים, להיות חסומה לפני סוכנים. המידע הרב, שסופק לאינגביר, על

קבוצה קטנה של ישראלים חדרה לקאסבה של שכם. הם היו נוכחים כאשר הובא "משתף פעולה" לדין. "העולם הזה" היה שם. עדות-ראייה ראשונה מסוגה

הותרה רק לתושבי המקום. היריעות בדבר העמדתם לדין של עיתונאים על כניסה לש"ט צבאי סגור, והסלע שפגע בנו בפעם שעבר רה במבואות טול כרם, רק הגבירו את החשש. המסלול נקבע בידי תושביההמקום, אנשי רפואה בעיקר. אחרי שהחלפנו את מכונותינו ברכב בעל מיספר כחול, ירעו להובילנו בדרכים עקלקלות, דרך נוף יפהפה, תוך עיי קוף מחסומי-צה"ל, בואכה שכם.

צה"ל לא היה בקאסבה, כשנכנסנו. החנור יות כבר היו סגורות, בתוקף ההוראות של הוועדות העממיות. שרר שקט מתוח. לפני שבועות אחרים הוצאה הוראה של הוועדות שאסרה מכירת-פנים בתוך הקאסבה, לתושביה. הוועדות טענו שיש מיסחר, ושהדי בר שובר את השביתה. מאפייה אחת עוד עבי דה באותה שעת-צהריים. ביקשנו לקנות, נתנו בחינם, התעקשו. לא ברור אם בגלל הנימוס או בגלל הוראת הוועדות.

איך ספק, הצעירים הם גיבורים עממיים בשכונה. התחושה, כאילו כבודם של רעולי-הפנים נא להם בדרך של טרור, נראית בקאסי בה, עלי-פני שיחות עם התושבים, ככלתרי נכונה. האוכלוסייה מורדת, ורובה רואה ברעוליהפנים, הנציגים הבכירים של הור עדות העממיות, את הורוע הצבאית שלהם. אך יש גם פחד פסי מפניהם, ורק התעמיר תות חזותית עם קבוצה כזאת יכולה להסביר ממה נובע פחד זה. לאיש מהם לא היה נשק חם. כולם נשאו גרזנים או שבריות. כולם לבי שו מדי-צבא. כאילו סתם אביויריטטס. אך העמידה הזאת מול אדם בלי פנים, שהמסיכה מקנה לו תרוע, שהכוחניות והביטחון העצמי בצעירי הופכים אותו לשולט, גורמת יראה עמוקה בלב כולם.

למרות שידענו שאנחנו מוגנים, שהאנשים מסביב רואים בנו את אורחיהם, פחדנו איכש-הו, קומץ אנשים בלב הקאסבה, לבר.

הוצאה להורג

השלישייה הראשונה שעברה היתה רק ההתחלה. כנראה שבאו להכין את השטח. גם הם הראו את עצמם רק אחרי שהצור פים על הגגות ומתוך הכתים נתנו אישור לכך שהכל בסדר, שאין מה לדאוג. שהצבא עסוק במקומות אחרים.

"משהו עומד לקרות", לחש המלווה באנג' לית, שעל אף היותה עילגת היתה די טובה כדי להעביר את המתח בקולו. שכן, כך סיפר לאחר מכן, במקביל לרשת-הידיעות של השבאב, פועלת בקאסבה גם רשת אחרת, הבי נוייה בעיקר לצורך המישיפחות. רשת שדאגה להעביר מעט מידע על זהות החברים בוועדה הזאת, על היעלמות הכן של ההוא והבת של ההיא.

גם בנות חברות בוועדות העממיות. מיספ' רן אינו רב, אך בשלושת החודשים האחרונים הוא עולה בהתמדה. הן עובדות אימונים בדיוק כמו הבנים. המדים הרחבים והכאפיות מבליעים אותן בעולם הצללים של הקאסבה. רשת-המידע הזאת, הרכילותית, השכונה תית, היוותה נחמה מסויימת לחלק מהחברים, שהתקשו להשלים עם המהפך במעמדם. "המשבר הפטריארכאלי", כפי שכינה זאת פעם מפקד איזור-חברון בצה"ל, אינו כה חמור כפי שהיה. רוב החברים הסתגלו, בלית ברירה, למצב החדש שנוצר. אך הם מבקשים, כמונו, לדעת היכן בניהם.

בבוקר נמצאה גופתו של איש, שהוצא להורג בידי הוועדות העממיות. עכשיו, בשעת-הצהריים, נראו כולם רדוכים למשהו חדש. הדבר לא איחר להגיע.

רק סדר צר מאוד לעיניים. למרות שדבר בואנו היה ידוע לתושבי הקאסבה, שציפו לנו והכינו ארוחה מפוארת ככל שהיה במקום משגת (ארוחה שלא יצאה לפועל, בגלל כניסת הצבא יותר מאוחר) נר' אה היה שרעוליהפנים וחבריהם אינם מרוי צים במיוחד מנוכחותנו. מאז הפקדות החדשות בדבר תקנות-הירי ברעוליהפנים, והי ככרת יד השב"כ עליהם מקפידים בקאסבה על הוראות-ביטחון חמורות מאוד.

"אתה לא מודע", נאמר, "למיספר הרב של זוגות-יעיניים העוקבות אחריו בכל אשר תפי נה בתוך סימטות-הקאסבה. אתה לא יודע מכמה פיות ולכמה אוזניים הועבר המסר ש' אתם בסדר, שאין מה לחשוש. אתה לא מתאר לעצמך כמה אנשים הסתכלו במצלמה ודאגו שתישארו בעמדת מנוחה."

לא קל היה להגיע לשכם. האיזור הוכרז באותו יום כשטח צבאי סגור. הכניסה

פתאום כל הרחוב זו הצידה. כאילו פקודה נעלמה ויד מכוננת פינו לפתע את סימטת-הקאסבה הצרה מרוב עוברי-אורח ועגלות-הסוחרים. הכל נצמדו אל הקיר, כשהם משאירים את רוב המעבר פתוח. גם קבוצת-היורים, ששהתה באותה שעה במקום, התבקשה לעשות כן. המצלמות, שהר רמו ושכונו לכיוון שממנו נראה היה שתבוא הסיבה למהומה, הורדו בתקיפות רבה בידי המלווים.

הפעם, בניגוד לפעמים אחרות, לא היה מדובר כלל בהצגה לעיתונאים, אלא בהתרח' שות בזמן-אמת. "השב"כ", הסביר אחד המלווים, "משתמש בכל פיסת-מידע שיש לו כדי למצוא את החי' ברים. אם יפורסם צילום, יזהו מייד את הרחוב שבו הוא צולם, ויתחילו לחקור בכיוון זה". עוד הוא מדבר, והראשון הופיע. מייד אח' ריו עוד שניים. ניכר היה בהם שלא מדובר בתהלוכה. איש לא סימן וי בידיו. הם צעדו מהר, לבושים במדים מנומרים, כשכאפייה אדומה עוטפת את ראשם בקפידה ומשאירה

מכונית לכל פקיד

נבחר ♦ כנשיא בראזיל, אחת המדינות המאוכלסות בעולם (כ-140 מיליון תושבים), פרננדו קולור דה-מול, (40), בן מישיפת מרגלי קניסוכר עשירים, לשעבר דוגמן, אלון קאראטה, שדרטלוויזיה, ראש-יערייה ומושל אחת מ-22 המדינות המרכיבות את בראזיל, תפקיד שאותו סיים, ביומו האחרון להיותו מושל, במינוי 5000 פקידים חדשים ובהזמנת 97 מכוניות חדשות לפקידיו הבכירים.

קללה לכל קמיע

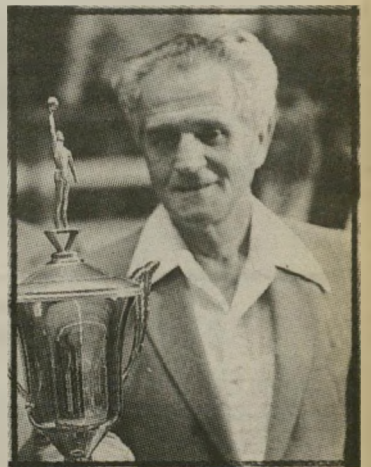
נפטור ♦ בירושלים, מהתקליב, בגיל 56, הרב ציון חי גרמזי, סמנכ"ל מישרר-הדתות (למינהל) ומפעילי העדה התימנית, שבועיים אחרי תחילתה של פרשה תימנונית, עת נכנסו ללישכתו ארבעה מפקדי המישרר, שאותם ביקש גרמזי לפטר, והודיעו לו שהם עומדים לקללו ומכיוון שהם כוהנים (לפחות לפי שמות-המישיפתה שלהם) קיללתם אכן תתגשם (-כמו שברכותינו מתקבלות, כך קיללותינו-). עם הישמע הקללות לקה גרמזי, אב לשלושה, בליבו ומשאושפז, הוזעק לי מיטתו זקן מקובל-ירושלים, הרב יצחק כרזי רי בן ה-90 פלוס, שמרח שמן-מישחה על גופו ותלה קמיע לצווארו ומשזה לא עוד אף התערב הרב הראשי הספרדי לישראל והורה למקללים להתנצל, מה שלא שינה, בסופו של דבר, דבר.

תנ"ך לכל אסיר

נפטור ♦ בירושלים, בגיל 75, פרופסור חיים משה גבריהו, י"ר החברה לחקריה-מיקרא. גבריהו, יליד רוסיה ואב לחמישה (שלוש בנות ושני בנים, שאחד מהם נפל כי מילחמת יוסי-הכיפורים), עשה משך כל ימי חייו נפשות לתנ"ך: החל מהיוזמה לעריכת חידון התנ"ך, דרך חוגי-בית בבתיהם של ראשי-ממשלה (דודי בן-גוריון ומנחם בגין) ועד הפצת תודעת התנ"ך בין אסירי בתי-הכלא בארץ.

י"ר לכל כדור

נפטור ♦ בנגעת-חיים שבשרון, בגיל 76, יוסף ("יוש"י) ענבר, מבכירי וותיקי עסי קניהספורט בארץ. ענבר, יליד אוסטריה ואב

איש-ספורט ענבר
וראץ. חיפה. מינון

לשלושה בנים (שאחד מהם נפל במילחמת יוסי-הכיפורים), היה בצעירותו שוער כדורגל (תחילה בקבוצה היהודית הכוח בעיריהמתח האוסטרית גראץ, שבה שיחקו גם ארבעת אחיו, ועם עלותו ארצה, בהפועל חיפה). אך ענבר נודע במיוחד כיוזם הספורטופו ובתפי קידיו הציבוריים הרבים: י"ר הוועד האולימפי פי (מישרה שבגינה עמד בראש המישלחת הישראלית לאולימפיאדת-הרצח במינכן 1972), י"ר ההתאחדות לכדורגל, י"ר איגוד הכדורסל ומוכ"ל הפועל.

את "רעוליהפנים" "רעוליהפנים" הורגים את המודיעים. כך זה נעשה

אקראי של כוחות הביטחון. בתוך המהומה הצליחו חבריו לגרור את גופתו ולצלם אותה. היא נמסרה לנו על ידי אחד האנשים שהיה במקום. התמונה מפורסמת כאן בראשונה. מפקד אחר, אימאן רוז, נהרג שבועיים לאחר מכן, בנסיבות דומות. כשפנינו ללכת מאזור בית המישפט הצבאי, נדמה היה שלרגע עברנו את הקו הרקע, המסוכן, שעליו הלכנו כל אותו יום. לאחר מרעוליהפנים נדמה היה שראה אחד מאיתנו מצלם. זה לא היה נכון. לאיש לא היה האומץ לכך. הצעיר שלח בעיקבותינו כמה מאנשיו, שהקיפו אותנו. על כולנו עבר רגע נורא של חרדה. נדמה היה שעוד רגע אחד, וגם אנחנו נתיישוב על כסאיהנאשמים במחכמה עסקרייה. רק ניסיונו וחוכמתו של ערבי ישראלי, שהיה איתנו, הביאה לפתירת הבעיה במהירות, בדרכי שלום.

פ תאום הכל נעלם. כמה שריקות, ואין רעוליהפנים, אין מלווים הקשורים אליהם. הצופים בצד המזרחי של הקאסבה הוריעו שצה"ל בדרך. מישו הוריע על הוצאתו להורג של משתתף הפעולה. במהירות רבה הובלנו אל מחוץ לאזור. לפתע, באותה הפתאומיות כמו רעולי הפנים, הופיעו החיילים. כמה חיילים בג'יפ, ומיד אחריהם עוד ג'יפ. נראה שנקודת תצפית, שאותה זיהינו על אחד הגגות, כיוונה אותם. בג'יפ השלישי היה מפקד האזור, אלוף מישנה. הוא התפוצץ מועם. מעל הכל — על שהצלחנו להורג את המחסומים, על שלא תיאמנו מראש את בואנו (כאילו שהיתה ניתנת רשות). הוא דרש מאיתנו לעזוב מיד את שכם, למרות שקבוצה אחת שלנו עדיין שהתה בתוך הקאסבה. בינתיים התבקשנו למסור פרטים. במכשיר הקשר הוא אמר לחיילים, עוד לפני שהגיע לשטח בעצמו: "תחפשו במיוחד עיתונאים. תקחו מכולם את הפרטים, ואם הם יתחילו עם הקישקשים שלהם, על זה שזה לא חוקי, אני מבין להם כזה צו שהם לא יידעו מאיפה זה בא להם."

משתתף הפעולה. הם היוצרים את רשימות המבוקשים עבור השב"כ, המועברות מאוחר יותר לדרך המימצעי לשם ביצוע מעצרים. חקירה של השב"כ איננה תענוג גדול, בעיקר אם היא נעשית בטעות. התקבלות לוועדה עממית היא תמיד, ללא יוצא דופן, פוליטית. אם אינך משתייך לאירגון מסויים, לא תוכל להיות "רעולי פנים". רע ומר יהיה גורלך אם תתחזה כאחד כזה. למרות הניסיונות החוזרים ונישנים של הנהגת האינתיפאדה שלא לכלול כל שיקול אירגוני-פלגני בתוך המאבק, נשארו עדיין רוב הוועדות — ואלה שולטות בשטח — נאמנות לאירגון מסויים. אתה צריך להיות מוזהר כחבר בפלג מסויים (החזית העממית, פת"ח וכו') כדי להתקבל. אין כאן — כמקובל לחשוב בישראל — תופעה של כמה חברים מהשכונה, שהחליטו יחד על הקמת קבוצה. יש סדר, קביעה גיאוגרפית של תחום האחריות של כל ועדה לפי טיפוס.

המישמת קפדנית מאוד. השמות, שלעיתים ניתנים לוועדות בידי עצמן (פנתר שחור, "נשר אדום", "הדרקון" וכו') מהווים רק תיכונים של גיל החברים בהן. להט המאבק נמצא בהם, אך למרות זאת הם עדיין צעירים המשחקים ברומנטיקה. בוועדות העממיות חשוב לא רק המאבק להשליט שילטון או לחסל משת"פים. חשוב גם הכבוד שבמוות. כל חבריועדה שנהרג מאז שצה"ל הופך לגיבור לאומי. בתידפוס בשטחים הכבושים מרפסים מיד אלפי תמונות שלו. עד כה נהרגו בשכם 12 "רעוליהפנים". בכל המקרים נערך מאבק קצר בין מקומיים לבין שילטונות-צה"ל על גופת ההרוג. הודעות רצו לקבל לידיהן את האיש כמות שהוא, כדי לצלם את גופתו מיד לאחר הירי. שצה"ל סירב.

כך היה גם המקרה של סגן מפקד ועדה בקאסבה, שכונתה גם "הנשר האדום". האיש, ג'מס מהרי, נורה לפני חודשיים בידי סיור

התושבים, כנראה, לא הכירו את ברהמה, אך בעיניהם הוכחה השתתפות מסוימת בצד ער. הקבוצה פנתה ימינה כאחת הסימטות. אינסטינקטיבית דלקו אחריהם. מישמרות האזור הסגור עצרו אותנו. השלישיה נבלעה בתוכם, ונכנסה לבית-בטון חריקומתי קרוב. הם בוודאי עוד הספיקו לשמוע את אחד מחברי ריהם צועק: "תראו את מי הבאתם איתכם!". מייד הורו לנו לחזור כלעומת שבאנו. "אין רחמים לאויבי האומה", נכתב באחת הסימטות החצי-מחוקות על דלתות החנויות. ואכן, כך נראה. גופתו של חאלד איברהים ברהמה התגלתה כעבור יום על ידי סיור של צה"ל.

היריעות על מציאת גופתיהם של משת"פים אינן אקראיות כלל ועיקר. הגופות מושלכות למקום פתוח רק במועד המתאים ביותר לוועדות. לעיתים נשארת גופה במיטת תור עד שיימצאו לנכון להוציאה. "ככל שצה"ל ממחר לזהות את האיש המת, כך אנו יורעים שרייקנו בקביעה שהוא היה בוגד. צה"ל והשב"כ מכירים את האנשים של הם ומזהים אותם מיד. אילו היה זה סתם אחד, זה היה לוקח הרבה יותר זמן", אמרו בקאסבה.

כ כל שנמשכת האינתיפאדה, כן עולה קרנם של רעוליהפנים.

ההשתייכות לוועדה היא מינוי ניצחי, בבי חזית. משורה משחרר רק המוות. אין פרי שות. הסודיות הרבה, שבה מתנהלים המיבצעים, מחייבת נאמנות מוחלטת. פורשים עלולים להפיק, אפילו שלא בזדון, מידע חשוב.

כיסוייהפנים היה חלק מהמלחמה במשתתף הפעולה. גם הם, בדרכם שלהם, מטי לים אימה על יושבי הקאסבה. כפי ש-מחכמה עסקרייה עלול לטעות בקביעתם, כך גם

הלחשה "מחכמה עסקרייה" עברה מפה לאוזן. חלק שני של הקבוצה שלנו, ששהה אותה שעה בצידה השני של הקאסבה, שמע את הלחשה בריוק באותן השניות. "מציבים עכשיו עוד צופים על הכבישים הנכנסים ל-קאסבה", אמר המלווה.

"מחכמה עסקרייה" פירושו בית-דין צבאי, וזהו הקוד הפנימי להבאתו למישפט של מיש, הו, שנחשד בשיתוף-פעולה עם השב"כ. לצר רק זה משנה הקאסבה את פרצופה. איזור שלם, סימטה או שכונה קטנה, נסגרים לתגר ער. רוב התושבים מפונים לאיזור אחר. מי שנשארים מחויבים להישאר בביתם. בכניסות סוה לאיזור מוצבים שומרים בעלי נשק, הער מרים כל העת בקשר עם רשתות-התצפית הפרושות בקאסבה.

בתוך אולם מיוחד, מקושט בדרך כלל בתמונות מנהיגי-התנועה שאליה משתייכת הוועדה המסויימת (הפעם הד"ר ג'ורג' חבש, ראש החזית העממית) מתקיים המישפט.

גם הבנות המקומיות, שליוו אותנו, הורו שגוריהן הוא בדרך כלל עלייה השמימה. נציגי הוועדה שדיברו עימנו טוענים, עם זאת, שמישפט מתנהל רק אחרי שהוכחה בור דאות אשמתו של האיש, והוא אף הוזהר וניר תנה לו הזדמנות לחזור בו ולהפסיק את הבגידה. גם פייצל אל-חוסייני, בנאומו בש פרעם לפני כמה שבועות, נדרש לנושא וסיפר על התהליכים הרבים שצריך אדם לעבור עד שהוא מובא לפני "המחכמה עסקרייה".

עוד צעיר רעולי-פנים עבר אותנו בסערה, בדאנו לנתיב פתוח, ואחריו שלישיה. במרכז הלך, רגליו כושלות וגבו כפוף, חאלד איבר-הים ברהמה (60), פרצופו כוסה בשרוול של מעיל-גשם. ניכר עליו שברור לו שדינו נחרץ. איתו, כורך ידו המחזיקה בסכין סביב צווארו, הלך צעיר רעולי-פנים, ומצידו האחר, צועד נמרצות, הלך עוד אחד, כשגרונן גדול מנצנץ בידי.

גופתו של

מהדי ג'מס,

סגן מפקד

"הנשר האדום"

בידי חבריו אחרי

הריגתו בידי צה"ל

השבוע עמד מול עיניהם של תושבי ישראל עניין אחד בלבד: המהפכה הרומנית. מעולם לא הומחש בצורה כה דרמטית כי כדור-הארץ הפך ל"כפר עולמי". באמצעות הטלוויזיה חדרו מאורעות רומניה לביתו של כל אדם בישראל ובעולם. כל אירוע גדול וקטן, כל רחשוש בארץ הרחוקה, חדר ישר ללב האדם הישראלי, "בזמן אמת". לפי אימרתו המפורסמת של נביאיה תיקשורת מרשל מקלוהאן, "האמצעי הוא ה"מסר". הטלוויזיה רק ריווחה על המאורעות, אך עצם הדיווח הטלוויזיוני שינה את המאורעות עצמם כתודעת הציבור, וכפה עליהם מתכונות טלוויזיוניות מיוחדות. הטלוויזיה זקוקה לשני צדדים, שההתמודדות ביניהם יוצרת את הדראמה. מבחינה זו אין הבדל בין תחרות-איגרוף ובין מהפכה. בישראל כלט הדבר עוד יותר כאשר חדר הדיווח על המהפכה לתוך תוכנית-הספורט של הרדיו, שירים ושעורים. הדיווח לבש צורה של כתבת-ספורט.

משומיך עמדה הדראמה בסיומן המילחמה בין שני הצדדים — העם והצבא בצד האחד, שרות-הביטחון ("סקוריטאטה") וניקולאי צ'אושקו בצד האחר. פעם גברה ידם של אלה, פעם של אלה. פעם ניצח הצבא, פעם שרות-הביטחון. והתוצאה: הדראמה עוצרת נשימה, כשהניצחון תלוי על חוטי-השערה, ואין לדעת מה יילך רגע. ובתוך הדראמה הכללית, הדראמה האישית הנוספת, צידד האדם את הרודן הנמלט ואשתו. כל הדיווח הזה היה מופרך מעיקרו. הוא דמה יותר לסידרת-מתח מאשר למציאות. חלל ריק, גורל המהפכה הרומנית לא היה מוטל כספק אף לרגע אחד. ברגע שעם שלם מתקומם, אין כוח בעולם המוטל ל"הכניעו שוב. בוודאי לא בימים האחרונים של העשור הלפני-אחרון של המאה ה-20. כאשר הצטרף הצבא למתקוממים, סולק הספק האחרון. אין מהפכה כמאה ה-20 ש"נוצחה, אחרי שהצבא עבר לצד המתקוממים.

הדבר כלל אינו אפשרי — גם כאשר כמה רכבות אנטי-ביטחון ממשיכים להתנגד. המהפכה ניצחה ברגע שפרצה. הקרבות עם אנטי-הביטחון היו עימותים מוויינים עם קבור צות של קנאים, שניסו מן הסתם למלט את עצמם בדרך כלשהי, והשתאברו כאשר הרבר נבצר מהם. לצ'אושקו עצמו לא היה כמעט לאן להימלט, בעולם שכולו למד לשנוא אותו. השמועות הפרועות שמילאו את שעות הטלוויזיה והרדיו — ביניהן השמועות "הרגילות" הנפוצות בכל מהפכה, סיפורים על שכירים זרים, על יריות מתוך אמבר לנסיים, על הרעלת בארות — היו מופרכות בעליל.

הדבר האמיתי ביותר בכל ההתרחשות ה"טלוויזיונית" היה המחזה המתמשך באולפן-ה"שדור", כאשר קבוצה של חובכנים ניסתה לגנב משהו חרש, תוך ויכוח אינסופי. זה הזכיר במיקצת את דיוני המהפכה הצרפתית והקומונה הפאריסאית, ואף את הפארודיה של המהפכה של הסטודנטים ב-1968.

הסיבה: ברומניה, בניגוד לכל שאר מדינות הגוש המזרחי, לא התגנב בעוד-מועד גרעין אמיתי של אופוזיציה.

בארץ של דיקטטורה טוטאלית, כאשר ה"רודן מתמוטט הוא משאיר אחריו חלל ריק. החלל הריק הזה, והניסיון למלא אותו, הם הדראמה האמיתית של השבוע הרומני.

מדינת ג'קיל ומדינת הייד

הישראלי היפה נשם

לרווחה.

לרגע קט ניתן לו לשכוח

את הישראלי המכוער

הצד היפה של ישראל הופיע השבוע בכל ווהרו. הדבר הרגיש עוד יותר את הצד האפל. המהפכה הרומנית (ראה לעיל) גרמה לישראל כולה לצהול, לחרור, לעקוב אחרי המאורעות בנשימה עוצרת. הישראלי המצוי התמלא שינאה תהומית לניקולאי צ'אושקו, למישפחתו ולחסידיה. רצונם. הוא היה מוכן לתפוס את הרודן ולקרוע אותו לגזרים כמו ידיו. הישראלי המצוי עמד, כמו רון ברישי, המום ליד הקברים של הילדים שנהרגו, ושאל את עצמו אילו חיות-אדם מסוגלות להרוג ילדים בקרב פוליטי.

עוד על האמבולנסים שנועדו לטיפול בפצות עים בשטחים הכבושים, ושעוכבו על-ידי ה"שילטונות מפני שמזגנו, לפי החשד, בכספי אש". איש לא הציע לשגר לשטחים הכבושים רופאים ותרופות מישראל. להיפך, מי שהציע לעשות זאת — בעיקר ערבים אזרי חיישראל — נחשדו כמשתפי פעולה עם האוייב והיו צפויים למישפט.

גיבתי וגולני לא הוטו לרומניה, לעזרת העם הרומני המתקומם. הם נשארו בשטחים הכבושים, לריכוז העם הפלסטיני המתקומם. במקום אחר. האם אלה הן שתי מדינות ישראל שונות? האם יש לעם הישראלי שתי פנים?

לא דווקא. המצב כולו רק הוכיח מחדש אמת ישנה: שקל יותר להתלהב למען החופש כאשר הכובש הוא עם אחר. קל יותר לתמוך בלוחמי-חופש כאשר הם מתקוממים בארץ אחרת.

ההבדל בין שוחר-צדק ובוגדים, בין לוח מייחופש וטרוויסטים הוא גיאוגרפי. בו קארשט אינה עזה, טימישוארה אינה בית-סאחור.

בטלוויזיה הישראלית אין שידור חי על המאורעות בשכם.

הכל תלוי בטיב העיתוי

בכל מהפכה, אחת התופעות המרתקות ביותר — אם כי לא היפות ביותר — היא עיתוי הקפיצה של אנשי המישטר הישן על עגלת המישטר החדש.

בעידן השידור החי יכול היה האזרח הישראלי לעקוב גם אחרי תופעה זו מקרוב.

לקפוץ על העגלה. עד לרגע המכריע לא נתנו אנשי השגרירות הרומנית בישראל אף את הסימן הקל ביותר שאין דעתם נוחה מן הכוס ששלח אותם הנה, ניקולאי צ'אושקו. אבל ברגע הקריטי, כאשר היה ברור כי הצבא עבר לצד המתקוממים וכי ניצחון המרד מובטח (ראה לעיל), יצא השגריר בהכרזה מהדהדת למען החופש, בשם כל הצוות שלו. השגרירות הרומנית בתל-אביב הפכה מוקד לאהבת-רומניה שהציפה את ישראל.

גם ר"ק"ח לא התמהמהה הרבה. ברגע שהיה ברור כי מיכאיל גורבאצ'וב מתייצב לימין העם הרומני המתקומם נגד הרודן הקומוניסטי, התייצבה ר"ק"ח (או, בשמה החדש-ישן, מק"י) כאיש אחד לצד ההתקוממות. בראש המקללים את צ'אושקו עמדו עסקנים שאך אתמול היו אורחי-הכבוד של הרודן הרומני, שהתפנקו על חשבוננו ושחיקונו בהתלהבות.

מיקרה כסה: מדינת מישטרה?

מהי המדיניות שלה להעברת מידע? עניתי. איננו עונים על השאלה. תודה לך, ושיהיה לך יום נעים."

מישטרת-ישראל, באמצעות פקד רוני ישעיהו, סגן-הדובר של המטה הארצי, הגיבה על שאלת העולם הזה כך: "אין שום רישום כזה על צני כסה."

פקד ישעיהו ברק, לדבריו, את הנושא עד תום, אחרי שקיבל מהעולם הזה את מיספר תעודת-הזהות של כסה. "אין רישום", אמר, "ואנחנו לא אוגרים מידע כזה."

למזונה העליון על פקד ישעיהו, שרה-מישטרה חיים ברילב, יש תשובה שונה. כסה פנה לחבר-הכנסת יאיר צבן, שפנה במכתבים הן לשרה-מישטרה, הן לשרה-הפנים. תשובת שר המישטרה, ב-11.11.89:

"במענה למכתבך מיום ה-1.8.89, בעניינו של מר צני כסה, מתברר כי המידע אודותיו הגיע למחשב המישטרה ממחשב מישטרה-הפנים.

"מישטרת-ישראל מבררת עם מישטרה-הפנים כיצד קרה הדבר. ובכן, יש רישום. לא רק במישטרה. גם במחשב של מישטרה-הפנים. שרה-הפנים, שקיבל מכתבים מצני כסה ומחבר-הכנסת צבן, עדיין לא השיב על השאלות: כיצד הגיע מידע כזה ממישטרה-הפנים למישטרה, ומי הסמיך את מישטרה-הפנים לאסוף ולאגור מידע כזה על אזרחי-המדינה. העולם הזה ימשיך לדווח על הפרשה.

תזכורת: צני כסה, הוגדירות וכלכלן, בנו של ח"כ לשעבר, הגיע לתחנת מישטרת רמת-השרון כדי לקבל עבור חברת-הביטחון אישור שריכוז נגנב. תוך כדי עיון בצנ המחשב, הסתבר לשוטרת ולכסה שמעל הרישום על גניבת-הרכב מופיעה כותרת: "הג'ל מתכוון לעזוב את הארץ."

מול כסה לא עומדת שום תביעה אזרחית או פלילית, ושום חקירה מישטרית לא נערכת לגביו.

כסה התרגז מאוד, בעיקר על הרישום הכוזב על כוונתו לעזוב את הארץ. העולם הזה עורר כמה שאלות:

- איך מגיע רישום כזה למחשב המישטרה?
- מי הורה למישטרה לאסוף מידע על "כוונות" האזרחים?
- האם תודיע מישטרת-ישראל שהיא חוזרת כה מהנהג?
- מי יתן את הדין על הרישומים האלה?
- איך ייקבע הפיקוח על מאגרי-המידע שבידי מישטרת-ישראל?

המידע הגיע, כנראה, מהשגרירות האמריקאית. כסה ואשתו קיבלו לא-מכבד אסרת-כניסה קבועה, לכל החיים, לארצות הברית. השגרירות העבירה את המידע למישטרה-הפנים הישראלית, ועברה בכך על החוק האמריקאי, האוסר העברת מידע אלא מרשות פדרלית אחת לרשות פדרלית אחרת. מישטרה-הפנים איננו רשות פדרלית אמריקאית.

שגרירות ארצות-הברית, באמצעות סגן נספח-העיתונות, ריצדו לנפגור, התעקשה על התגובה הכאה. השגרירות איננה מגיבה על שאלות הקשורות באשרות-כניסה."

הנדון:

מסוכן? בלתי-נומנע? האם זה נוגע לנו?

מאותו הרגע יהפוך הגבול לסיקציה.
זה יכול לקרות גם בדרכים אחרות. אבל זה יקרה.

WIEDERVEREINIGUNG

עלה שניה: האם זה רע? האם זה מסוכן?
זה רע מאוד, בעיני מי שסבור כי יש באופי העם הגרמני
משהו מיסטריוזי, משהו מיסטי, הגורם לו להרוס ולשבור ברגע
שהוא מתאחד.
מזן האמונה הזאת נודף ריח חריף של גזענות.
היא אימרת: הגזע הגרמני רע מנעוריו. תנו לו
הזדמנות, והוא יהרוס את העולם.

מכיוון שאינני גזען, אינני מוכן לקבל אמונה זו. היא בלתי
רציונלית. זהו מעין נאציזם הפוך.
השאיפה לאיחוד גרמניה, כמו השאיפה לאיחוד איטליה,
היתה במשך מאות בשנים שאיפתם של מיטב הכוחות המתקד-
מים, שוחרי החרות והדמוקרטיה.

כאשר התגשמה שאיפה זו סוף-סוף, באיחוד רב, עם הקמת
„הרייך השני“ ב־1871, זה קרה בחסות הימין השמרני. בכל
זאת, מי שטען שגרמניה לבדה היא האשמה במלחמת-העולם
הראשונה חוטא לאמת ההיסטורית. זה פשוט אינו נכון. ה-
אוסטרים והרוסים היו אשמים יותר. הם הכריזו על גיוס כללי,
והכריחו את גרמניה וצרפת ללכת בעיקבותיהם.

לעומת זאת, גרמניה — והיא לבדה — גרמה למלחמת-
העולם השנייה. „הרייך השלישי“, שהיה מדינת-משע, הניף
את דגל איחוד כל הגרמנים. אבל זאת היתה בפיו סיסמת-כזב,
שבאה להונות את העולם ואת הגרמנים עצמם. היטלר רצה
לכבוש מרחבי-מזרח אדיר, הרבה מעבר לתחום העם הגרמני.
בימים ההם דבק ברעיון אחדות-גרמניה ריח
חריף של פאשיזם. אבל אין לזה קשר עם העם
הגרמני של היום, דור-הנכדים, ועם המציאות
הפוליטית והנפשית של מימינו אלה.

אינני מאמין כי הפאשיזם הוא מחלה גרמנית דווקא. זוהי
מחלה עולמית, היכולה לרבוץ בכל עם. בספר שכתבתי
לפני כמעט 30 שנה (צלב הקרס) הוזהרתי שזה יכול לקרות גם
לנו.

כיום אין שיעור הפאשיסטים בגרמניה עולה על
שיעור הפאשיסטים בישראל. או בצרפת. או
בארצות-הברית. ואולי גם ברוסיה.

עלינו לעמוד על המישור נוכח כל גילוי של פאשיזם
בגרמניה, אבל גם בישראל. וגם בכל מקום אחר בעולם.
יתכן כי גרמניה מחוסנת מפני תחילת הפאשיזם יותר מ-
אשר רוב הארצות בעולם. כי גרמניה חשה על גופה בתוצאות.
מיליוני הרוגים. חורבן כל הערים. כיבוש סובייטי שנמשך 44
שנים.

כיום יש עולם אחר. איחוד-אירופה הוא עובדה
בלתי-הפיכה, מבחינה כלכלית, פוליטית, צבאית,
ובעיקר תרבותית-רעיונית.

גרמניה מערביה היא חלק מן השוק המשותף, שהוא
פדרציה מערב-אירופית. גרמניה המזרחית היא חלק מה-
פדרציה המזרח-אירופית, הקרויה ברית-וורשה. איחוד גרמניה
בפועל לא יתכן בלי כינון איחוד של חלקי אירופה, בצורה זו
או אחרת.

בתוך אירופה המאוחדת, גרמניה המאוחדת תהיה גורם
מרכזי. זוהי עובדת-חיים. הגרמנים הם העם הגדול ביותר כי
מיוזר הזה, וגם העם החרוץ והיעיל ביותר. כנגד עובדות אלה,
שום התחכמות פוליטית לא תצלח.

האם תחדש גרמניה מאוחדת את התביעה לשטחים הי-
גרמניים, שנקבעו מעל גרמניה ב־1945? אפשרות זו קיימת,
כמובן. אבל איני מאמין שהיא סכנה מוחשית. איש אינו מרבה
עוד על אלזס-לותרנינגיה, המהוות כיום חלק מצרפת. במסיגי
רת של אירופה מאוחדת, שאין בה גבולות כלכליים ופסיים,
בעיות אלה יהפכו לאנאכרוניזם.

צריכים להאמין בשינוי. העולם משתנה. גם
אירופה. גם גרמניה.

כיהודים, אנחנו מעורבים איכשהו כמה שקורה בגר-
מניה. לפחות מבחינה ריגשית.

כישראלים, כל זה כעצם אינו נוגע לנו. שתי גרמניות או
גרמניה אחת — מה זה חשוב מבחינת האינטרסים
הממלכתיים שלנו?

איננו יכולים למנוע את איחוד גרמניה. מוטב
להתרגל למחשבה שזה עומד לקרות.

ברגע שמעצמת-הכיבוש — ברית-המועצות
— איבדה את העניין בקיום הכיבוש שלה
במזרח-גרמניה, נותרו הסוכנים שלה בברלין
המיוזרחית בלי מישענת.

בלי תמיכת הצבא הסובייטי, קרס המישור כבניין-קלפים.
בלי אלימות. בלי שפיכת-דם. לא קרה שם מה שקרה בגרמניה.
כאשר המישור נמוג, מה נשאר?
נשארה ההכרה של כל הגרמנים, שהם עם אחד.

וכאשר עם רוצה להתאחד במדינה אחת, הוא
יעשה זאת. מי מסוגל לעמוד בדרכו?
יש כל מיני מיכשולים פנימיים. אנטי-המערב העשירים
לא כליך מתלהבים לרעיון שהדורנים העניים מהמזרח יהיו

סמוכים על שולחנם. אחרי ניתוק של 44 שנים, יש כל מיני
רויות הרדיות.

אבל מי שסבור שמחסומים קטנים אלה יוכלו לעצור
תהליך היסטורי כביר, שהוא את כוחו ממאווים של עשרות
מיליונים, משלה את עצמו.
גרמניה תתאחד מחדש. זה בטוח לגמרי.
השאלה היא רק איך ומתי.

אפשר לצייר כל מיני תסריטים.
הקאנצלר הלאומי קול שירטט תסריט כלשהו, שנועד
להרגיע את החששות ממזרח וממערב. אין בו הרבה ממש.
**כמו כמעט כל הפוליטיקאים באירופה, גם הוא
לא הבין את הקצב המהפכני של המאורעות,
הפורצים מלב העמים.**

אפשר להעלות על הדעת תסריט אחר:
תוך כמה חודשים יערכו בחירות חופשיות בגרמניה המז-
רחית. בבחירות ישתתפו הסוציאליסטים, הנוצרים-דמו-
קטים, הירוקים — אותן המפלגות בדיוק כמו בגרמניה
המערבית.

מה יפריד בין הירוקים מכאן ומכאן? בין הסוציאליסטים
טים במזרח ובמערב? פלגיהם-מפלגות במזרח יתאחדו אוטר-
מטית עם המפלגות-האחיות במערב.

מי שאינו דובר/ת גרמנית, אל לו/לה לנסות לקרוא
את המילה המופיעה בכותרת. זוהי אחת המילים הגרמ-
ניות הארוכות-ארוכות, הנוצרות על-ידי צירופים-חד של כמה
שמות-עצם.

וידר-פראיינגונג — איחוד מחדש.
האיחוד-מחדש של גרמניה.

הרבה אנשים חכמים חיו על כך את דעתם בימים האחרון-
נים. כמעט כל היהודים והישראלים הביעה דיעה נחרצת נגד
אפשרות זו.

זה נעשה אוטומטית. גרמניה חוללה את השואה כאשר
היתה מאוחדת. על כן, אסור להניח לגרמניה להתאחד מחדש.
עם כל הכבוד, זה קצת פשטני.

נראה לי כי רוב הניתוחים שקראתי, גם אלה שנכתבו על-
ידי אנשים שאני מכבד את דיעותיהם, לקו במידה מסוימת
של אי-רציונליות. אולי קשה לדרוש גישה רציונלית לענייני-
גרמניה בדרגה.
בכל זאת, כדאי לנסות.

עלה ראשונה: האם אפשר בכלל למנוע את איחוד-ה-
מחדש של גרמניה?

אני משיב על כך בלי כל היסוס: לא.
אין שני עמים גרמניים בימינו. יש רק עם גרמני אחד. אומה
גרמנית אחת.

ברפובליקה הדמוקרטית הגרמנית (דהידה-אר,
בקיצור) לא נולדה אומה חדשה.

גרמניה המיוזרחית נכבשה על-ידי הצבא הסובייטי. סטאלין
כפה עליה מישור קומוניסטי. מישור זה לא היה מעולם אלא
מישור-כיבוש, נטע וז שנכפה על חלק מהעם הגרמני.
הגרמנים במזרח נכנעו לכיבוש זה. הם הבינו כי גרמניה
גרמה למלחמת-העולם השנייה והפסידה, ועל כן עליה לשאת
בתוצאות. הם הבינו גם שיחסי-הכוחות אינם מאפשרים להם
להיפטר מן הכיבוש הסובייטי. אולם היה ברור לכל בר-דעת
— וכיום זה גם הוכח — שמעולם לא קיבלו הגרמנים את
המישור הזה כדבר לגיטימי.

ראשיהתיבות של „הרפובליקה הדמוקרטית
הגרמנית“ נשארו בציון של מישור, של צמרת,
של מנגנון — אך לא של ארץ אמיתית, לא של עם
אמיתי.

כדאי להעיר כאן כי מבחינה זו יש הבדל מהותי בין
גרמניה המיוזרחית ובין אוסטריה.

אוסטריה, כמדינה פוליטית, צמחה במשך מאות בשנים. היא
היתה חלק מהרייך הגרמני, ואחרי-כך היתה ריך עצמאי, אבל
תמיד היתה לה זהות משלה.

כאשר התפרק הרייך האוסטרו-הונגרי ב־1918, וכל החב-
לים הלא-גרמניים הופרדו ממנו וזכו בעצמאות, נשארה אוס-
טריה הקטנה בלי זהות לאומית ברורה. כל תושביה היו דוברי
גרמנית. עוד קודם לכן היתה קיימת בממלכה תנועה לאומי-
נית-גרמנית גדולה (שממנה ינק אדולף היטלר הצעיר את
השראתו).

לכן, בין שתי מלחמות-העולם, נקראה אוסטריה בין
מגמות סותרות. היתה שאיפה חזקה „לחזור אל הרייך“, ומולה
שאיפה לעצמאות אוסטריה.

**ב־1938 התקבל היטלר בווינה ברמעות של
גיל.**

התמוטטות הרייך השלישי שמה קץ לוויכוח היסטורי זה.
מאז 1945 התגבשה תודעה לאומית אוסטריית ברורה וחזקה,
ונראה שזהו תהליך בלתי-הפוך. אפילו אותו קצין-וורמאכט
עלוב, קורט ולדהיים, מזדהה כיום כאוסטרי מובהק. יש תודעה
אוסטרית, הנשענת על היסטוריה אוסטריית ארוכה ועל
תחושת-מולדת אוסטריה.

**דווקא תהליך זה מצביע על ההבדל. מה שקרה
באוסטריה לא קרה בגרמניה המיוזרחית.**

מישור של כיבוש יכול להתקיים רק כל עוד הכובש
מסוגל ורוצה לקיים אותו.

הקשר שבין כשפים וכדורגל ★ שמיר לא בעד חברים מר"ן ★ והיעד הבא – קובה

אותם באופן מפתיע לידרתה, ה- שורנית **שוש עטרי**, שהיתה במקום. השיר השני היה שירו המפורסם של **ג'ורג' גרשווין** סאמרטיים ("עת קיץ"). הזמרת

רגית **שוש עטרי**, שיריה לביתה הקפה בלובי כדי לעשות, היתה נבוכה כשהשומר לא איפ" שר לה לחזור, למרות שהיא הסי- בירה לו שהיא מנחה את הערב.

כבר שנים רבות בהופעותיה ה- רבות בהחבית כלל. הם כבר היו ב-40 הופעות של הלהקה בערים שונות באמריקה, באירופה וב- אסיה.

■ **ראש עיריית-חררה, נחמ"י יה להב**, הגיע באיחור לאירוע גדול שהתקיים בהיכל התרבות בנתניה, ולתדהמתו לא איפשר לו **אהרון עובדיה**, מנכ"ל ה- היכל, להיכנס. להב נשאר מ- אחורי הדלתות, וחזר כלעומת שבא. כתוצאה מכך נוצר עימות מילולי בינו לבין **מיכה פדרינג**, עורך מקומו בנתניה, שתגג את גליון ה-100 של המקומו של פדרינג הומין מיספר גדול יותר של אנשים מאשר מיספר מקומות-הישיבה. כשנכח בטעותו, ביקש מה- מנכ"ל שיאפשר למוזמנים להיכנס ולשבת בלובי של ה- מקום, אך עובדיה סירב. כדי למנוע מאנשים, שכבר היו בל- ב, להיכנס לאולם, הוצב בכניסה שומר-ראש, שקיבל הוראה מפר- רשת שלא להכניס איש. השד-

שאי שר"ץ תמך בו באופן אישי, בגלל הידידות השורה ביניהם. כששמע זאת העיר שמיר: "אל תהיה חבר שלהם יותר מדי!"

■ במהלך ההופעה של לה- קתיה מחול הרוסית מוסייב היתה צמודה לזיוה להב. אשת-ראש עיריית-תל-אביב, אשה קשישה בלתי-מווהה. למי שהתעניין לג- כי זהותה של הגברת סיפרה זיוה שהיא בת-ידודתה **לאריסה דר- זנינובה**, מהגרת רוסית מ- מוסקווה, שזהו ביקורה הראשון בארץ. אמה של זיוה ואמה של לאריסה הן אחיות. שתי הדו- רניות התראו השבוע בראשונה בחייהן.

■ עם סיום ההופעה של לה- קתיה מחול הרוסית הוזמנו כמה אורחים לחדר האח-מים בהיכל התרבות בתל-אביב. בין המוזמ- נים היו **אורה וסול סיגל**, זוג יהודי ממלכודן באוסטרליה, בע- לי מיפעל לייצור ביגדי-נשים. השניים הם מעריצים מושבעים של הלהקה, והם מלווים אותה

■ שחקן-הכדורגל **זארי ארמלי**, שכבש את שערי-הניצ- חון במישחקי-הכדורגל בין קבוצ- צתו הנוכחית, הפועל-יירושלים, ומכבי תל-אביב, סיפר לחברים שהוא נעזר בכשפים לצורך ה- עניין. המאמן שלו, **אברהם בן-דוד**, לקח אותו לאחותו **זיוה אנהרי**, המוכרת לרבים בתחום של קמעונות ולחשים. אני קרי שרפה חומר מסויים, והע- בירה אותו מעל ראשו ובין רגליו ובירכה אותו. כעת, אחרי שניצח, הוא משוכנע שזה היה בזכות אנקרי. לדבריו הוא יקבר אותה באופן קבוע.

■ יושב-ראש התאחדות ה- טורנסים הארצית, **איקי כהן**, שחולל מהפך כשהעלה את הלי- כוד לראשות ההתאחדות אחרי שלטון ממושך של המערך, הוז- מן ללישכתו של ראש-הממשלה, **יצחק שמיר**. בשיחה אמר לו שמיר שהוא קרא בעיתון שנציג ר"ץ היה בין תומכיו בכחירות בהתאחדות. שמיר הביע את פלי- אתו על כך. כהן סיפר לשמיר

אהוד קינמון ראש עיריית בתי-ים, הוא חובב תצוגות מושבע. באחת התצוגות עלה על המסלול עם הדוגמנית ליאת רון, וזכה במחמאות על ההופעה שלו כדוגמן.

שיבצה את שמה של עטרי ב- גירסה שלה.

■ שלושה ימים לאחר מכן נערכה מסיבת-הפתעה לצנעני באחד המועדונים בתל-אביב. ל- מעשה לא היתה זאת בדיוק מסיבת-הפתעה, כי באותו הערב טילפנה אליה אחת מידידותיה, שלא ידעה שזאת מסיבת-הפ- תעה, ושאלה אותה פרטים לגבי המסיבה. צנעני המופתעת לא ידעה איך להגיב.

■ כחודשיים האחרונים הוא הוריד פרופיל, ובשבוע שעבר עזב במפתיע את הארץ. האמרגן **סביון צבר**, שייצג בעבר הלא- רחוק את הזמרים **אילנית ויז- הר כהן**, טס לארצות-הברית. אחרי הסתבכויות בחובות שונים, החליט על צעד קיצוני.

■ לפני שלושה שבועות היתה פריצה בביתה של אשת- החברה **ברוריה צוורן**. הפור- צים יצאו כשבידיהם שלל, שכלל חפצי-אמנות וכסף. צוורן, שהג- יע לביתה זמן קצר לאחר הפ- ריצה, החליטה להיות מנויה על שרותי חברת-אבטחה. היא קיב- לה את המיכשור והוראות-ה-

רק התערבותו של פדרינג, בעלי העיתון, הצילה את המצב. בין האורחים נראו חברי-הכנסת **צחי הנגבי** ו**יהודה ישרא**, ו**רביגונדר שאול לוי**, נציג שרות בתי-הסוהר, שבא לאירוע למרות שבאותו היום קיבל את הידיעה שהוא לא ימונה לתפקיד המפכ"ל. כתוצאה מהבלאגן ש- נוצר שוקל פדרינג לתבוע את מנכ"ל המקום לדן.

■ **מישררהפקות חסד** חמש, בבעלותם של הזמר **יהו- רם גאון** ושותפו **יוסי טרוים**, נסגר, וכל ענייני ההפקה, ה- תשלומים והניהול של המחזור קובלן נערכים מאחורי הקלעים, מצב היוצר מתח והעלול לפגוע במהלך התקין של ההצגה.

■ מי שהקשיב לתוכנית-ה- רדיו האסטרולוגית לכל אדם כוכב, ששוררה ממיסערה בתל- אביב, היה מופתע מסיגנונה- דיבור של הזמרת **מרגלית צנ- עני**, בת מול קשת, ששיבצה מילות-סלנג כמו **אשכרה**, פדי- מה, כפרה וחרטה במהלך הראיון שלה עם האסטרולוג **אילן פקר**. היא המשיכה להצחיק את הקהל כששרה שני שירים, והקדישה

ניקול הלפרין מלכת-היופי הנוכחית, היא שחקנית-כדורעף מיקצועית. היא מתאמנת שניחנה בכוח פיסי מרשים, ניצחה גברים רבים בהורדת-ידיים, ביניהם בעלה-לעתיד, רוני מאנה.

פיטר בורשטיין בן ה-21 הוא בנם של השחקן מייק בורשטיין ואשתו עידית (מימין). פיטר הוא סטודנט באוניברסיטת ניו יורק, והוא אינו מגלה נטיות בכיוון עיסוקי-השעשועים.

אלי דסה, העולם הזה

מיכה נספי עורך-הדין המייצג את בנו, עורך-הדין רם נספי, במישפט נאשמי "הפגישה הלילית". תפס תנומה ארוכה, כאשר חיכו הנאשמים ועורכי-הדין לבואה של השופטת שרה סירוטה, שאיחרה בשעתיים. הבן לא חזר מחו"ל לשם שמיעת גזר-הדין, ועל כן לא גזרה השופטת את דינו.

ארוחה מלאה, שבה מוגשים עוף, תפוחי-אדמה, סלט ועוד. בהב"ה רצו להביא מזון ומשקאות מפלסטיק, שישכנו קבע על זה שולחן, אך הבימאי סירב ודרש מזון ממש. בתיאטרון החלו לה ריץ שיחות-טלפון, ואחד מבתי המלון היוקרתיים הסכים לספק ארוחה מלאה לכל הצגה. מי ש נהנה ביותר מהעניין הוא חתול- הבית של התיאטרון, שכבר זמן רב לא אכל כל-כך הרבה.

זוהר אהליאב

פסוקי השבוע

● ד"ר ג'יין אוגדן, פסיכיאטרית בריטית, על דיאטות: "אתה מתחיל שמן ומאוסר ומסיים שמן ואומלל!"
● שלום זינגר, מנכ"ל "הבנק הבינלאומי ה" ראשון": "כיצד מורידים ארמני מן ההר? בעזרת סולם-ריכטר!"

לאירוע, בעוד שנותן החסות היה מלון שרחון. ואילו ביום הראשון, במסיבה של אגודת מתן חיים, הודתה **יעל בום**, מנהלת הע"מות, לחברת-הנפט דלק על החסות שהעניקה לערב זה, בעוד שנותני-החסות היו חברות-הדלק פז וסנוול. בשני המיקרים הגיב הקהל בפריצת-חוק, ואילו נותני- החסות חייבו במבוכה.

● אגודת מתן חיים, העוסקת במחקר ובקידום השתלות איבר, ערכה את הנשף השנתי שלה השבוע. שרי-הבראות, **יעל קב צור**, נשא נאום קצר שהיה שזור בהתברריות. בין השאר הוא אמר שכל אם יהודיה רוצה שכנה יהיה רופא, מפני שהיא חוששת שהיא תהיה חולה בגיל מאוחר יותר.

● העיתונאית **אירית רז** תם ממעריב טוענת שאפשר להתעשר בארץ מתפוחי-אדמה. היא נכנסה למערניה בכיכר-המדינה ובקשה לרכוש רבע קילו סלט רוסי. המוכר האדיב מילא גביע-פלסטיק, שקל אותו ובקש ממנה 8.4 שקלים עבור 270 גרם. רותם חשבה שהוא טועה, אך הוא עמד על שלו, שזה המחיר, ש' בחישוב לקילוגרם מגיע לסכום של 32 שקלים. רותם עשתה חישוב מהיר ומצאה שעלות כל המרכיבים מגיעה לכל היותר לסכום של שקל אחד לרבע ק"ג.

תפועל. ביום החמישי שעבר היא ניסתה את המכשיר ארבע פעמים תוך 10 דקות, ולטענתה לא הגיעו לביתה השומרים, ואף לא התקשרו כדי לברר אם היא זקוקה לעזרה. צוורן כבר שוקלת למכור את דירתה המפוארת, ול- עבור לאיזור אחר.

● המלונאי **אלברט רונן** גילה לחברים היכן הוא מבלה את חופשותיו. לדבריו, פעם בשנה הוא נוסע לחופשה בת 10 ימים בהאנה, בירת קובה, והתענוג עולה לו 900 דולר. זה כולל טיסה ושהות במקום. רונן, שכבר ביקר במקומות רבים בעולם, טר עז שקובה היא גרעין לתיירים, ושישראלים נרתעים מלבקר שם בגלל היותה ארץ קומוניסטית.

● כבר שנה הם מתלבטים — היכן להתגורר? בארץ או בארץ-העברית? הבעל, שחקן הכי דורסל **עופר יעקובי**, המשיח בקבוצת מכבי תל-אביב, מעריף להישאר בארץ, בעוד אשתו, דוגי מנחת-הצמרת **סוֹרֵת בָּהֶן**, מעדיפה את ניו-יורק בגלל העבודה שלה כדרוגמנית. בימים אלה נפ' לה החלטה כבדת, והבעל יצטרף לאשתו לפרקיזום לא ידוע.

● הנשף השנתי של אגודת ש"ס לב ללב נרחב באופן מפתיע. ליושב-ראש האגודה, **רייבקה דוידס**, אשתו של יבואן הטבק והסיגריות **משה דוידס**,

רוברט רוזנברג עיתונאי ב"ג'רוזלם פוסט", כתב בשער, ושלה את תמציתו להוצאת הספרים האמריקאית "סיימון ושוסט", אחד מבתי ההוצאה-לאור המוכרים בעולם. להפתעתו הוא קיבל תשובה חיובית, וסיפרו ייצא לאור בינואר 1991 ויופץ בארצות דוברות-אנגלית. לצידו בתמונה, במישקפי- שמש: העיתונאית הנאה שלי גולדמן, גם היא מ"ג'רוזלם פוסט".

נשכרו שתי רגליה יומיים אחרי שובה לארץ מחופשה קצרה ביוגוסלביה. באירוע היתה אמר'ה דוידס לחלק את התרומות שנאספו בין שלושת מכוני-הלב שבחיפה. האירוע נדחה לחרדש הבא.

● זה כבר קורה בפעם השנייה: נואמים בעריצצקה חול' קים כבוד ומביעים תודה לגוף שאינו קשור באירוע. לפני חודש שיים, במסיבה השנתית של אגודת דת יידי האופרה, עלה לכימה יושב-ראש האגודה והורה בחום למלון הילטון. שהעניק חסות

מרדכי צרפתי (שני מימין) המכונה "מנטש", מי שהיה מלך-הסלובוונקאים וידידם של שרים ואישי-ציבור, ממעט לצאת מביתו מפאת מחלתו. אך כשהוזמן לאירוע הגיע בחברת אשתו, בנו יורם (שני משמאל) וכלתו עינת, שהיא בחודשי-ההריון אחרונים.

די תמימה או שאלתי את עצמי אם אני יכול להיעזר קצת בנחום הורוביץ למיניהם, כי כפריגילידי ובוה, מתברר שמדובר ציח.

● זה מוזר, מפני שבמשך שנים רבות היה הגבול הלבוני כמעט פתוח.

כן, כן. חשבתי שבמטולה יש חברה שעוד זוכרים, וחשבתי שיש איזשהו מישקע של מידע. כלום. אותנו לא מעניין כלום מעבר לקצההפינו. ראיתי שגם אלה שעוסקים בלבנו ובשיעה לא יודעים מושגים ראשונים. אני קצת ידעתי, כי חייתי כאיראן שבע שנים, וקצת מהשיעה נדבק בי, אז אני ידעתי שיש מושגייסוד, שהם בשבילי מוכנים מאליהם, וראיתי שזה בכלל לא.

בעיקבות כניסתי אכן נעשה מאמץ ללמוד את השיעים ובעיותיהם בלבנו ככסיס לטיפולנו בנושא. מאמץ זה הניב בין השאר אנתולוגיה של השיעה, לתת איזה שהם מושגייסוד למי שרוצה להתמצא בשטח בכלל וזה הפך להיות ספריסוד מאז. מוזר מאוד שזה קרה רק ב'83, כי גם באוניברסיטה, גם בכנסון דיין. שלא להכיר בכלל את האוניברסיטה העברית, לא היתה כלל התייחסות לשיעה כשיעה, למרות שזאת היא כת מוסלמית כל-כך חשובה במרחב הי איסלאמי.

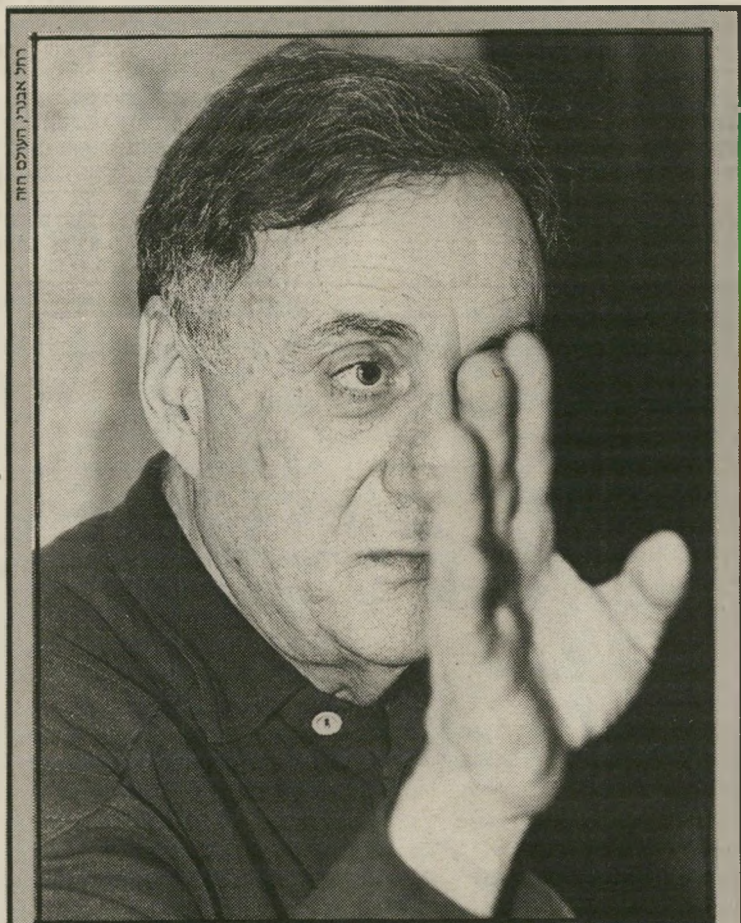
למה אני כל-כך התעניינתי? כשאני ראיתי איפה אני חי ב'83, ראיתי שיש פה איזה דבר מעוות. בתפיסה שלנו אנחנו כולנו מאופסים על הנוצרים. זה לא רק עניין שהיינו מאוהבים בקונספציה של הפלאנגות וכל מיני דברים כאלה. אני גם מבין את זה. זה דבר מאוד אנושי, שיש איזו קבוצה הנמצאת בתוך מעי גל-האיבה והיא מושיטה לך יד, ומושיטה לך יד בנדיבות ועם סבר-פנים, עם הבטחות, עם רמת-ציפיות.

נדיבות מהצר שלנו.

גם שלהם, אתה יודע, גם שלהם. הם נתנו לנו תמיד את התחושה שגם הם נותנים לנו משהו. וכשאנו החברה שלנו לביירות, מה זאת אומרת קבלת-פנים? שטיח אדום ואחרים וכל הדברים. זה מחמיא. ראיתי שזה איכשהו מעוות. הדמוגרפיה מרבית אחרת לגמרי. ראשית, שלאורך הגבול הרוב הוא שיעי וממשיך להיות שיעי, והשכנים שלנו, לעוד 2000 שנה, יהיו שיעים ברובם, עם איים נוצריים ודרוזים. דווקא באיזור-הביטחון הי

שקורה בחצר האחורית שלי, וזה בגבול. ושם יש שיעים, ואני צריך לדעת מי הם השיעים האלה, מה חשוב להם, על איזה חמצן הם חיים,

כולם. כי הם לא האמינו לנו שאנחנו לא רוצים לספח, שאנחנו באמת רואים באיזור הזה שטח לבנוני ריבוני. שמה שאנחנו באמת

יש פסנתר שנקרא לבנון. יש שם אוקטבות. צריך לנגן שם לא רק על שתי אוקטבות נוצריות. קיימות אוקטבות רבות, וצריך לנגן על הכל.

אבל הם יודעים היום, שהכללים שלנו הם הגונים, הם נוקשים, ושבעצם מה שמעניין אותנו, זה שקט, זה הכל.

● אתה מדבר על רצועת-הביטחון?

כן, על רצועת-הביטחון.

חלק גדול מאוד של החוליות, שהיו בדרך לגדר, נתפסו עליידי שיעים, בחלקן עליידי נשים. הלכו ישר לצד"ל ואמרו: תראו, מסתובבים אנשים שהם לא מהאיזור, לכו טפלו בהם. זאת אומרת יש להם תחושה שמהשו יכול להיפגם עליידי זה שהם יתירו לחתרנות לפעול בתוכם. ותרע לך, בין השיעים חתרנות זה הדבר הכי פשוט, הם אשפים בסודיות.

כך שאילו היו רוצים לעשות לנו חתרנות, היינו לא היו חיים.

כל זה נעשה מתוך מטרה אחת בלבד: למנוע מצב, שבו צריך לקחת כוחות ולנוע חזרה צפונה. זה מישגה שאנחנו לא רוצים לחזור עליי. זה לא יביא שום תכלית. לבנון זה כמו ג'לי. אנחנו ניכנס לתוך זה, ונצא החוצה כאילו שלא באנו בקירבו. זה לא יביא כלום. מאחר וזה יביא רק קורבנות משני הצדדים, צריך למנוע את זה. איך מונעים את זה? יש לנו את הפנטזיה הזו, פנטזיה של ממשלת-האחרות-הלאומית, של שר-הביטחון, האומר שיש לנו איזור-ביטחון מצומצם, שיש לנו צד"ל, שהוא בעיקרו מיליציה, שתפקידה הוא לשמור על הביטחון בתוך איזור-הביטחון.

● כמה שיעים יש בצד"ל?

היום קרוב ל-50%. פעם זה היה 15%. ויש לנו צה"ל, הנותן גיבוי לעסק הזה. בלי צה"ל, בלי גיבוי אוטומטי של צה"ל, אין צד"ל. שלא נשלה את עצמנו.

לפעמים זה לקח לנו שלוש שעות, עד שיחידה של צה"ל נעה לעזרת מעוז או מוצב של צד"ל שנמצא במצוקה. היום זה לוקח 10 דקות, רבע שעה, בגלל כבישים, בגלל יכולת לוגיסטית שונה. היום זה מצב שונה לגמרי.

צד"ל מנהל תמיד 2500 איש. היום הוא יותר צעיר, יותר מאומן. יש בו כבר מאות מ"כים שקיבלו הכשרה. היינו היום עם שר הביטחון באחד הגדודים, והסכירו לו בעברית

הפסנתר הוא לבנון!

את כל הדברים. כבר לא צריכים את המי תורגמים.

אין לנו פרטנר בלבנון. יש לנו פרטנר במצרים. מניעה חולייה ממצרים, יש על מי לצעוק. בירדן כנ"ל, אם משהו קורה בעמק בית-ישאן, או מייד רואים את הירדנים מת-רוצצים. בסוריה הכי שקט. בכל מקום שבו מוצב צה"ל מול הצבא הסורי, יש שקט מוחלט. בלבנון אין על מי לצעוק, אין אל מי להתאונן, אין עם מי לדבר, חלל שילטוני, צבאי, ביטחוני, טוטאלי.

● אתה יכול להגיע מזה למסקנה שבראיי שהסורים יתפסו את כל לבנון?

אילו סוריה היתה אחרת, יכול להיות שאתה צודק. אבל הניסיון שלנו עם סוריה הוא קשה.

אם תשאל כל לבנוני, אם תשאל את הירדנים, תשאל את מובארכ, מה זה סוריה? מה זה אסד? לא תשמע מחמאות. אין מה לעשות, ככה זה. זה טיבעו של המישיטר הסורי, וזה גם טיבעו של מרכיבי הכוח בסוריה.

רוצים זה רק את הביטחון שלנו, ולכם גם שלהם, ולקח לנו שנתיים להוכיח להם ש-אנחנו באמת כאלה.

גם הנוצרים התייחסו אלינו בחשדנות. הם שאלו אותנו: אתם הולכים לעזוב או לא לעזוב? אם אתם לא עוזבים זה דבר אחר. אם אתם עוזבים, תגידו לנו, כי אז אנחנו נתארגן אחרת. הם יודעים שדמם יותר ברגע שאנחנו נעזוב, אם לא יהיו סידורים אחרים. היום זה כבר נכון, אנב, גם לגבי השיעים.

אנחנו הגענו היום למצב, שבו אני חושב שהאוכלוסיה, יחסית לשאר האוכלוסיות הי שיעיות באיזורים אחרים, מערב-ביירות או הבקאע, שני הריכוזים הנוספים של השיעים (יש עוד איזה ריכוז קטן בצפון), מצבה הי כלכלי יותר טוב. כשקורה משהו בכיירות, הם רצים דרומה. הם לא רצים צפונה, הם לא רצים לבקאע.

ולכן, כשאני בא היום לעשות לעצמנו מאון, אני חושב שאנחנו הלכנו בקו יוצא-מך הכלל נכון, בזה שאנחנו יצרנו תחושת-ניי נוחות באוכלוסיה. טוב, זה לא שהם אוהבים אותנו, לא שהם לא יהיו שמחים להיפטר מ-איתנו, ישמחו להיפטר מאיתנו כבוא היום.

מה מדריך אותם, ממה להיזהר ואת מה לעזר. ד. כי אני לא מאתמול עוסק בענייני-ערבים. ואני בשום פנים ואופן לא רואה את עצמי דווקא כינוה בעסק הזה, אני רואה את עצמי כריאליסט. אנחנו צריכים לחיות עם הפלסטינים ועם הערבים עוד 2000 שנה, ואי אפשר לחיות כסיכסוך ניצחי. צריך לחפש דרך איך לגשר על פני הפער, ואני אומר את זה לעצמי. אבי חינך אותי ככה, כי על זה גדלתי, בעצם.

לכן, כשיש אוכלוסיה כזו, אז 50% מ-הביטחון שלנו מוכתבים מזה שהאוכלוסיה הזו נינוחה, לא-לחוצה, לא חשה מושפלת, מגורה. אני לא מצפה שהם יאהבו אותנו, אני חושב שהרבה מעבר למה שניתן לצפות. את התורה הזאת אני מנסה ליישם באיזור הביטחון. אנחנו משתדלים לפחות לצמצם, ככל האפשר, את המעורבות שלנו. אפשר להחזיק שם כריזכר חיילים, אפשר להחזיק פחות חיילים. היחס הזה מותנה במידה רבה על-ידי אופן התייחסות של האוכלוסיה ל-עניין.

האוכלוסיה התייחסה אלינו בהתחלה מאוד בחשדנות, לא רק השיעים, אלא בכלל,

רוב המחלט הוא שיעי.

אמרת: חברה, זוהי עובדת-חיים שצריך להתייחס אליה. אז פיתחתי לעצמי את התיאוריה של תורת-הפסנתר. יש פסנתר ש-נקרא לבנון, ויש שם אוקטבות, וצריך לנגן לא רק על שתי אוקטבות נוצריות, יש אוקטבות רבות וצריך לנסות לנגן על הכל, ואז יוצאת מוסיקה. אם אתה מנגן רק על שתי אוקטבות, יוצא משהו מאוד לא מייצג.

קראו לי אז "הפסנתרן" וקרו לי כל מיני דברים, אבל לא חשוב, אני חיפשתי דרך, איך להסביר לאנשים, להרשות, שאי-אפשר לחיות רק עם המימד הנוצרי, שזה לא טוב, זה לא נכון. אין לי שום דבר נגד הנוצרים. אני לא מסכים להשקפות-העולם לא של פנר-ג'ר מיי, עליו השלום, ולא של אמין ביי, ואני בטוח שאילו היה באשר חי והיום נשיא-לבנון או משהו כזה, לא היו לנו חיים קלים איתו. אין לי שום ספק בדבר. אני לא אהבתי אותו, לא ידברתי איתו, לא תהיה איתו אף מילה אחת. אבל אני יודע פחות או יותר את הש-קפת-העולם. ואמרת: זה לא מייצג את לבנון בעיניי.

בעיניי, קורם כל, חשוב לי הכי הרבה מה

אני לא-איסטנים. כשצריך לשלם שוחד כדי להשיג חיוני לנו, אני לא

(המשך מעמוד 19)

יש אנשים שאומרים: שיישבו להם הסורים בלבנון ויעברו מילחמת-שהיקה כזו, שהם לא יעלו לרמת-הגולן. מוטב להם שיהיו בלבנון. אבל זה לא מה שאתה אומר. יש אחרים שאומרים: החוצה מלבנון, צריכים לתת להם לצאת מלבנון.

כשאני בא לבחון למי האינטרס היותר מייד, היותר עמוק בלבנון, לישראל או לסוריה, אני אומר — בהחלט לסוריה. אני יכול להבין מדוע לסורים איכפת מה שקורה בלבנון, יותר מאשר איכפת לישראל. יש לזה סיבות היסטוריות, אסטרטגיות ואתניות. אנחנו, בסדרהכל, רוצים שקט בלבנון, זה הכל. הסורים רוצים לא רק שקט, הם רוצים להיות מחוברים לכלכלה ומחברים לתחבורה וכל מיני דברים כאלה. לנו אין דברים כאלה.

■ ■ ■

● מה אתה היום מצפה מלבנון?

קודם כל, אני מצפה שלא נצטרך להשיג תמס כבוח, בחיילים ישראליים, כדי להגן על עצמנו בלבנון, שמרבית הביטחון יינתן לנו עליידי לבנונים. אני אומר את זה בצורה הכי פשוטה והכי ברורה. כאשר אני יודע...

אילו יכולת אתה לבחור היום בצורת הפיתרון בלבנון, במה היית בוחר מבחינת האינטרס הישראלי?
הייתי מחפש בלבנון מיסטר חזק, ממשלה מייצגת, ממשלה שמסוגלת לאכוף את רצונה, ולווא רק מבחינה ביטחונית, על האיזורים הרגועים שלה.

לא חשוב לי (חשוב לי, אבל זה לא העיקר) שהמדינה הזו תהיה מאוד ידידותית למדינת ישראל. יכול להיות שזאת ממשלה לא כל-כך ידידותית, ובלבד שיהיה לי פרסנל, להסתכל לו בעיניים ולהגיד לו: ידידי, אנחנו נתאם עכשיו סידורי-ביטחון, שיתייבבו אותי וחיילי אותך, ואם אתה לא תעמוד בהתחייבות, אז בוא נדבר מה יקרה.

אני מחפש פרסנל כזה. אין כזה באמל, ודאי לא בחיובי-אללה. וכמובן, המיסיטר הלבנוני עצמו אינו מסוגל.

אילו אמל היתה תנועה שיש לה יכולת שליטה אמיתית באזור, הייתי אפילו איתה עושה הסכם.

● פעם קיוו לזה, לא?

כן, אבל מה זה פעם? זה היה. מה קרה? אני אגיד לך מה שקרה, קרה דבר מאוד פשוט: אנחנו לא הבינו, אנחנו הבינונו בשל"ג ש' אנחנו, איך אומרים, אורחים רצויים, כי סילקנו להם גיבנת גדולה, איזו מין-גיבנת גדולה של תשתית פלסטינית. אנחנו נשארו הרבה יותר מדי זמן, וברגע שהם חשבו שאנחנו באנו לרשת את מקומם של הפלסטינים, הם אמרו: נגע אחר, זה לא צה"ל לא בנוי להיות חיל-מצב, לא בכלל ובמיוחד לא מעבר לג' בולות. אז חשבנו שאנחנו נוכל להיות נחמד דים ולהיות יעילים וכולם יבינו אותנו, מדוע אנחנו נשארים שם. לא הבינו אותנו, ולא היו מסוגלים. היום אני אומר לך זאת בדיעבד — לא היו מסוגלים להבין אותנו. אז היה קשה להשלים עם זה.

זאת היא אחת השגיאות ההיסטוריות, הרקונסטרוקציות, ואני לא בא בטענה לאף אחד...

● זו השגיאה של הקונספציה של מילחמת-הלבנון.

אני חושב שכל עם, בתהליך של התפתחות, עושה מישגים. זה היה מישג אמיתי, שהיה מלווה בכל מיני סטיות אחת, שאני לא נכנס אליהן. שההיסטוריונים יכנסו. אבל אני אומר, התפיסה פשוט לא היתה ישימה. אולי זה חידר אצלנו את התודעה שצריך פעם לדעת מה זה לבנון, ותאמין לי שאנחנו לא יודעים מה זה לבנון.

כשאני יושב עם לבנונים, או אני עד היום תוהה אם אני באמת יכול לקרוא את מה שהם באמת מתכוונים אליו. אני מורד את היעילות שלי לפי היכולת שלי להבין אותם. אני תמיד

מאיווריה-הקרבות בדרום-ביירות אלינו, אומר רים: ואללה, זה עאון זה מדבר אל ליבנו, ופה אנחנו יכולים להגיד לך את זה, משום שפה אף אחד לא עומד לנו עם נבט על הראש.

וזאת אומרת, הוא הבין שזה מומנט מאוד ריגשי אצל הרבה שיעים, אבל אין לו תוכנית. הוא מרובע והוא מחוספס. הוא הצליח לקומם נגדו את האמריקאים ואת האיראנים, את כולם הוא הצליח לקומם, ויצר מצב שהוא כמעט מבודד, למעט הפופוליוז שלו, הרוכש לבכות והמביא אנשים לרחוב. אבל זה ליום אחר.

נרמה לי (אני אומר נרמה לי, כי אני לא בטוח בשום דבר בלבנון, אבל נרמה לי) שהוא

אני אומר לנוצרים בלבנון: חברה, אתם לא מבינים. אתם לא קוראים אותו נכון. אתם לא מבינים שאנחנו, ב-1989, לא נשלח אונדות להציל את עאון.

לא אחת אני מוצא את עצמי במבוכה, כשאני עושה משהו שאני חשבתי שזה טוב, ומתברר לי שזה לא טוב. ואז, איך אומרים? בכל פעם מותר לעשות שגיאה, אבל פעם שנייה אל תעשה אותה.

● מה עם עאון?

תביט, יש אנשים שמשווים אותו לג'א ריבלדי, כן. תשמע, קם לך בפעם הראשונה...

ג'אריבלדי היה משוגע, והוא משוגע.

קם לך איזה מין גנרל, שהוא חרמימדי לגמרי, וקורא „קרתגו צריכה להיחרב“. הסורים החוצה. כזה הוא מבטא את רחשי-ליבם לא רק של הנוצרים, אלא גם של שיעים רבים ושל דרוזים. אין לו שום תוכנית מדינית, אין לו שום מתכון מה יקרה אחרי שהסורים ייצאו. או קיי, ייצאו הסורים מחר בבוקר, מה יקרה? מה אתה תעשה?

תהיה שחיטה חרדית.
אפילו את זה הוא לא אומר. הוא אומר: קודם כל שייצאו, אחר-כך נראה. זה לא מצע. הוא מדבר אל לב הרבה אנשים, לא רק נוצרים. תשמע, הפליטים שהגיעו *המדינא הרומא קאטו נהו לסי"ם אח כל ואומיו בסנאט במילים. מלבד זאת, סבורני שיש להחריב את קרתגו" קרתו היתה הסתרה של רומא.

● אז מה הפיתרון? אילו היית לב-ננו, לקראת מה אתה היית חותר? להלוקה? לפדרציה? או ל...

אני אגיד לך לקראת מה אני הייתי חותר. אני אומר תמיד ללבנונים, שאני נפגש איתם: חברה, במקום לירות, תדברו. כשמדברים לא יורים, או קודם כל תדברו. ולא יתכן שהדרור זים לא ידברו עם המאונים, ושהמאונים לא ידברו עם הטיעים. תדברו.

ואני רואה שכל אחד מהם יש לו כמעט אותן המחשבות. אבל הם לא נפגישים.

● מה המחשבות?

המחשבה היא, לפי דעתי, לבנון פדרלית. הם מדברים על „נוסחת שווייץ“, שהם לא יודעים בדיוק מה זה. בערבית קוראים לזה „לא-מרכוזי“, זאת אומרת שילטון לא-מרוכז, שילטון מפוזר. שתהיה ממשלה פדרלית, הדר אגת לכמה דברים בסיסיים, אבל מעבר לזה, הכוח נתון בידי העדות, במיקרה זה הקנטור גים. הדרוזים צריכים להיות משוכנעים שהם יכולים להגן על האיזור שלהם, כמו שהנוצרים על האיזור שלהם, וכמו שהשיעים על האיזורים שלהם.

צבאות של הקנטונים, למעשה.
כן, ואז יהיה להם שקט, אז כל אחד יחוש בביטחון עצמי. אבל על זה צריך להסכים. ואני אומר לך, בתחושה, שעם כל התפוכות העוברות בלבנון, לאטילאט הם מגיעים ל- מסקנה ש...

● שאין ברירה?

ולא להסתכל על אמנת 1943 כרגם, אלא להסתכל על מה שיש עכשיו על הקרקע ולהגיד: זהו הבסיס.

● במה זה יהיה שונה מ-1943?

תשמע, קודם כל, ב'43, היתה הגמוניה מובהקת של המאונים, זה אאוס. ואתה יודע מה, המדר הטוב ביותר לזה שזה אאוס, זה שאפילו לחד אומר: אני חי בקנטון שיעי, ואני צריך לחיות בהתאם לעובדה הזו. גם הוא אבן הגיע למסקנה.

הוא כבר לא משייך את עצמו למאונים? הוא משייך את עצמו ל-קנטון שיעי?

הוא מארזני אבל הוא אומר: אני יודע שפה יש רוב שיעי, ולכן אני בקנטון שיעי. ואני צריך להשלים עם זה.

כל אחד בלבנון יודע לאן ההשתייכות שלו, ואף אחד לא יקבל היום מה שהיה ב-1943. לא יתכן שלפי המיפקד ב-1934, שהיה מפקד אחרון בלבנון, יעשו עכשיו מפתח לחלוקה של המערכת הכלכלית והפוליטית בלבנון. זה לא רציני, וזה בעצם הסכם טאיף. ההסכם קובע שיש לסלק את המיליציות. יש מישור המעלה על דעתו שכלכנון אפשר לסלק את המיליציות, מבלי לפתור שום בעייה פנימית? זה טימטום בכלל לחשוב כך. נראה שהאמריקאים חושבים כך.

● המפה קטנה מדי בשבילם.

זה נכון. אז אם אתה שואל אותי לאן זה צריך ללכת אני רוצה להגיד לך שבשום פנים ואופן לא...

● איך ישראל עומדת כלפי עאון?

היא לא עומדת.

נוצרת תמונה כאילו יש קואליציה של ישראל, אישיף והחויב אלוה לטובת עאון.

יכול להיות שנוצרה תחושה כזו, אבל אנחנו לא בקשר עם עאון.

אני תמיד אומר למי שפונים אלי בענייני עאון: חברה, תגידו לי, מה הוא רוצה? זה שהוא רוצה את הסורים החוצה, יופי. אבל מה אחרי זה? והם לא יודעים להגיד לי תשובה ברורה.

הוא לא רוצה את הסטאטוס-קוו?

לא, הוא לא יודע, הוא אומר קודם כל להחריב את קרתגו. זה צריך להיות. יותר מזה לא מעניין אותו שום דבר אחר.

אמרתי לאנשים : תגידו לי, אם הוא רוצה להיות מדינאי מקובל בלבנון, שיגיד מילה טובה לשיעים ולדרוזים, מילה טובה משהו קצת מהלב. השיעים הם לפחות באותו המימד כמו המאורנים, והדרוזים הם גורם מרכזי.

● הוא מנהיג עדתי, לא מנהיג לאומי.

אבל הוא מנהיג, דימוי של מנהיג לאומי. הוא לא מנהיג, הוא לא מדינאי, הוא עסקן פוליטי במיקרה הטוב. כשאני מדבר עם נוצ'רים אינטליגנטיים, הם אומרים לי: קשה מצפוליתיקה פוליטי מקצין שצמח הרחק מהפוליטיקה ושאלו לו ניסיון פוליטי. אז הכל יפה וטוב, אבל יחד עם זה אני מוכרח לחזור ולומר, הוא פופולרי באופן בלתי-ריגיל, פתיע. לא הייתי מאמין שהוא יאגור כזו פופולריות, לא רק באזור-הבחירה שלו, כי ביירות המיוחסת עצמה, אלא גם באזור-הבחירה. כשלאחר, שהוא רואה דברים נכוחה, ניסה להגיד משהו נגדו, טיפסו עליו.

● לחד מתפקד?

כן, בהחלט מתפקד. הוא לא אותו לחד שהיה פעם, אבל הוא בסדר, הוא מתפקד, ואני מאוד מעריך את האיש הזה, כי הוא עבר שינוי מהותי. הוא היה גנרל מאורני, וכיום הוא דמות הרואה את הדברים נכוחה, המכירה אותנו כבר טוב, היודעת לקרוא אותנו, למה לצפות מאיתנו, למה לא לצפות מאיתנו, רואה את מרכיבי-הכוח בלבנון, את כל החולשות ואת התכונות שיש להם, וגם מלמד אותי.

תשמע, כשאני שומע איזה דבר שנבי ברי אומר, ואינני מבין אותו ואני הולך ללחד, הוא אומר: זה הרי ברור מאליו, הוא מתכוון לזה וזה. אני לא העליתי על דעתי שיש דבר כזה, דבר פשוט.

● מתרגם?

כן, כן, נותן לי תרגום אונקלוס. לעיתים זה חשוב מאוד.

● לחיזבאללה יש אינטרס לעי שות-פגיונים בתוך ישראל עצמם?
לחיזבאללה יש קורם כל התכתיב של חומייני, האומר שצריך ללכת לג'יהאד עד ירושלים. אבל אין לי ספק שבסדרה-העדיפה יות שלהם איזורה-ביטחון זה עדיפות א'. אבל הם כשום פנים ואופן לא ויתרו על הרעיון לדרת מעבר לזה. חיזבאללה יוכל אז להיכנס בלי הענשה לתוך איזורה-ביטחון ויהיה לו כבר נשק, כדי להמשיך. זאת אומרת, יש מכמני-נשק, שאפשר להשתמש בו לעשות פעילות הלאה. אז הם הולכים בצורה שיטתית.

התפיסה של חיזבאללה היתה להשתלט קודם כל על המנהיגות של העדה השיעית, כי בראייה האיראנית, בראייה של חומייני, הם הבינו שכעדה השיעית עוברת רוח חדשה. זה התחיל מתקופת השייח' מוסה סאדרי. העדה התחילה להרגיש מאז את השרירים שלה. נורא חשוב, לכן, מי יצוף על פני המים בעדה הזו, כשהיא תתפוס את מקומה במנהיגות הלבנונית.

אז היו כאלה בחיזבאללה שאמרו: אנחנו מוכרחים מייד לחפש את הדרך איך להכריז על הרפובליקה השיעית האיסלאמית של לבנון, והיו כאלה שאמרו: רגע, רגע, לא כל-יך לרוץ, הישועה לא תבוא לנו ביום אחד. אנחנו קודם כל רוצים להיות המנהלים של העדה השיעית במיסגרת הקיים, ואחר-כך אנחנו כבר נדאג להלאה.

רוב המאמץ האיראני היה מכוון לזה, ולא לפעילות חתרנית נגדנו. אז נוסף לזה היו כל מיני מוצרי-לואו-א-ש של טרור בינלאומי, כשהאיראנים השתמשו בחיזבאללה. הם השתמשו בהם כדי לכבוש איזורה-השפעה גם בכקאע

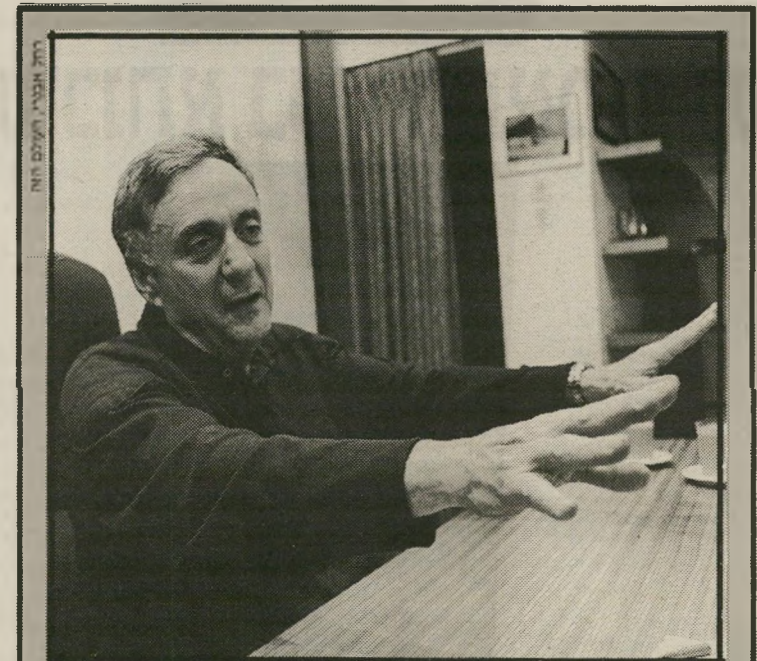
• מנהיג שיעי בדרוס-לבנון, מקים אמל, שנועלם בעת ביקור בלבנון, והרעה היא שנוצח על-ידי מועמר קדאפי.

וגם לאורך הגבול. אבל זה לא היה תמיד תוקפני נגדנו, כי זה היה בסדר-עדיפות שני. לפי דעתי, סדר-עדיפות ראשון היה להשתלט על העדה השיעית. הם לא הצליחו כזה.

● דווקא באחרונה הם היו בדרום בהתקפה.

הם היו בהתקפה, כי היכולת שלהם כי ביירות נחלשה. אמרו להם: חברים, אתם רוצים, אז בבקשה — תעשו משהו בדרום. בדרום לא כל-יך אוהבים אותם, כי מה קורה ברגע שחיזבאללה מתחיל לפעול בדרום? האיווררים שמתוכם הם פועלים מתחילים לסבול, ואז התושבים אומרים להם: חברים

לכמת את זה) גם על הנאמנות המוחלטת של חיזבאללה לאיראן.

יש סיבה פוגעית לקיים יחסים עם אתיופיה. אני חסיד גדול של יחסים עם איראן. אבל אני לא רואה את זה כמיקשה אחת. תורת הפריפריה מתה.

יקרים, אתם לא רצויים כאן. ואז מתחיל סיפור אמל המקומי, לעיתים מתוך הפרת הוראה מבירור, פועל נגדם, כי הם לא רוצים את הצרות האלה. הלא בסדר-הכל אנשי נבי טיה או אנשי תיכנין לא מעוניינים שפתאום צד"ל יכניס להם מטח, בגלל זה שקטיושות עפו מתוך השטח שלהם. אז נוצר איזה מין חיכוך כזה, שהוא מקשה עליהם.

● מאז שהחומייני מת, לא חלה איזו האטה אצלם?

חלה. אבל אני רוצה לחדד את זה. זה לא מאז שהחומייני מת, אלא מאז שרכס-נגני נבחר כנשיא. יש שינוי במדיניות, האומר: אנחנו לא רוצים עוד את חיזבאללה כמונופול, יש גם שיעים אחרים, יש גם אמל, יש גם מוסלמים כמו הדרוזים (הם רואים בדרוזים מוסלמים) יש גם פלסטינים. לכן אנחנו נקים חזית מוסלמית, אנחנו נזמין אותם (הם הוזינו אותם לטהראן) כדי לדבר על מה שמאחד. ונתנו גם לאמל כסף לכל מיני צרכים, נתנו להם נפט, וכך יצרו איזה שהוא עימות מתוך כוונת חיזבאללה, שהם אומרים: אנחנו כל הזמן חשבו שאנחנו הבכור, פתאום מתברר לנו שארון נבי ברי מקבל כסף, וזה על חשבוננו, זה לא על חשבון מישהו אחר. נוצר מין דבר כזה, שאגב משיע, לפי דעתי (אנחנו לא יכולים עוד

משהו. ואז הם באו ובעצם הציעו לנו שהם יקימו מיפעל שינצל את הסכסוך-ישראלי-ארצות-הברית, כדי להביא בלבנונים שיעברו במיפעל הזה, מתוך איזורה-ביטחון; כי שם זה בלבנון. וזה הולך יופי. 500 בחורות עובדות בשקט, ומרוויחות פי-שלושה ממשכורת לבנונית רגילה.

● באיזורה-ביטחון או בישראל?
לא בישראל, אבל יום-יום הם נכנסות ו-וצאות.

● לאור המצב החדש בין המעצמות, אתה חושב שתיתכן התרופות של האיבה הישראלית-סורית?

אני לא רואה את זה כעתיד הקרוב, אבל אני רואה את זה כחלטה. קודם כל, סוריה היום היא סוריה. היא מבינה שאני זוכר. היא מבודרת, היא מבחינה כלכלית במצוקה גדולה. אין לה שום סיכוי ליהפך להיות מני-העולם הערבי, דבר מאוד מאד החשק. אותו. יש לה תרומה מאוד תוססת, עיראק, אני תמיד שואל את האנשים מהעולם הערבי שאני פוגש: מי שונא את מי יותר, אסד את ערפאת או אסד את (נשיא עיראק) צדאם חוסיין? אומרים לי: את צדאם חוסיין. אז קודם כל, זאת סוריה.

אסד לא יחיה עד סוף כל הדורות. ואחרי שהוא יילך, תהיה שאלה גדולה מי בא במקומו, כי אין לו יורש. יש לו באסל, הבן, המתחיל ליהפך לגורם בתוך המיסד הסורי, אבל הוא לא מקובל עור, זה ילד. אחיו, ריפעת, בכל פעם שומעים עליו שהוא חוזר או לא חוזר. ריפעת זה, נכון שיש לו, כנראה, מאחזים בתוך סוריה, אבל לא אוהבים אותו. כך שתהיה מילחמת-ירושה. ובמילחמה הזו, מי יודע מה, הרי סוריה זה לא דבר שהוא יישאר מונוליטי אחרי אסד יילך.

אני מחשיב מאוד את אסד, הוא המנהיג הערבי הנבון ביותר, החכם ביותר שיש כרגע בשטח. הוא גם השונא שלנו, אבל צריך לראות את הדברים כהווייתם. אבל הוא לא כדאלמוות.

מה יקרה אחרי? את סוריה קשה לנהל. אין לה משאבים כשלעצמה, היא צריכה לחיות עם העולם הערבי. יש לה הגאווה שלה. אז מה יקרה עם סוריה אינני יודע.

אני מאמין שיבוא היום שאנחנו נוכל לדר-בר עם הסורים. אבל אני לא מאמין שעם המישור של אסד נוכל לדר-בר. אולי אפשר לעשות איתו איזה עסק, זה תן וקח, אבל עסק שיהיה כדאי לו לצורך ההישרדות שלו, ואני לא רואה את זה כרגע, אני מוכרח לומר.

● אם הרוסים יאבדו את החשק לתת להם הסיוע הצבאי, יתכן שי-הוא...

זאת אחת מהבעיות שיש לאסד. בעבר הוא יכול היה לסמוך על גיבוי פוליטי, בוודאי, גם צבאי, של ברית-המועצות. עכשיו נגמר. הן שגריר הרוסי אמר לו חרם-משמעת שנגמרה קרן-השפע, אין כבר. כל דבר שקול וכל דבר מרד, ולא אוטומטית. בסדר-הכל המדיניות הרוסית, כרגע, היא ללכת בקו עם ארצות-הברית, בעניין סוריה, כך שאסד יודע שזו מגיבלה, זו מיגבלה מאוד-משמעותית מבחינתו. הוא יכול להרשות לעצמו את הדברים שתוארו לא יכול להרשות בעבר.

זה גם יפה לגבי היחס שלו לנושא הלבנוני, וזה גם מרדע הוא לא תקף מהקדע עד כה את עואן. כי אמרו לו דיר-בלק (היהודי).

● זה מסובך מדי, יקר מדי.
תאבד את האמינות, את מידת האמינות המוגבלת שאתה הצלחת לרכוש לעצמך, כדי להיות קביל בעולם המערבי. פתאום אתה, ליכירי טבח נפירות, תאבד את הכל. ואז יוכיחו לך עור פנים את הפלת מטוס פאראם, הטבח באלחממה ואת כל השחיתויות שלך, והוא יודע שזה יותר מדי יקר לו כרגע.

* השטח שבכבול הצפוני של איזורה-ביטחון.

משכנתא בלי להתאמץ. כלל.

כלל החזקות עסקי ביטוח בע"מ מציעה לכם היום את "משכונית" משכנתא נוחה במיוחד, בשערי ריבית נמוכים וקבועים לכל תקופת ההחזר.
זקוק לכסף? פנה אלינו ותוכל לקבל "משכונית" לכל מסרה חיונית.
לחכשי דירוח ולבנייה אפשרות לסילוק מלא של המשכנתא ללא עמלות סילוק.
היום יש כלל בעסקים: בדוק את השאר ואחר - כך פנה אלינו.
כלל החזקות עסקי ביטוח בע"מ, יחידת המשכנתאות רומשילד 60 תל-אביב סלפונים: 03-621507, 03-614768, 03-627729.

כלל החזקות עסקי ביטוח בע"מ
נציגות החברות:

כלל

חברה לביטוח בע"מ

אורט

חברה לביטוח בע"מ

אדיה

חברה ישראלית לביטוח בע"מ

איתנו

חברה לביטוח בע"מ

משכונית
המשכנתא הנוחה בריבית הנמוכה

מהפכה בלי שידור חי

הכולשת מנסה להחזיר את סוכניה לתוך המחזרת, או להפוך אנשימחזרת לסוכנים אחרי לכידתם. לשילטון יש בתיסורה, מחנותמעצר, גירוש והגלייה. למחזרת אין דרך אלא הוצאהלהורג — הן כענישה, הן כהרתעה.

לפעמים חזרת המחזרת מתחום זה. יצחק שמיר, מראשי לח"י, הוציא להורג את שותפו, אליהו גילעד, גם הוא מראשי לח"י. הוא לא חשר בו, חלילה, שהוא מלשין. להיפך, הוא חשש שמא גילעד, הרפתקן שלוחרסן, יעשה מעשים קיצוניים אשר יסכנו את קיום לח"י. למשל, הרגת ראשי היישוב. כאמ' צע"מניעה, הרג אותו.

אני נזכר בכל המיקרים האלה, כשאני קורא על מה שמתרחש כעת בשטחים הכבושים. פלסטינים הורגים פלסטינים. בלשון השילטון, אלה הם מיקריירצת. בעיני המחזרת, אלה הם מיקרים של הוצאהלהורג של מלשינים ובוגדים.

אילו הצלחנו בשעתו להוציא להורג את חילביץ, בודאי היו הבריטים קוראים לזה רצח שפל. הם היו אומרים שוהי רוגמה נוספת לאכזריותם של הטוריסטים היהודיים, שהם מיעוט מבטל באוכלוסיה, והכופים את שילטונם על הרוב הגדול, שאינו רוצה אלא לחיות את חייו בשקט.

כשמחזרת הורגת, משתפיפעולה, מתעורר תמיד החשש שמא משמש הדבר גם לחיסולחשבונו בין אישים ובין איר' גונים. גם יריביו של שמיר טוענים עד היום ששמיר הרג את גילעד רק כדי לסלק מתחרה בצמרת לח"י. אבל רוב יוצאי לח"י, שדיברתי איתם על מיקרה גילעד, הצדיקו את שמיר. יצחק רבין טוען כשנעם היתה האוכלוסיה הפלסטינית רוצה לשים קץ לאינתיפאדה, ושרק קבוצה קטנה של רעולי פנים מונעת זאת עלייר' רצח המתונים. מדוע נדמה לי ששמי עתי פעם את אותן המילים בדיוק, אבל באנגלית?

כונן יחסים הדוקים עם אש"ף. הוא פעל במשך כל השנים כרי להפגיש את ראשי ישראל ואש"ף. כך זה בחיים. אין אדם שכולו שחור, כשם שאין אדם שכולו לבן. גם בשעת השימחה על סילוקו של האיש, ועל ניצחון החרות, מותר לזכור את נקודותהאור האלה.

תיסמונת אידן

אין מנהיג מסוכן יותר מאשר מנהיג חלש. הוא גורם למילחמה.

אנחנו אידן, למשל. הוא חי כל חייו בצילו של וינסטון צ'רצ'יל הגדול. כהשוואה לענק זה, המאצ' הפוליטי בהא היריעה, הצטייר אידן כטיפוס חלשלוש, אפרפר, טכנאי ריפ' לומטי. "כסיל בחליפה יפה", אמר עליו פעם בניטו מוסוליני. כשהגיע אידן לבסוף לראשותהממשלה, לא יכול היה

אורי אבנרי

להרשות לעצמו להיראות חלש. הוא מוכרח היה להוכיח את עצמו, להראות לכל (ולהיסטוריה) שאינו נופל מצ'רצ'יל.

התוצאה היתה מילחמתסואץ המטופשת — מיבצע כושל וחסרישחר, בעל מטרה בלתינית להשגה: הרחתו של גמאל עבראלנאצר. אחד הונבות של מילחמה זו היה מיבצעקדש שלנו, מעשהשטות בתוך מעשהאיוולת.

כיום אין שתי ידיעות על הרפתקה זו. הכל אומרים כיום מה שאמר העולם הזה כבר אז: שריגשיהנחיות של אידן הם שהכתיבו לו את ההחלטה לצאת למילחמה. מנהיג חזק לא היה מסתכן בזה, וההיגררות הישראלית אחרי מוימה זו היתה אסון. כל זה נכון גם לגבי ג'ורג' בוש. הכל אמרו עליו: אין הוא יודע להחליט. הכל מתחו ביקורת בשל חולשתו. הכל הישוו אותו לרונלד רגן, שנראה כגבר אמיתי. ואם רגן היה קארי קטורה של תיאודור רוזבלט (דבר בקול רך ושא איתך מקל גדול), בוש הוא קאריקטורה של רגן.

המיבצע כנפמה היה שעורוריה. הסיבות שהובאו להצדקתו לקוחות מן המאה ה-19, בעודנו מתקרבים למאה ה-21. להגן על חי אורחים אמריקאים. לענות על התגררות בחיילי ארצות הברית. להביא לדין סותריםמים. זה נשמע כמו הצדקה להתקפה בריטית במרכז אפריקה לפני 150 שנה. האם היינו מקבלים נימוקים כאלה אילו שיגר מיכאיל גורבאצ'וב את חייליו, למשל, לעשות סדר בליטא, שהיא חלק מברית המועצות, שלא לדבר על בולגריה?

יתכן שמגוול נורייגה אכן היה רודן אכזרי. אבל זה היה עניינו של העם הפנמי. הוא יכול היה להשתחרר, כמו הפולנים, המזרח-גרמנים והצ'כוסלובקים. יש לכל המיבצע הזה רק הסבר סביר אחד, והוא תיסמונת אידן (או תיסמונתאשכול, אם תרצו). להוכיח שבוש אינו נופל מקורמו.

מיקרה חילביץ

ב-1944 הצליחה הכולשת הבריטית ללכוד כמעט את כל מפקדת האירגון הצבאי הלאומי. מנחם בגין נמלט במיקרה. המחזרת חקרה וגילתה כי המלשין היה אחד חילביץ, אדם מרכזי באירגון. לפני שכללה לשים עליו יד, הבריתו הבריטים את חילביץ לאמריקה, והוא נעלם מן האופק.

היכרת את חילביץ באופן שיטחי. אני זוכר היטב את פניו, בשל הפזילה שהיתה אופיינית לו. פעם אף הייתי בדירתו, בשדרות רוטשילד.

אילו ידעו בעוד מועד שהחילביץ הלשין לכולשת הבריטים על ראשי האירגון, היו הורגים אותו בלי שום היסוס. בעניין זה היתה קיימת, כמדומני, הסכמה גמורה בין ראשי ההגנה, אצל לח"י — מי שמסגיר אנשימחזרת או מחסני נשק, רינו מוות.

זה קיים בכל המחזרות בעולם. בין שילטונותהכיבוש לבין המחזרות הלוחמות מתנהלת תמיד מילחמתמודיעין חסרת רחמים: המחזרת מנסה להחזיר את סוכניה לשורות הכולשת,

אנשיההתקשורת מתלהבים. הנה, התקשורת עושה מה' מהפכה בשידור חי. מהפכה שמרכזה באולפנהטלוויזיה. מהפכה בארץ אחת, הנראית ברומנית על מירקעההטלוויזיה מסכיב לכדורהארץ. פלאי הטכניקה המהפכנית.

מומחים לתקשורת מרצים על כך (גם הם בשידור חי). זה משנה את גורל העולם. מהיום והלאה, כל ההיסטוריה תהיה שונה. התקשורת גרמה לשינוי מהותי בדרכם של שינויים חברתיים. אין עוד גבולות. הרעיונות עוברים על פני יבשות. וכו' וכו'.

זוהי באמת תופעה מעניינת. אבל נראה לי כי ההתלהבות הזאת מוגזמת במקצת.

רעיונות עוברים גבולות? הם עשו זאת גם בלי הטלוויזיה ובלי רדיו. כמעט מאז בריאתהעולם. רק המהירות השתנתה קצת.

המהפכה הצרפתית לא התנהלה בשידור חי. הבאסטיליה לא נכבשה לעיני המצלמות. את כל הסרטים עשו אחר כך, באיחור של 150 שנה. אבל רעיונות המהפכה הצרפתית עברו כמו שריפתיקוצים על פני אירופה, ושינו אותה תוך שנים מעטות עד ללאהכר. עוד לפני כן, היתה השפעה רומה, אם כי מצומצמת יותר, לרעיונות המהפכה האמריקאית.

בשנת 1848 התחוללה מהפכה בפאריס. לא היתה טלוויזיה. לא היה רדיו. העיתונות כתובה היתה בהיסוליה. אבל אש המהפכה נרלקה תוך ימים בעשרות ערים אחרות באירופה, בכל רחבי גרמניה, באיטליה ובארצות אחרות.

מאז ומעולם לא נתקלו הרעיונות בגבולות ובכמיצות. רעיון גואל ומשחרר לא היה זקוק לטלוויזיה. מהפכות הת' חוללו בעולם גם בלי עזרת המצלמות והמיקרופונים. ללנין, שנאם מעל גבי המשאיות כפטרונגראד, לא היה אף רמקול. ככל זאת הצליח לארער.

צ'אושקו אינו ערבי

כאשר התקוממו האחים המוסלמים בעיר אליחמה בסוריה, שיגר הנשיא חאפז אל-אסד את צבאו לדיכוי המרד. הצבא הפגיו את העיר בתותחים, והפיל בה אלפי קורבנות. איש אינו יודע במדויק מה היה מיספר ההרוגים.

כאשר זה קרה, רבו הגיבוים בישראל. בצרק. כאשר מתחו ללת זוועה כזאת, ככל מקום שהוא, יש להרים קול ולמחות. אבל המגנים לא הסתפקו בכך. הטבח הוחר פעמים רבות כדוגמה אופיינית להתנהגותם של ערבים או מוסלמים בכלל. הערבים, כך נאמר, הם אומה של מרצחים. רק אצל ערבים יתכן טבח מחריד כזה. והמסקנה המבוקשת: אם ערבים טובחים כך בערבים, איך אפשר לעשות איתם שלום?

ניקולאיי צ'אושקו עשה בעיר טימישוארה בדיוק מה שעשה אסד באלחמה. הוא שיגר את חייליו לדכא את המרד, והם ערכו שם טבח. איש אינו יודע מה מיספר הקורבנות, אך ברור שהגיע לאלפי פים.

איש אינו אומר עכשיו ש' טבח זה אופייני להתנהגותם של הרומנים ו/או האירופים ו/או הנוצרים. איש אינו אומר שהרומנים הם עם של מרצחים. איש אינו אומר שרק אצל הרר' מנים יתכן טבח מחריד שכזה. או רק אצל הסינים.

הושמעו קולותמחאה רפים. אמרו שזה טיבעו של הרודן. אמרו שזה טבעו במהותו של המיטר הקומוניסטי שהופל. לא יותר מזה. הרי הרומנים אינם ערבים.

★ ★ ★

צ'אושקו היה רודן אכזרי, מפגר, שריר של תקופה אפלה במיורחאירופה. כולנו ידענו זאת. אבל קשה לשכוח שאותו רודן אפל היה גם האיש שקשר את הקשר בין אנוור אל-סאדאת ומנחם בגין. סאדאת עצמו סיפר לי פעם שהחליט לבוא לירושלים בשעה שטס מעל להר אררט, בדרכו מביר קרשט לטהראן, אחרי ביקור אצל המנהיג הרומני. הוא שאל את צ'אושקו שתי שאלות. בלבד: האם בגין באמת רוצה בשלום? האם בגין רוצה מנהיג יד חזק כדי לבצע את הדבר? המנהיג הרומני השיב בחיוב על שתי השאלות, ואז החליט סאדאת מה שהחליט.

צ'אושקו המשיך לקיים יחסים עם ישראל, כאשר שאר הקומוניסטים, וביניהם גם היוגוסלבים, ניתקו אותם. הוא גם

דיין

ארכיון העולם הזה

השר גר יעקובי כתב ספר על המחזלים המדיניים שבתקופה בין 1970 ו-1973, כאשר ישראל דחתה את כל היוזמות למציאת פיתרון עם מצריים, עד שהצרים פתחו במילחמת יום-הכיפורים (והשיגו בחזרה את כל סיני).

גולדה סירבה. דיין התקפל. רבין לא רצה. קסינג'ר לא לחץ. וכו' וכו'.

אולי היה כדאי להזכיר כי ספר שבמשך כל אותן השנים היה כנסת ח"כ אחד שהתריע בכל שבוע מפני האסון המת' רגש, שייסר את גולדהדיין על האסון שהם עומדים להמית על עסישראל, וגם שבועון אחד שכתב מרי שבוע את אותם הדברים. עד בוש. אולי לא נעים להזכור.

★ ★ ★

ולעומת זאת: לפי תיאורו של יעקובי, לפחות בטלוויזיה, היה משה דיין שוחרשלום. לרוע המזל לא עמד דיין על דעתו מול גולדה, אך הוא הציע פיתרון שהיה מונע את המילחמה. לא רובים ולא יער.

ב-1973, לקראת הבחירות לכנסת השמינית, תבע דיין אולטימטיבית ממפלגתהעבודה להקים את העיר ימית. אח' רת, כך איים, יתפטר מהמפלגה.

המפלגה נכנעה לאולטימטום, והקמת העיר על אדמת סיני נכללה במצע המפלגה. יתכן מאוד שזה היה הקש האחרון ששבר את גב הסכלנות של אנווראל-סאדאת, וגרם לו לצוות על ההתקפה ביוםהכיפורים — כמה ימים לפני מועד הבחירות.

אמא של אריק

לפני שבועיים הוכרתי כאן את אמו של אריאל שרון. סיפרתי אנקדוטה ששמעתי בשעתו מפיה של לילי שרון: כשהיתה כבר בגיל מופלג, ביקרה בוויולה שבנה שרון בחווה שלו, ראתה את פיתחיהניקיו במעקה שמסכיב לערוגות הפרחים ואמרה: טוב מאוד שבנתיים חרכיירי, כך אפשר לירות בערבים כאשר יעלו עליכם".

הסיפור נכון, כמובן. אבל שרון ביקש להביא את דברי אמו כלשונם: "טוב מאוד שבנתיים חרכיירי, אם נצטרך לעמוד פעם" לעמוד, כנראה ברוסית, כמובן של לעמוד על נפשנו, לעמוד מול אייב.

חבל שלא הספקתי לפגוש אשה זו. לפי כל התיאורים, היתה דמות מרתקת.

איתורית היום

כותבת עברית

כשאתה מחוץ למשרד – זה כל מה שצריך
כדי לקבל הודעות בקלות, באמיונות, בסודיות.

הקטנה והקלה ביותר בעולם.

- התקשר היום ותקבל אותה מייד: חכמה, יעילה וקומפקטית.
- * כל הודעה המיועדת לך, מכל מקום בארץ, מוצגת בעברית על צג האיתורית, לקריאה מיידית.
- * ההודעות נשמרות בזכרון האיתורית, תוכל להתייחס אליהן בזמן הנוח לך, בבטחון מלא מפני אובדן קריאות.
- * ההודעות סודיות בהחלט – לעיניך בלבד. (בלי קולות ודיבורים מיותרים, כי עסקים טובים עושים בשקט...)
- * פעולה רצופה של 800 שעות (סוללת 1.5 וולט רגילה) ללא צורך במטען.
- איתורית הראשונה – מכתיבה את כל הקשר וחוסכת לך בהוצאות לכח אדם, דלק ותקשורת ומונעת מתח ובזבוז זמן יקר.

ליכסון

איתורית – שרותי תקשורת בע"מ – החברה המובילה בישראל.
053-344615, 057-434380, 08-561061, 04-380541, 02-224341, 03-7549177

אילת כבר אינה מושבת עונשים שכוחת אל באוסטרליה ★ בניר יורק יש מקום שבו אתה יכול לשבת ולהשלות את עצמך שזה לא ניו יורק ★ ובשווייץ אתה יכול לישון כמו ביפאן. אבל בלי גיישה

ובו בארים המשמשים את עליוזי העיר. קוראים לו CAFE SHA SHA והוא נמצא ב־510 HUDSON ST. המיוחד במסד הזה: הוא בתיקפה בעל שלושה סיגנונות. ברחוב, ממש לפני הכניסה, יש שולחנות וכיסאות לכל מי שאוהבים בתיקפה על המידרה. אפשר לשבת שם, ואם זה בראש שלכם אפשר גם לנעוץ מבטים בכחורים היפים והפחות יפים החולפים שם, בדרבם לרחוב כריסטופר הווא. בפנים, המקום מעוצב בסגנון שהוא מאוד אופייני ל־VILLAGE, כגוונים של עץ טבעי וחום, ומיועד לקהל המעדיף ישיבה בפנים. הסיגנון השלישי של המקום מצוי מעבר לאולם המרכזי, והוא החצר האחורית של הבניין. מעין חצר פנימית מוקפת בתים וקצת צימחיה. ניתן לראות גם קצת שמיים. זה די נדיר בניו יורק, לשבת בבית־קפה לא על המדרכה, ובכל זאת לראות שמיים. אחרי שיושבים חצי שעה בחצר זו, אפשר פשוט לשכוח שאתם בניו יורק. מלבד עוגות, קפה ושתייה, המקום מציע גם סלטים נחמדים במחירים סבירים. מקום שנים לבקר בו.

מסוגל לאכול זו טונה, הייתי די מאוכזב כשלא יצא לי לראות קופסת־טונה שטה מולי (לא במים מינרליים, וגם לא בשמן). אבל גם בלי פחית־טונה, המראות הנשקפים מהחלונות מהממים ביופיים. זו בהחלט סיבה טובה לבקר באילת.

מאפיה למאפיה

ניו יורק

רעת האחרונה יצא לי לכתוב רבות על ניו יורק ומיס' ערותיה, ובעצם התעלמתי כמעט לחלוטין מצורת־בילוי פופולרית לא־פחות, ואולי אף יותר, והיא בתיקפה. בתיקפה, המגשים גם ארוחות קלות, עדיפים בעיני לפעמים על ישיבה מחייבת יותר במסעדה זו או אחרת. ניו יורק משופעת בבתי־קפה. לא אגזים אם אומר שכמה מאות בתיקפה פזורים ברחבי העיר הזאת. הפעם אני לוקח אתכם אתי לביקור קצר בשני מקומות

קפה אצל וניירו
קייטרינג להלוויות

פופולריים, השונים שוני רב זה מזה, וממוקמים כל אחד בקצה אחר של העיר. על בתי־הקפה הראשון סיפרו לי חברים ניו יורקיים, שהם אף לקחו אותי לשם. למקום קוראים VENIERO'S והוא בבעלות מיישפות וניירו האיטלקית משנת 1894 (כמעט מאה שנה בניו יורק, מה שמסביר את העובדה המזוהה, שמדברים שם אנגלית). המוסד משמש כבית־קפה, שיושבים בו, ואף כמקום שבאים לקחת בו עוגות ומיני־מאפה הביתה. הוא נמצא ב־342 EAST 11 ST, בין השרדה הראשונה לשנייה, והעוגות שם הן בפרוש לא מהעולם הזה. (ברוסיה היו עוצרים אותך על שחיתות רק בגלל מחשבה על עוגות כאלה).

השמועות יודעות לספר שהמיישפה, שהיא הבעלים, היא גם מעודדיהתוודע למאפיה הניו יורקית. אפשר לעשות אצלם הזמנות לאירועים כגון ימי־הולדת, חתונות ואף לוויית. זה רעיון נהדר לעשות קייטרינג ללוויית. צד אחר של המיישפה גורם לאירוע לקרות, ואילו צד אחר מביא את העוגות לטבס. יופי של עסק. טוב, נעזוב שמועות ונחזור לעוגות, מי שעסוק בספירת קלוריות או בייסורי־מצפון — שלא יתקרב לשם בכלל. מי שמצפצץ, או המתחיל בריאטה רק מיום הראשון הבא, זה בהחלט מקום בשבילו השווה ביקור. גם הקפה שם נהדר. מאפיה או לא מאפיה, אין סיבה לחשוש, אפשר לשבת שם בביטחה.

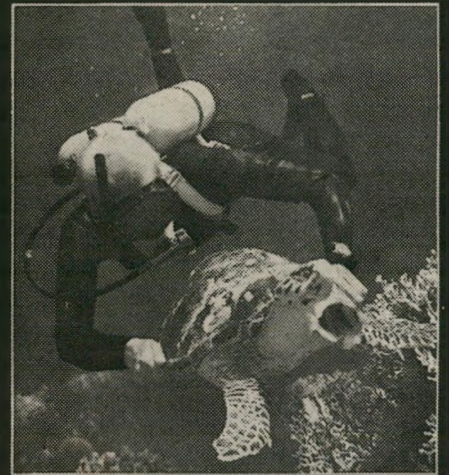
את המקום השני גיליתי די במיקרה, והוא נמצא בצידה השני של העיר, בלב איזור ה־VILLAGE, מרחק מטרים ספורים מרחוב כריסטופר, שהוא הרחוב הכי "עליו" בניו יורק,

מתחת למים

אילת

טוב, אז הייתי באילת, וזו לא סיבה לכעוס עלי, לא ירדתי לשם כדי לחגוג את הידיעה על הרינונה של איזור דוגמנית, ואפילו לא הוזמנתי להשתתף במסיבת יום־הולדתה ה־49 של מארגנת תצוגות־אופנה זו או אחרת (ושהיא כבר שמונה שנים בת 49).

פשוט הייתי שם בענייני־עבודה. אני בטוח ששני הקוראים הקבועים שלי פשוט הרוסים מהקטע שהאיש העומד מאחורי

Eilat, Red Sea

המייצפה התתימי באילת
לשוודיה באהבה

חוג הסינון גם עובד, אז יש לי חרשות עבורם. והעובדה היא שהביאה אותי להעלות את אילת על מפת חוג הסינון העולמי. זה 12 שנה לא הייתי באילת, ולמען האמת היא לא חסרה לי כלל. נהפוך הוא, נראה לי שהתפתחתי די יפה גם בלעדיה. אני גם לא התכוונתי לבקר בעיר הזו בעתיד הנראה־עין. אבל, ברם, אולם, החיים מלאים הפתעות, ועבודה לא־שג' רתית כשלי גוררת בעיקבותיה גם ביקורים לא־צפויים במקומות כמו אילת, למשל.

בביקורי האחרון ביישוב דרומי זה לפני 12 שנה נראה לי המקום כמו־שבת־עונשין שכוחת־אל ערכות אוסטרליה, ומה רגע שכדי־גלי דרכה בעיר הזאת החלו מתבשלות במוחי תוכניות של הימלטות מהירה. תארו לעצמכם לאיזה מצב הגעתי, אם מצאתי את עצמי מתגעגע באר־שבוע. אפילו עשיתי טבלת־יאוש, וכל שעה שחלפה נמחקה בעליות מהלוח. אבל כל זה שייך לעבר.

בביקורי הנוכחי מצאתי אילת קצת אחרת, ואל תגידו לי שפשוט התבגרתי, גם לפני 12 שנה לא הייתי פג. אילת פשוט השתנתה לטובה. העיר חיה, תוססת, צעירה, ונראית כמו עיר־נופש בינלאומית.

נכון שעדיין בארבע דקות נסיעה במונית אפשר לסובב את כל העיר, אבל יש המון בתי־מלון חדשים, טיילת שעדיין נמצאת בשלבי־הקמה, אך המראה סימנים מבטיחים, מיסעדות נחמדות, וכמובן, יש המיצפה התתימי, שאני לא חושש שיש דומה לו בעולם כולו.

המיצפה הוא מיבנה בעומק הים האדום, שאליו יורדים במדרגות זולייניות ומגיעים לחרר עגול, בעל חלונות זכוכית הפותחים לנו צוהר לנפלאות עולס־הים. אני לא זוכר שאי־פעם שמעתי בחרר קטן כלי־כך הרבה קריאות התפעלות בשפות כה רבות ברומנית כמו במיצפה הזו. (אני מקווה שהגניחות שהשמיעה הקבוצה השוודית, שהיתה שם, אכן היו קריאות־התפעלות מהדרגים, אבל אצלם אי־אפשר לדעת).

היו איתי שלושה חברים שהם גם מומחים גדולים כמאכלי ים, מר־פעם הם ויהו איזור חיות־ים שהם היו רוצים גם לאכול. נרמה לי שהם ראו שם ברבונות, סרדינים, סלמון מעושן, קאלמרי וכ'. אני, לעומת זאת, שמאכל־הים היחיד שאני

סיוט יפאני

זנבה

ביקרתי לא מזמן ב'זנבה שבשווייץ. מה יש לומר, פשוט למות מקינאה.

זה לא בגלל העיר המרהיבה ביופיה, שהרי גם בתים שלנו יפהפיים. וזה גם לא בגלל החנויות המרהיבות שבמרכז־העיר, כי החנויות בחוב־אלנבי בתל־אביב לא פחות מרהיבות. פשוט למות מקינאה בגלל מה שמעסיק את האנשים בעיר הזאת, ומתן הראגות המטרידות אותם.

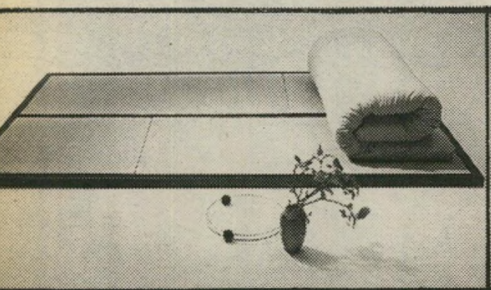
שהיתי ערב בעיר, ויצאתי לבקר זוג־חברים. שלושתנו היינו מזומנים מאוחר יותר לארוחת־ערב אצל זוג נוסף. דקה אחרי שהגעתי, ואחרי שהחלפנו שקרים קטנים כמו "אתם נראים נהדר" ו"רוית קצת, לא?" הם סיפרו לי שהם קנו TATAMI לילדה.

אני, כמובן, לא הגבתי. מה איכפת לי. מצירי שיקנו לילדה המפונקת שלהם חזיר־כלכל קטן (הם הרי לא קנו לה את זה מרמי־החנוכה שלי). אבל ההורים לא יתרו וסיפרו לי את זה שוב. כשניסיתי להסביר להם שאין לי מושג מה זה, הם נראו כלי־כך המומים שממש התביישתי.

מתברר שזו מיטה כסיגנון יפאני, שהיא בסיס מעץ וקש ומיוזון מיוחד, ולעסק הזה קוראים TATAMI, וזה משרה אווירה יפאנית בחדר, וזה גם בריא ויפה וכו', ואתה לא יכול להיות ז'נבאי אמיתי בלי איזה TATAMI אחד או שניים בבית.

אחרי שהזוג נרגע מהאייגנורנטיות הפרימיטיבית שלי, יצאנו לארוחת־הערב אצל הזוג האחר, ותנחשו על מה ריכרנו (או יותר נכון, על מה הם דיכרו) כל הערב: נכון, TATAMI פה, TATAMI שם.

ומה אומר לכם, ערב משגע היה לי. בחיים שלי לא שנאתי מילה כלשהי כמו באתו־ערב. מתברר שכל מי שהם מכירים

TATAMI
היפאנים באים

כבר קנה את המגיפה הזו, שהיא, לדעתם, המצאת־הדור. על קריהעוני הם קראו בספרים של צ'ארלס ריקנס, וחומת־ברלין הקורסת היא עבורם קטע מסר מרע בירדוני. נורא בא לי לספר להם קצת על מיטות־סוכנות מברזל, ועל מיזרונ גומאוויר, כפרסבא וכ' אבל החלטתי שאין טעם. איכשהו הערב עבר, וחחלתי מותש למלוני. מיותר, כמובן, לציין שכשהרללתי טלוויזיה בחדר ראיתי פריסומת חביבה לאיזור מיטה יפאנית בשם TATAMI. למחרת חזרתי לארץ בטיסה, כשכל הדרך ישבתי רדוד. כקפיץ, שמא מישוה יסאל אותי אם כבר קניתי TATAMI. רצח היה מתרחש שם.

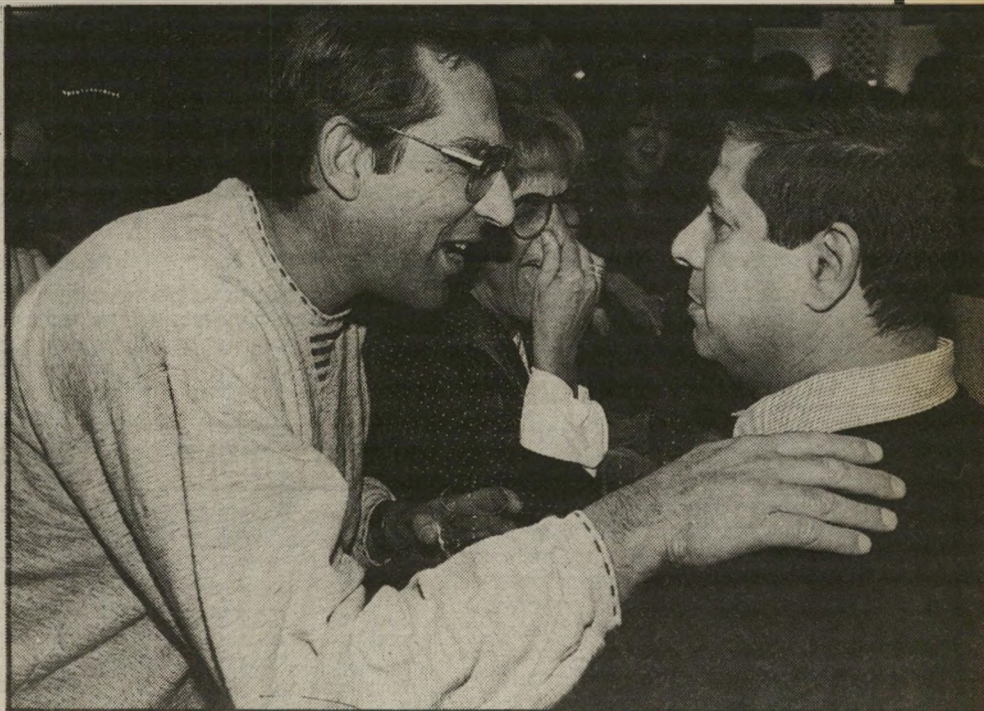
שהיתה מלי 70. אחותו הכדורגל א. ויקי פרץ (בצילום במרכז), מוותיקי שחקני הכדורגל של דור הביניים, בחברת רעייתו איריס רוזנבלום (מימין).

מה קורה כשגוש מגיע לגיל 250 * איך אפשר להוציא אנגרסיות תמורת סכום סמלי? * מה עושה מגאזין איטלקי לספר מקומי?

גוש חוגג יובל

שייקה מימים עברו או כאנשים שליוו אותו כיכרת דרך, כמו שלום סגל, שהיה מורה שלו או ניצה פרחי, זוהר ליכטנשטיין ועופרה פוקס שהיו חלק מהלהקה הצבאית ששייקה היה חבר בה. היו גם חבריו מתקופת השרות בקיבוץ עין-הכרמל והחרון

החברים שהיו במסיבת-ההפתעה של שייקה לוי מהגשמים לא שאלו האם הוא באמת הופתע, אלא האם זה מעשה חברי לעשות לאדם בן 50 הפתעה כזאת. שייקה לוי היה מופתע, נרגש והמום כשכנס לאולם שבקיבוץ גליליים וגילה את המלכודת שטמנו לו

ספרים חוגגים

עד לשבוע החולף היה משה מרציאנו, ממיספדת ארבע הנור נות בת-לאביב, ספר מוכר, אך לא מפורסם. פירסום של ארבע יצירות שלו במגאזין-היוקרתי האיטלקי אינטרפסן גרם למהפך. את המאור רע החגיגי הוא חגג ביחד עם עוד 2500 חופשי-שער, פניסטים, ספי ריס-מתחילים והרכה לקוחות כי אחר הדיסקוטקים ביפו. הלחץ על המקום היה כה גדול עד שבעלי המקום נאלצו לסגור את השערים.

סלביאן דני החטובה במיקטורן העור של בכוכב בוקרים מקושט. ליאור ואחיו

כו. אחרי-כך התאושש שייקה מן ההפתעה והתחיל לחייך ולשוחח בהתרגשות ולהתבדח עם הידידים הוותיקים בהומור האופייני לו.

נולים, בכיכובה של נעמי פולני, ששלטה בהם ביד רמה, כמו פעם. איציק בן-נר גילה פרטים על עברו הצבאי של שייקה, בתקופה ששייקה היה תחת פיקודו.

וכמובן שאי-אפשר בלי הקולגות שלו, גברי בנאי וישראל ("פולני") פוליאקוב, שהתרכזו ועלו לביי-מה. בקהל נראו אשתו לשעבר, שיפדה, שמאור פיר-גנה לו, וחברים שלו מהמקומות החביבים עליו במיוחד. מי שנעדרה מהשימחה היא ידידתו אורה בריאור, הבעלים של מאבן. שמפאת מחלתה לא יכלה לבוא.

אדיש לחלוטין או אולי המום, כך נראה שייקה לוי, כשניגש אליו מוטי קירשנבאום, איש-הטלוויזיה לשעבר, כדי לברר

אשתו, אורנה, ידירו איש הגלריות, שי הנן, ואחרים.

אפילו לא נתנו לו זמן להתאושש. מייד עם כניסתו הלבשו אותו במיוע, שעליו היה כתוב שמו ושם המקום שאירח אותו ואת חבריו. בפנים עמד הקהל על רגליו והריע לו. שייקה פנה לחלק הימני של האולם, עבר בין שולחנות ונקרא ישירות לבימה, שם כבר הבין שזכיני לו תוכנית בנוסח חיים שנכחה.

כאולם נראו עשרות אומנים, אנשי-תיקשורת ופר-זיטים לא מזוהים, שבמהלך הערב נתגלו כחברים של

לארץ. בני משפחת גינדי שבו ארצה, מסתבר, בעיקבות הסדר שהגיעו אליו עם שילטונות-המס. הם שומרים על פרופיל נמוך ואינם נראים באירועי-צדקה שונים, המשופעים בבני-מעמדם.

משה (בצילום מימין) גינדי ואחיו יגאל (בצילום משמאל) בחברת נשותיהם, הם האחים של אברהם גינדי המנוח. האחים שהו תקופה ארוכה בבראזיל ושו

4 גינדים

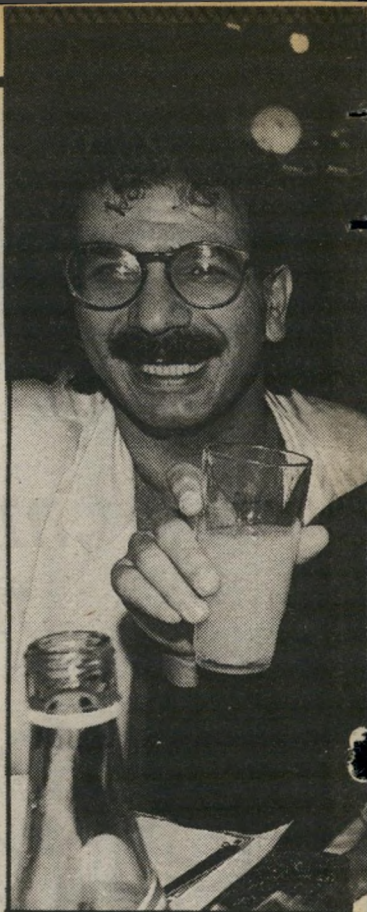
צלחות חרס

מתנפצות

ביום השלישי בשבוע החולף, כשכל עם ישראל היה מרותק לבית בגלל האירועים במזרח אירופה, מזג האוויר וסתם עצלות של חורף, הגיעו כמה מאות של אנשים ל"מיסעדה הקומקום" כדי לחגוג ערב יווני תרבותי.

ערב יווני פירושו מוסיקה יוונית, מאכלים ומשקאות בלי קנאים וקצת תרבות יוונית. את הרחל האמנותי של הערב סיפק הזמר סטילוס, שאפילו מי שלא אוהבים מוסיקה יוונית נהנים לשימוע אותו. לגבי האוכל לא היו בעיות. כולם בארץ אוהבים סלט יווני וממולאים בנוסח הבלקן. לגבי שבירת צלחות היו קצת חילוקי קידיות.

תמורת סכום סימלי יכול היה כל אורח לשבור, כאוות נפשו, צלחות חרס שהובאו במיוחד למטרה זאת. ודווקא מי שנראים כל כך שברירים ועדינים במרבית ימות השנה הסתערו על הצלחות וניפצו אותן על הריצפה, שהתמלאה בשיברי חרס. היו גם כמה זוגות שרקדו לצלילי התיזמורת והיו גם כאלה שהעדיפו להעמיד בקבוק אוזון על הריצפה ולרקוד סביבו באופן שנראה כלקוח מטכס של עובדי אלילים בארץ האש.

יכות הבולטות בתל-אביב של שנות ה-90. צעירה של איריס, דורית, נשואה לשחקן כהן. מה יש לומר - מישפחה ספורטיבית.

ראש אחד מחבריו. ג'ורג' מנהל עסק למכונות מישחק בקניון השרון שבנתניה השייך לאביו. ג'ורג', כפי שמכנים אותו חבריו, התחנך בחו"ל.

צלחת מעופפת

ג'ורג' אקירוב (מימין), בנו של איל-ההון אלפרד אקירוב, שובר צלחת-חרס על

הולנדית (משמאל), צעירה הולנדית שהגיעה לישראל לפני שנתיים והעובדת כברמנית בדיסקוטק, בתילבוש-ערב, חבוקה בידי חתיך בשם אלון.

מולאטית ברנדה סלמי מפאריס, מולאטית מרשימה העובדת כדוגמנית, היא חברתו של איש-העסקים הצעיר יוסי חמרה, מבלייני תל-אביב. ברנדה הנאה מתנשאת לגובה של מטר ו-80 ס"מ.

ת-ה-22, בבגד גוף נמרי, אוזות בידיה אור (משמאל), חמוש במישקפי-שמש ומוליך ידועים כאשפי ריקוד הוויינג.

פתרון לאומי לבעיית הדיור: סוף סוף אתה יכול לקנות דירה משלך גם אם אין לך כסף משלך!

הלוואה ל־25 שנה ב־5.5% ריבית צמודה לשנה, עם אפשרות להבטיח לשנה את גובה הריבית.

אתם עומדים לקנות דירה

הראש מתפוצץ מחשבות: "מאיפה להשיג את הכסף החסר?"

זה הרגע שהבנק שלכם מתייבב לצידכם ומציע לכם משכנתא אחת גדולה המאפשרת לכם לקנות דירה במקום שאתם רוצים לגור בו גם אם כרגע אין לכם את הכסף הנדרש לכך ובתנאי החזר הנוחים ביותר.

חצי/חצי: גם הורים שאין להם כסף יכולים לעזור

הלוואה בשווי של חצי מערך הדירה, ללא כל הגבלת סכום, תינתן לכם כנגד מישכון הדירה עצמה. את החצי השני תוכלו לקבל כנגד מישכון דירת ההורים למשל, או כל מישכון מקובל אחר ובתוספת ערבים כמקובל.

החזר 5:5

הריבית ל־5 השנים הקרובות עומדת על 5.5% צמוד למדד לשנה בלבד.

כל חמש שנים יקבעו שערי הריבית מחדש לפי ריבית ממוצעת ומשוקללת של הבנקים למשכנתאות כפי שתפרסם ע"י בנק ישראל ובהפחתה של 0.25%, או לפי הריבית הנהוגה באותו זמן בבנק לאומי למשכנתאות.

בכל מקרה תהיה זאת הריבית הנמוכה מבין השתיים!

כל חמש שנים תוכלו לפרוש מהתכנית ללא תשלום קנסות כלשהם.

דירה שניה, מגרש או שפוף

כן. תכנית המשכנתאות המהפכנית של בנק לאומי למשכנתאות מתאימה מאוד גם לרוכשים דירה שניה כהשקעה, מגרש לכל מטרה או למעוניינים בשפוף ביתם. תוכלו להשיג את מלוא המימון - ע"י מישכון הדירה הנוכחית שלכם והגנסי החדש ובתוספת ערבים כמקובל.

הטבות לזכאים

לזוגות צעירים שנישאו החל מה 31.5.89 ועלולים חדשים

זכאי משרד השיכון מציע בנק לאומי למשכנתאות גם את המשכנתא הרגילה והתשלום החודשי הראשון בה - על חשבון הבנק!

"חידוש דצמבר"

אפשרות להבטיח אי הגדלה של סכום החזר החודשי ל־10 שנים לפחות.

הבנק מאפשר היום ללווים המעוניינים בכך, להבטיח לעצמם שבמידה ובעת שינוי הריבית בעוד 5 שנים תעלה הריבית מעל לשיעורה כיום (5.5% צמוד לשנה), גובה החזר החודשי לא יגדל במשך 5 השנים הבאות, ובמקביל, תוארך תקופת ההלוואה עד למקסימום 30 שנה.

לכל 10,000 ש"ח הלוואה, 61 ש"ח החזר לחודש.

ריבית תעריפית שנתית 5.5% = ריבית אפקטיבית שנתית 5.64%

פרטים בסניפי בנק לאומי למשכנתאות:

תל אביב - רח' מונטיפיורי 31 - 37, טלפון: 03-202444 חופה - רח' הרצליה 24, טלפון: 04-521673 נתניה - רח' סמילנסקי 7, טלפון: 053-811577 ובכל סניפי בנק לאומי.

היום קונים דירה עם משכנתא אחת אדירה!

בנק לאומי למשכנתאות

מרים
בימי

מזל החודש:

גדי מגיע להם קצת שקט

אם יש משהו שמגיע לו סוף-סוף קצת שקט ומרגוע הרי אלה הם הגדיים. זה כשנתיים שהם כורעים תחת עולו של כוכב שבתאי (סטרון). מאז שנכנס למזל גדי הם חשים, כאילו העמיסו עליהם סלע ענק שעיומו הם חייבים להמשיך להיות.

בני מזל גדי מורגלים לחיים קשים. הם תמיד מגיעים לכל דבר בדרך הקשה. לכן הם כבר היו צריכים להיות מחוסינים, אלא שאיש אינו מחוסן בפני קשיי החיים. כשהם מצליחים לארגן לעצמם את החיים בצורה מתקבלת על הדעת מופיע פתאום מצב חדש - הכוכבים נפגשו ואוראנוס, נפטון, אוראנוס וסטרון הם כבר עול כמעט מופרז, אלא שאת מהלכי הכוכבים

כבים אי-אפשר לעצור או לשנות, ועל כן נאלצים הגדיים לעצור, לבדוק ולראות היכן שגו ולשאול מה תהיה הדרך הנכונה ללכת בה.

מהלך הכוכבים לעולם אינו בא להקשות על האדם, אלא לתת לו אפשרות לשנות, אלא שאין אדם הרוצה בשינויים. כל אחד מתרגל לצורת-חיים מסוימת ועל-פי-כך משרים עמה, בייחוד אם התחיל המצע אינו יותר קל מהקיים והמוכר. אבל בזמן שקורים השינויים זה קשה, ולכן השנתיים האחרונות, שבהן נמצא שבתאי בגדי היו שנים קשות.

לפני פברואר 1991 שבתאי אינו עוזב את מקומו, מה שאומר שרק אז ירגישו הגדיים בהקלה. כששבתאי יעבור למזל הבא (מזל דלי) הגדיים ינשמו לרווחה, אבל עדיין יצטרכו לזכור שאוראנוס, כוכב ההפתעות, הכוכב האחראי על הבלתי-צפוי, יימצא במזל עד סוף 1995. מכאן שגם בהמשך הם יעברו שינויים, אלא שהרגשת העול, הכובד, הדיכאון והבדידות יחלפו להם. אוראנוס מבא, לפחות, חידושים. גם אם לא קל לקבל אותם, מתברר, בסופו של דבר, שטוב לשנות כיוון מדי פעם.

נפטון, השווה בכל מזל כ-14 שנה, עוד יימצא בגדי זמן רב, אך השפעתו שונה. היא יכולה קצת בלבבל, לערפל, אך גם לרכך, להוסיף דימוין, צבע וטעם לחיים. נפטון יכול לגרום לשינוי מוטעה של מצבים, תוך כדי אשליה נעימה. הגדיים נשפטים במידת הדין כל חייהם, שכן כוכב שבתאי מקפיד עימם מאוד. הוא השליט שלהם ואינו מכיר אפילו את מידת החסד. מכאן, שעם שני הכוכבים האחרים הם יסתדרו, אבל אין

להם כל התנגדות לעזיבת שבתאי. בני גדי יתחילו את 1990 כששבתאי עדיין מקשה עליהם ומשפיע על התחומים החשובים ביותר בחיים. אבל מה בעצם עומד לקרות להם בשנת 1990 - תחילתו של עשור חדש!

עבודה. קאריירה

גם אם נדמה שהכל זורם בנחת, אין זה נכון. יש להקפיד מאוד ולהשגיח על מקום-העבודה או על התפקיד. יש מי

שלוטשים עיניים לכל מה שהגדיים ממלאים בהצלחה. כדאי להם שלא ישבו בשקט, לא ויתרו לעצמם, ושימעיטו לקחת חופשות, שכן חופשות מזמינות מתחרים, היכולים להשפיע מאוד ול- הביא עד להעברתם לתפקיד אחר. כדאי שיעשו את עבודתם בשקט ובביטחון, שהרי הם עובדים טוב, אי-אפשר להתחרות בהם. אבל כשהם מתחילים לאבד ביטחון הם מתחילים לשגות, ואם תופסים אותם בשגיאה הם

כמעט אבודים. הם לא ישנו בלילה ולא יבינו איך קרה להם דבר כזה. יכול להיות שהם דבר יקבלו אחריות נוספת או עבודה טובה יותר, אלא שזה יהיה מלווה בהרגשה של נשיאת עול וקושי רב. שלא יחססו לקחת כל מה שמגיע להם, גם אם זה נראה גדול מדי עליהם. הם יוכלו להתמודד עם כל תפקיד. כדרך הגדיים הם ילמדו, ינסו, יתאמצו וגם יצליחו. הם יצטרכו להשגיח יותר שעות, אולי ימים ולילות, אך זו היא שנת הבנייה שלהם, וכשבונים, מתעייפים וסובלים.

מי שמחפש עבודה, לא ימצא בקלות את מה שהוא מבקש, ובעצם, רק בחודש מאי 1990 יש להם סיכוי למצוא משהו המתקרב לציפיות. לפני כן הם יקבלו כל מיני הצעות לא מפתות במיוחד. התקופה שבין מחצית אוקטובר 1990 ועד ה-7 בינואר 1991 תהיה תקופה מאוד רגישה. לא יהיה שינוי בעמדה או בתפקיד, אלא בעבודה עצמה, יהיו המון ויכוחים, מריבות, אינטריגות ותיכוס מצד עובדי המבקשים להכשיל. כדאי לבני גדי להיעזר בינתיים בבני מזל תאומים ומאזניים. הם יוכלו לשמור עליהם, כי הגדיים, בתמימותם, לא ירגישו שמי-שהו חושב לסדר אותם.

כספים

השנה הקרובה לא אמורה להיות קשה מבחינה כספית. אבל היא לא תהיה שנה של כסף-קל. חשוב לשמור על מה שיש. חלק מבני מזל גדי שרויים בחובות ובהתחייבויות ומרגישים מאוד לחוצים. זה לא צריך להדאיג אותם. בכל פעם (המשך בעמוד 35)

ה-27 וה-28 אינם קלים. ההרגשה שהשכל עומד במקום. אינכם מצליחים להשפיע על הקצב של הדבר.

רס. אתם רגילים ש- הדברים נעשים וקריים מייד. עכשיו זה לא הולך. ימים אלה יהיו קצת בעייתיים בעבודה, בייחוד ביחסים עם סמכויות, ממונים או בני-משפחה מבוגרים. ידרי, דים, שהכרתם לא מזמן, עלולים לפגוע בכם בשבת או בראשון, אבל ידידיים אחרים יפצו אתכם.

נסיעות שתוכננו מתעכבות. זה לא יתכן שהי כל ילך חלק, אבל ה-29 בכל זאת מזמן לכם יום נחמד. זה יהיה שבוע לא-קל מבחינה בריאה, חית, אבל לעומת זאת, תרגישו מאוד רצויים בחברה. לא תחיו לבד, תבלו הרבה, תכירו אנשים חדשים ותהיה לכם ההרגשה של פורענות אחם נכנסים לפורענות אהבה חדשה. אנב, אם זה יקרה אל תצפו שזו תימשך יותר מחודשיים. אם זה קשור בויתור על משהו אחר, תישבו היטב אם זה כדאי.

ב-27 וב-28 יכבידו עליכם דאגות כספיות. לפתע תתבקשו לשלם תשלומים גבוהים שלא לקחתם בחשבון. לא להבהל. עוד השבוע יתקבל סכום-כסף אשר יעזור לכם בכל קושי מסוג זה. את ראשה-השנה האחרית אתם מתכננים לחגוג הפעם בצורה מקורית. נסי עות לחו"ל עלולות להתעכב או להיחלשות.

ה-1 וה-2 בינואר יעמידו אתכם בפני עימות חדש בעבודה. נראה שתתחזקו.

אחם מתחילים לצאת מתוך ההסגר שכתבתם על עצמכם. וזרי אסום תקופה לא קלה, אבל לכם יש אפר שורות ליהנות ממנה. ב עבודה הדברים נראים כאילו הם אינם מסתדרים, אינכם מרוצים מהה שמציעים לכם, אבל כי רגע יאראשו לשפוט. אין ספק שבת-30 ו-31 תהיה לכם סיבה לכנות, אבל ב-1 וב-2 בינואר תבינו שבנצח אפער ל- הסתדר. היכרות חדשה תדרוש מכם שמידי על סודיות, אין צורך להשתדל יותר מדי.

אחם מתחילים לצאת מתוך ההסגר שכתבתם על עצמכם. וזרי אסום תקופה לא קלה, אבל לכם יש אפר שורות ליהנות ממנה. ב עבודה הדברים נראים כאילו הם אינם מסתדרים, אינכם מרוצים מהה שמציעים לכם, אבל כי רגע יאראשו לשפוט. אין ספק שבת-30 ו-31 תהיה לכם סיבה לכנות, אבל ב-1 וב-2 בינואר תבינו שבנצח אפער ל- הסתדר. היכרות חדשה תדרוש מכם שמידי על סודיות, אין צורך להשתדל יותר מדי.

אחם מתחילים לצאת מתוך ההסגר שכתבתם על עצמכם. וזרי אסום תקופה לא קלה, אבל לכם יש אפר שורות ליהנות ממנה. ב עבודה הדברים נראים כאילו הם אינם מסתדרים, אינכם מרוצים מהה שמציעים לכם, אבל כי רגע יאראשו לשפוט. אין ספק שבת-30 ו-31 תהיה לכם סיבה לכנות, אבל ב-1 וב-2 בינואר תבינו שבנצח אפער ל- הסתדר. היכרות חדשה תדרוש מכם שמידי על סודיות, אין צורך להשתדל יותר מדי.

אחם מתחילים לצאת מתוך ההסגר שכתבתם על עצמכם. וזרי אסום תקופה לא קלה, אבל לכם יש אפר שורות ליהנות ממנה. ב עבודה הדברים נראים כאילו הם אינם מסתדרים, אינכם מרוצים מהה שמציעים לכם, אבל כי רגע יאראשו לשפוט. אין ספק שבת-30 ו-31 תהיה לכם סיבה לכנות, אבל ב-1 וב-2 בינואר תבינו שבנצח אפער ל- הסתדר. היכרות חדשה תדרוש מכם שמידי על סודיות, אין צורך להשתדל יותר מדי.

אחם מתחילים לצאת מתוך ההסגר שכתבתם על עצמכם. וזרי אסום תקופה לא קלה, אבל לכם יש אפר שורות ליהנות ממנה. ב עבודה הדברים נראים כאילו הם אינם מסתדרים, אינכם מרוצים מהה שמציעים לכם, אבל כי רגע יאראשו לשפוט. אין ספק שבת-30 ו-31 תהיה לכם סיבה לכנות, אבל ב-1 וב-2 בינואר תבינו שבנצח אפער ל- הסתדר. היכרות חדשה תדרוש מכם שמידי על סודיות, אין צורך להשתדל יותר מדי.

אחם מתחילים לצאת מתוך ההסגר שכתבתם על עצמכם. וזרי אסום תקופה לא קלה, אבל לכם יש אפר שורות ליהנות ממנה. ב עבודה הדברים נראים כאילו הם אינם מסתדרים, אינכם מרוצים מהה שמציעים לכם, אבל כי רגע יאראשו לשפוט. אין ספק שבת-30 ו-31 תהיה לכם סיבה לכנות, אבל ב-1 וב-2 בינואר תבינו שבנצח אפער ל- הסתדר. היכרות חדשה תדרוש מכם שמידי על סודיות, אין צורך להשתדל יותר מדי.

אחם מתחילים לצאת מתוך ההסגר שכתבתם על עצמכם. וזרי אסום תקופה לא קלה, אבל לכם יש אפר שורות ליהנות ממנה. ב עבודה הדברים נראים כאילו הם אינם מסתדרים, אינכם מרוצים מהה שמציעים לכם, אבל כי רגע יאראשו לשפוט. אין ספק שבת-30 ו-31 תהיה לכם סיבה לכנות, אבל ב-1 וב-2 בינואר תבינו שבנצח אפער ל- הסתדר. היכרות חדשה תדרוש מכם שמידי על סודיות, אין צורך להשתדל יותר מדי.

אחם מתחילים לצאת מתוך ההסגר שכתבתם על עצמכם. וזרי אסום תקופה לא קלה, אבל לכם יש אפר שורות ליהנות ממנה. ב עבודה הדברים נראים כאילו הם אינם מסתדרים, אינכם מרוצים מהה שמציעים לכם, אבל כי רגע יאראשו לשפוט. אין ספק שבת-30 ו-31 תהיה לכם סיבה לכנות, אבל ב-1 וב-2 בינואר תבינו שבנצח אפער ל- הסתדר. היכרות חדשה תדרוש מכם שמידי על סודיות, אין צורך להשתדל יותר מדי.

אחם מתחילים לצאת מתוך ההסגר שכתבתם על עצמכם. וזרי אסום תקופה לא קלה, אבל לכם יש אפר שורות ליהנות ממנה. ב עבודה הדברים נראים כאילו הם אינם מסתדרים, אינכם מרוצים מהה שמציעים לכם, אבל כי רגע יאראשו לשפוט. אין ספק שבת-30 ו-31 תהיה לכם סיבה לכנות, אבל ב-1 וב-2 בינואר תבינו שבנצח אפער ל- הסתדר. היכרות חדשה תדרוש מכם שמידי על סודיות, אין צורך להשתדל יותר מדי.

אחם מתחילים לצאת מתוך ההסגר שכתבתם על עצמכם. וזרי אסום תקופה לא קלה, אבל לכם יש אפר שורות ליהנות ממנה. ב עבודה הדברים נראים כאילו הם אינם מסתדרים, אינכם מרוצים מהה שמציעים לכם, אבל כי רגע יאראשו לשפוט. אין ספק שבת-30 ו-31 תהיה לכם סיבה לכנות, אבל ב-1 וב-2 בינואר תבינו שבנצח אפער ל- הסתדר. היכרות חדשה תדרוש מכם שמידי על סודיות, אין צורך להשתדל יותר מדי.

בדיק לקראת סוף השנה תחליטו שא- תם מוכרחים לבצע שינוי בצורת המ- גורים. יתכן שאתם חושבים לרהט, לני- קות, לשפץ או להח- לוף דירה, אבל זה לא מומלץ כרגע. חזו- קצת, לפחות חוד- שיים. בתחום הרומנ- טי היו זיהרים. עכשיו אתם מתאהבים ומת- אהבים בכם. ההיכרו- יות יהיו רבות וכך גם

הציפיות. גם אם כרגע הכל נמלא אל- תהיו בטוחים מדי, כדי שלא להישר- ב

הוצאות כספיות גבוהות צפויות בשבוע הק רוב ובעצם בכל תקופה הקרובה. אל דאגה - יהיו גם הכנסות. ה- צעות שיועו אליכם ב- 28 ל-30 אין מתאימות לכם. אל תקבלו אותן מתוך אילון. נסיעה ש- תכנתם עלולה להע- ב. להידחות או להח- בסל. ביום ראשון יתכן שאל תרגישו טוב. אבל יהיה קל יותר מדי וד- בינואר. אחם מתחילים את השנה החדשה מוב ועם הרבה ה- דמויות, בכל השטחים המעניינים אתכם.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

ה-28 וה-29 ילחינו מבחינה כספית. אולי כדאי לוותר הפעם על מתנות גדו- לות או על הוצאות שאינן הכרחיות. אם אתם חושבים על עיסקות, אלה אינם הימים המתאימים. רק מאוחר יותר תבי- נו שהשקדתם, בייחוד בעיסקות עם אנשים מבוגרים ובעלי ניסיון רב משלכם. נסיעה נחמדה וגם מיפגשים חברתיים צפויים בתחילת השבוע. הפעם באמת תוכלו ליהנות מסיומה של השנה.

גדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

דגים
21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

דגים
21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

דגים
21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

דגים
21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

דגים
21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

דגים
21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

כי רק מי שצוחק אחרון צוחק אצלנו מכל הלב, וזאת אומרת, מלאו ליבו הממושע. בכלל, יסלח לי פרויד, היהודים אינם עם שמאמין מאוד בצחוק. אולי זה קשור להיותם עם סגור, אור לגויים ועם לבדר ישכון. מי שיש לו סגולה שהיא אור לגויים ובכל זאת אינו רוצה

בנושא התדמית עליך להסתמך
אך ורק על דעתה של אשתך.
היא היחידה העומדת בקו
הראשון בינך לבין הציבור, היא
היחידה שתהיה חייב לה הסבר יום
לאחר הבחירות.

בכלל, אני רק שומע את המלה, ערלים' וזאת כבר פורץ בצחוק. במה בריוק הם מתנאים כל-יכר, היהודים? אבל מי שאין לו שום סיבה מיוחדת להתנאות – מתנאה גם כלי, יסבה, וגם בגלל הברדל אנטומי קטן. חוץ מזה, יש כאן שם שימחה לאיר. ובשימחה לאיר. היינו שם מומחים גדולים. ראו את התנ"ך.

שלום ובטחון

[illegible]

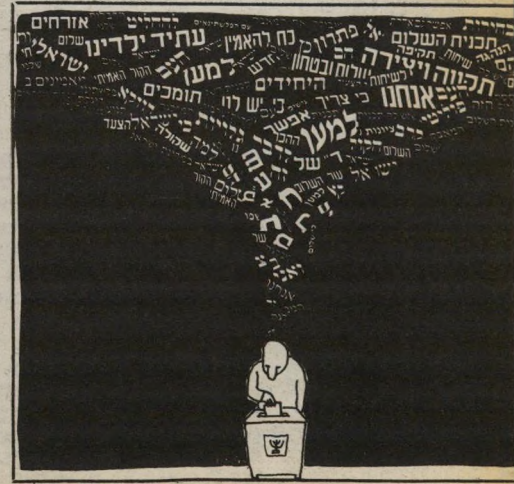
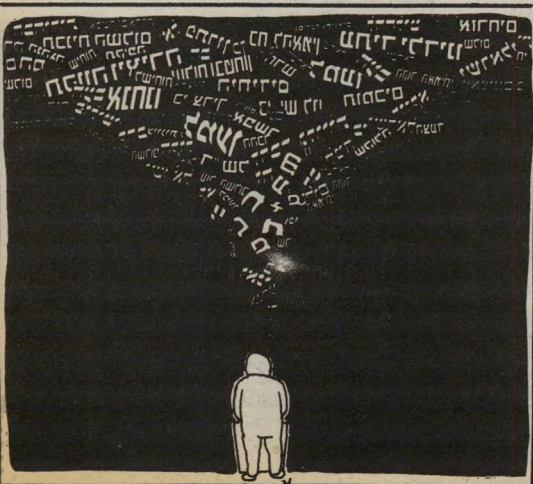
אבל מיועדנו שאול קנו עסוק לא בערלים
א בספרהספרים. אותו מצחיקים ביטויים
(מצחיקים באמת) כמו "תוכנית השלום",
"תיקוה ויציירה", "שלום וביטחון", "לדבר
גלויות", "עתיד לדינו", "בני כל העדות",
נכון להלאה", "הקול האמיתי". אפילו המלה
"למען" כבר מעלה לו דמעות צחוק בעיניים.

נ' אני? .. זה אני, ... הקול הזה. . . . אהל... דווקא בשנושבר לי לצורך

למען עתיד ילדינו, אני מציע לכם ש"תציצו בספר (הוצאת, "לי" אבל בעצם הוצאת "לכס"). מותר לכם להתעלם מן ההקדשה. מותר לכם פוליטית ולכן היא לא מצחיקה. מותר לכם להתעלם מן הפנים הרעיוניות ממסתורות מאחורי אלה הצוחקות. אלה המבקשות "להסיק מסקנות לקראת הבחירות הבאות, לעשות הכללות למרות שזה לא רחוק".

מה יש להגיד: ביטויים מצחיקים באמת. ולא במיקרה הם לקוחים, רובם ככולם, ממערכות ההבחירות האחרונות שלנו. ולא במיקרה שם הספר המצחיק הזה הוא הסברה בפיתה והוא עוסק בנושא שאין רציני/מצחיק ממנו בחיננו: "איך כן/לא לעשות קמפיין בחירות".

שלום לעזת יד מזהב יותר

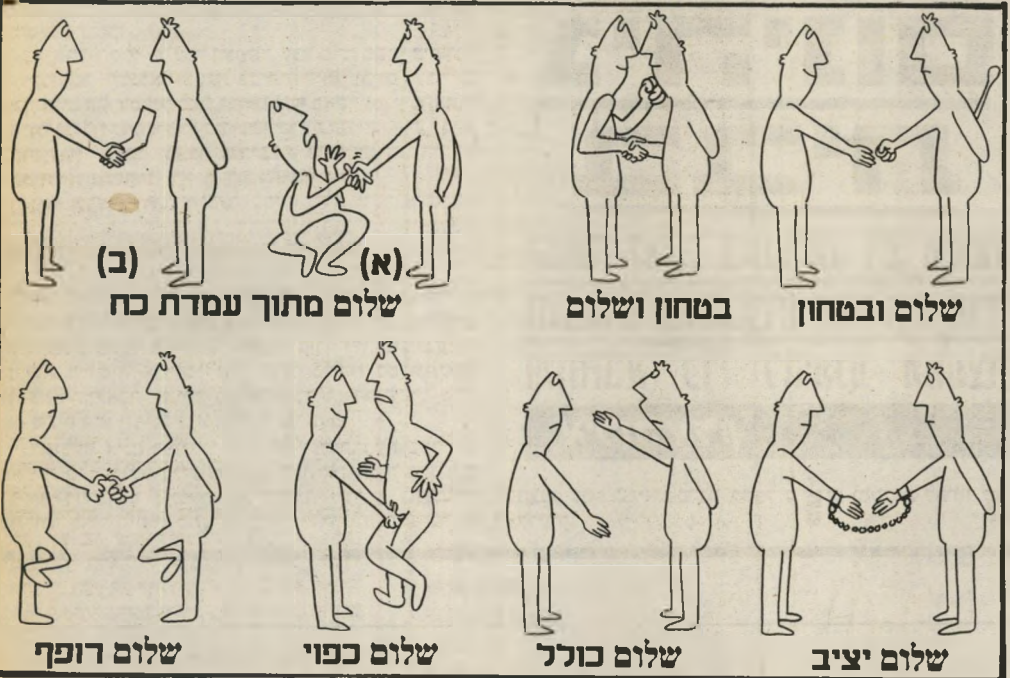

הפעם הצבענו
בש
ובלתי מסלתיים

וקי

מסאסל שיצר חסון
כגפיו שח:פ
אונן ר'ה פ'ריו
כפוג יזאיו צ'וריו
אבו לא במחמה
החיוס הק העיק העליון

מכלילת בעול מלומד
אזה מלאה שונא
הוא אזהבגו שונא
השכר בחגוג בקליו-
אמץ יקרג אלוים
אמץ יזבה אמו

(א) שלום מתוך עמדת כח

בטחון ושלום

שלום ובטחון

שלום רופף

שלום כפוי

שלום כולל

שלום יציב

אחר־כך יש כאן עוד פרק על הקרב על הקולות הצפים, והקרב על ה"בסתר ליבר" והקרב ה"אמיתי" על התשרירים, ונא לא לשכוח את כלכלת הבחירות והתוכנית ה"כלכלית החדשה".

לכסוף באים — לפי אותו הגיון ברזל — היום שלפני" והיום שאחרי" או היום שלמחרת", שבו נשמעת שוב הקריאה המרטיטה לב נופש: "למען העתיד — להתלכד סביב גורם (מוסכם על הכל) לכישלון".

אבל מיהו הגורם לכישלון — בשאלה זו אנחנו כבר נכנסים לשדה־מוקשים. אבל, אל דאגה, קנו יוציא אותנו גם מזה. וצמד ה"עמודים" איפה טעינו" הוא מן הטובים בספר. עמודים אלה כבר לא מצחיקים. אבל בכלל — רגע, רגע — מי אמר שהסברה בפיתה הוא ספר מצחיק?

לא רק הזורעים בדימעה — קוצרים אצל לנו בריתה, והצרה היא שאנחנו צחקנו גם במשך כל זמן הזריעה.

כמו הזמיר הזה במשל של אופוס או לפונטיין. או כמו זה שלא טרח בערב שבת. מסקנה: למען עתיד ילדינו — צריך להפסיק לצחוק.

ולהתחיל מייד לבכות ולחפש את האשמים. עד הפעם הבאה.

תלמידו ההינדי, בעל המשכורת הציבורית הכפולה, רחבעם ואבי.

אזרחים תומכים ב...

לכן חשוב כל־כך להכיר את תופעת "אזרחים תומכים ב". כי בלעדי "אזרחים תומכים ב" לא היינו מגיעים למקום שהגיענו אליו ולא היינו נראים כמו שאנחנו נראים. כי אמור לי מי תומך כך ואומר לך במי אני תומך.

— מובן, רק במפלגה ש"ישראל סבא בלל, הביטוי הנאדר "ישראל סבא" ("יש ראלה סבתא" בפי הפמיניסטיות) גרם לי להתנבא — בטעות, כמובן — לפני הבחירות האחרונות לכנסת, כי מפלגת הגימלאים תזכה לפחות בעשרית מכלל הקולות.

כיום אנחנו כבר יודעים למי ניתנה הנבואה אחרי חורבן בית־המקדש.

תשובה: — לגורניקים. כי אליבא דקנו, רק הגורניק המיקצועי המשושפף יודע מה שגם המנהיג יודע, והוא שרק בזכות הגורניקים עלה לשלטון.

הגורניקים, מצידם, יודעים שבסופו של דבר, בישראל של שנות ה־80 הגידוד הוא הדרך היחידה לקידום. והקידום הוא הליכה לאחור שנראית כהליכה קדימה.

המוכר לי לשיחות־שלום. כלומר, הוא מסביר — בקריטורות ובכיתובים — את הסיבות לכך שלעולם לא יהיה כאן שלום. אני עצמי תמיד חשתי בזה אבל מעולם לא הייתי בטוח. עכשיו כשלמדתי את הפרק "מבוא לפרק השלום כבעייה הסברית" — אני כבר בטוח. ואני כבר מבין — שוב, נחשתי זאת גם בעבר אבל אז לא הייתי בטוח — ש"ההסברה היא האויב הגדול ביותר של השלום". יתר־על־כן, שבמקום שיש "הסברה לא ייתכן שלום".

ומכאן הצעתי לשרי־החישוקים ולמחנה הניצי במערך־שמעך: אנא, צאו משתיקתכם. הסבירו!! הסבירו עד שייחר גרוונכם: כי שתיקתכם מקרבת את השלום; סירובכם להסביר מסכן את עתיד ילדינו. כמו ש"התפתחים והיהלומים מסכנים את הייצוא ה"ישראלי".

"כי משהו חייב לומר דברים ברורים ב"נושא השלום" — בלשונו של קנו. ואין דברים ברורים יותר מאלה של הרב כהנא או

אני, למשל, אני קורא את זוג־המילים "להסיק מסקנות" ואני כבר פורץ בצחוק היס־טרי — והפעם לא עם קנו כי אם נגדו (ופלכם מותנה. מה לעשות, הייתי עד ליותר מערכות־בחירות — וגם ליותר דברים אחי רים — ממנו. שאלה של גיל).

הוא הרבה יותר טוב בעיני כשהוא קובע כל־ברזל (מס' 4) כי "שום משרד־פירסום עדיין לא הצליח עם שום מיפלגה (ולכן) אין שום סיבה שזה יקרה רווקא לך". או כשהוא מייצג למפרסם/יתצן "להתקשר עם מיפלגה שאינך מסכים עם דרכה, על מנת לא להיות מעורב ריגשית במאבקה ולהישאר אובייקטיבי".

על מישקל זה פסק גם רב סדן (ברליה שטוק), מנחתו עדן, שהיה אדם בעל חוש־הומור מצויין, מה שלא הפריע לו להצטיין גם בשימחה לאיר, כי "אני קורא ספרים וזאת כדי להישאר אובייקטיבי".

סיפרו של קנו הוא גם המרריך הטוב ביותר

מוטי כהן אומר שהוא גבר

מרדכי ("מוטי") כהן (32) רואה את עצמו כגבר מוכה. מזה חודשים אינו מעז לבקר את ילדיו, ללון בבית-הוריו או ללכת לעבודה, מכיוון שכל המקומות הללו מוכרים ל"אשתו, והוא חושש שפקיד משרד-הוצאה-לפועל יתפוס אותו שם ויעצור.

לפני חודשים חייב שופט את מוטי לשלם לאשתו ולילדיו דמי-מוזונות בסך 1850 ש"ח לחודש, בעוד הוא משתכר 1217 ש"ח בלבד. לדבריו אין בכוחו לעמוד בהתחייבויותיו, והוא צפוי למעצר.

ב-1982 התחתן מוטי, יליד פרס, עם אניטה, ילידת-רוסיה. הם הכירו זה את זה בקורס לעיסוי.

אניטה היתה או חיילת בשרות-חובה, שחיפשה מיקצוע, ומוטי היה בראשית דרכו כמתלמד בצילום-רנטגן.

אניטה אמנם הפסיקה ללמוד אחרי שיעור אחד, אבל מוטי השחרר המשיך לחזר אחרי הבלונדית הערינה, עד לחתונה. גם בתקופת החיזור היה ברור לשניים שיש ביניהם הרבה אי-הבנות וחוסר-התאמה, אבל האהבה גברה על הכל, והם התחתנו.

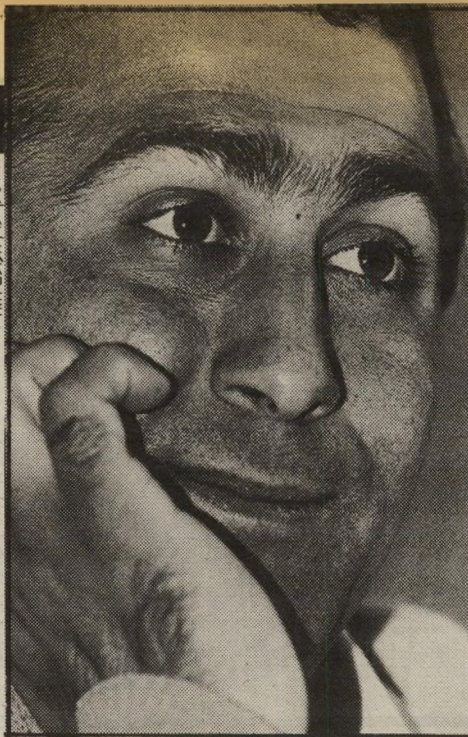
אין כל ספק כי חייהם-נישואין של בני-הזוג הם כישלון חרוץ, והמשך החיים המשותפים רק יגרם סבל ואומללות, טוען הבעל בבקשת הגירושין שלו. הוא מספר כי כבר מתחילת חייהם-נישואין היתה להוריה-אשה נטייה עזה להתערב בחייהם, ולתת עצות לכלל הצעירה. לזוג לא היתה דירה משלו, וכדי לחסוך כסף גרו תקופה מסוימת בבית ההורים. זה לא עזר ליחסים ביניהם.

כדי לחסוך כסף רב ככל האפשר, עבד מוטי בשתי מישרות. בערב עבד כטכנאי-רנטגן בבית-חולים, וביום עבד כי שליחיות. הוא הספיק לחסוך מעט כסף כאשר נפגע בתאונת דרכים ונאלץ להפסיק לעבוד בשליחיות. בני-הזוג קנו דירה קטנה כבתים, שם הם מתגוררים עד היום עם שני הילדים שנולדו להם מאז.

"מאז שהורתה אס-התובעת לבתה שלא לדבר איתו ולא לישון איתו, עזבה האשה את חדר-השינה ועברה לישון בסלון, ואף סירבה לקיים חיי-אישות עם הבעל. מאז גם התחילה להגיש תלונות-סרק נגדו למיטרה", כותב מוטי.

אחת התלונות הללו היתה על אונס. מוטי נעצר, אבל גם השוטרים ראו שהגבר העדין אינו נראה כאנס אלים. הם הירשו לו לצאת מהמעצר כדי למצוא לעצמו עורך-דין, שיגיש עבורו תביעת-גירושין. אחר-כך עבר מוטי בדיקה במכונית-אמת ונמצא דובר-אמת. אניטה נמצאה משקרת. המיטרה סגרה את התיק ולא הגישה כתבי-אישום נגד מוטי.

"התובעת אינה מסוגלת לרסן את יצריה. בעת כעס היא מאבדת כל שליטה על מעשיה, ומכלה את זעמה בכל דבר הנקרה בדרכה... התובעת לא הצליחה עדיין להשתחרר מתלותה בחוריה, והיא מתנהגת בצורה ילדותית, ומענישה את

ניקוי לוג העולם הזה

מוכה. הוא מסתתר מאשתו

"הנתבע הוא הדואג לכלכלת-הבית, בעוד שהתובעת עסוקה מדי ואינה מסוגלת לתת רעתה על נושא זה. היא נוהגת לקום בשעות-הבוקר המאוחרות, 10 עד 11, ועסוקה רובה ככולה בעצמה. היא אינה עובדת מחוץ לבית, ואינה עושה דבר בבית..."

"התובעת אמנם נראית שברירית ועדינה, אך חזותה החיצונית מטעה... היא אשה חמת-מזג ואלימה, הן באלימות פיזית והן באלימות מילולית..."

"אבי התובעת איים כי יהרוג את הבעל והתחיל לחנוק אותו... אם התובעת הודיעה לאחי הבעל. אני יכולה להשיג אנשים שירצחו את מוטי אם אני רק רוצה בכך." כך תביעת-הגירושין של הבעל.

האשה, כמובן, לא שמנה ידה בצלחת, ואת כל טענותיה נגד בעלה העלתה בתביעת-המוזונות שהגישה בבית-המישפט המחוזי. נישואי הצדדים לא עלו יפה, מכיוון שהבעל השתולל והתעלל באשה ובילדים, וגרם לכולם נזק. הוא נוהג בקמצנות מפליגה, ונתן לאשה 10 שקלים כדי שזה יספיק לה למכולת במשך 15 יום. הוא לא רק מפליג בקמצנות, אלא גם מפליא מכותיו באשה והפך זאת להרגל. הוא מוסיף גם יריקות וקללות.

"עוד טרם נישאו, נכנסה האשה להריון, והבעל הודיע שאם לא תבצע הפלה, ימכור את הילד."

מכיוון שהבעל הצליח בעבודתו והפך כטכנאי-רנטגן מעולה, הוא עבד בשתי מישרות, ובמשך חודשים אחרים הרוויח יותר מ-5000 ש"ח לחודש בעבודתו. על משכורת זו ביססה האשה את תביעת-המוזונות שלה, ודרשה סכום של 4000 ש"ח כרמי-מוזונות לחודש.

למרות שהוכח בבית-המישפט כי כבר בפברואר 1989 פוטר הבעל מעבודתו במכון הפרטי, והרוויח מאז רק בסביבות אלף ש"ח לחודש, החליט השופט כי עקב כושר ההשתכרות הגבוה של הבעל, שאותו העריך בית-המישפט ב-2900 ש"ח לחודש, הרי שעליו לשלם למישפחתו מדי חודש 1850 ש"ח. מכיוון שלא היה בידיו של מוטי לשלם סכומים אלה ממשכורתו הצנועה, הוציאה אשתו צווי-מעצר נגדו, בכל פעם ל-21 יום, עבור חלק מהסכום. כך שער היום כבר הצטברו נגדו כמה וכמה צווי-מעצר.

"מאז אני לא מעז להראות את פני במקומות שאשתי יודעת עליהם," סיפר מוטי להעולם הזה. "כמה לילות ישנתי בשק" שינה בגן ציבורי. אבל מאז שמוגה-אוויר חורפי, אינני יכול לישון בגן. לכן אני נורד מידר ליריד. אין לי אפילו כסף לאכסניה. המצב רק מידרדר, מכיוון שאינני מעז ללכת לעבודה, כי גם שם יכולים לתפוס ולעצור אותי."

מוטי מתגלגל ברחובות, מוכן לוותר לאשתו על הדירה ולשלם לה מוזונות "הגיוניים", אבל נראה כי במקרה זה היצרים והשינאה גדולים מההגיון.

גירושין בבית הבעל חייב בתשלום דמי-מוזונות

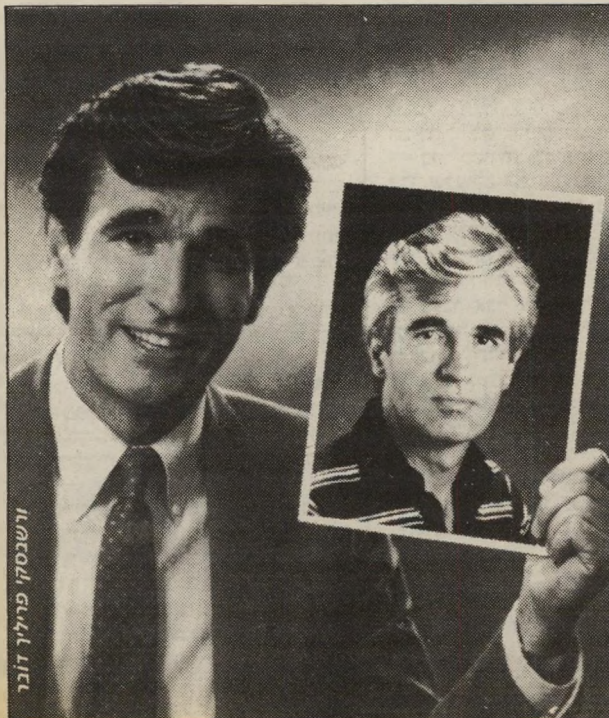
הבעל חייב בתשלום דמי-מוזונות

.. מאז הוא נודד

ומתחבא כדי להימנע ממעצר

אילנה אלון

הבעל בכך שהיא מסרבת לטפל בילדים ומסרבת להיות לו לרעה.

להיראות צעיר בתוך 5 דקות

50% מהישראלים מוכנים לנסות מסתבר שהגבר הישראלי אינו מפגר בהרבה אחרי האמריקאי. בסקר טלפוני נמצא ש-50% מבעלי השיער האפור הביעו נכונות לנסות את JUST FOR MEN על שיערם. זה לא מפתיע, בעולם השייך יותר ויותר לצעירים, חש גם הישראלי שאין ברירה, ומה שלא עושה הטבע יעשה הצבע.

* סקר טלפוני שנערך ע"י מכון ברנדמן במאי 89

לשינוי בבתי המרקחת, במסביר לצרכן ובחנויות מובחרות להיגיינה וקוסמטיקה. יבוא ושיווק: מדיילין בע"מ, ת.ד. 2096 הרצליה.

JUST FOR MEN

חופף וצובע בתוך 5 דקות

JUST FOR MEN הינו צבע שיער חדשני שכבש את הגבר האמריקאי הודות ל-2 יתרונות בולטים:

1. המראה הטבעי

בניגוד לחומרי צבע אחרים, JUST FOR MEN פועל בעיקר על השיער האפור ואינו משנה את הגוון המקורי של השיער. המראה שמתקבל הינו טבעי.

2. נוחות השימוש

במינימום מאמץ, בחפיפה פשוטה, בתוך 5 דקות נעלם האפור מהשיער ללא זכר. הטיפול מוסיף נפח לשיער ומעניק לו מגע משייך. ניתן לבחור בין 3 גוונים - חום כהה, חום בינוני וחום בהיר.

האמריקאים כבר יודעים להיראות טוב

הגבר האמריקאי גילה כבר מזמן שהטיפול אינו שייך לנשים בלבד. הגבר האמריקאי מודע היטב ליתרונות המראה הצעיר והמטופח התורם לתדמיתו ולבטחונו העצמי בעסקים, בבית ובבילויים. ולראיה, מיליוני אמריקאים משתמשים במוצרי קוסמטיקה ובצבעי שיער.

סיבה למסיבה

זה די מעצבן שדווקא כהעולם הזה אין מדורכיבשול. בעיקר זה מעצבן כי העולם הזה הוא העיתון היחיד במדינה היהודית שקיבל אישור מן הרבנות שלא להתחשב בחוקי הבשר-חלב-יחיד-שרימפס.

חשבת לעצמי שאולי אתם, קוראים יקרים, תצאו להפגנה או שתיים בעניין האין-מדורכיבשול אצלנו. אבל לא יצאתם. ואני רוצה להאמין שלא יצאתם להפגנות לא מפני שהעניין נראה לכם לא די רציני, אלא מפני שקר בחוץ ואתם עצלים, ואולי אתם שומרים את זכות ההפגנה למשהו שנראה לכם חשוב עוד יותר. אבל מה חשוב יותר ממרק חם בחורף, לעזאזל?

שמונה קיבוצים בדרכי הארץ הקימו מוסדות וקראו להן, רשת מוסדות על הדרך. הקיבוצים הם דוברת, הדרוף, עירי, ירמדיה, חמדת, רבשם נכחתי אחד מהם. במשך כל חורף שיהיה חורף יישנו במוסדות האלה צלחת מרק חם בשקל אחד לכל חיילי ישראל. יותר פעם, יותר חם יותר חם מכל התרומות האלה, שםפיתים ולא סקי' מים לחיילים.

טוב, במילא לא תמיד אני מתנהגת יפה. במילא לא תמיד אני מתחשבת בכם. במילא לרוב אני עושה במדור הזה, כמו שאומרים היום, מה בראש שלי. ובראש שלי עכשיו זה לדבר על מרק, לכתוב על מרק, להכין מרק וכמובן לא כול. ואגב, אם תסכימו להווי את היד הקפואה שלכם לכיוון הנייר והעט ואם תכתבו לי שאהבתם שיש פתאום מדורכיבשול, או אולי פעם בכמה זמן יהיה כאן מדורכיבשול, במקום מדור התלונות הרגיל. זה תלוי בכם.

שני המרקים התורנים אצלנו בעונה זאת הם מרק תפוחי-אדמה וכרישה ומרק תרד.

ניסיתם לספסף לתוך צלחת מרקעוף כמה סיפות ליומץ תנסו כדאי לכם.

שניהם, לפי מיטב מסורת הבית הפרטי שלי, קלים מאוד להכנה, לאיקרים ויש להם טעם וצורה של מרקם מאוד מכובדים. אגב, כל הכמויות, לכל המרקים בעמוד זה, הם לשישה סועדים (אמא, אבא, שני ילדים ושני אורחים).

מרק תרד

המיוצרים: שתי כוסות מים; שתי כריסות חלב (אפשר חלב רוה); אבקת מרקעוף; 10 מיליוני תרד (קונים את זה בכל סופרמרקט); חופן צנוברים; חופן קוביות לחם מטויגות (לא מוכרחים).
אופן ההכנה: שמים בסיר את המים, החלב ואת מיליוני התרד. מתחממים הכל ביחד עד שהמיליונים הקפואים נמסים. מוסיפים את אבקת-המרק ואת הצנוברים. מבשלים דקה או שתיים.
מגישים בקערות ומוסיפים לחם קלוי, אם רוצים.

מרק תפוחי-אדמה וכרישה

המיוצרים: שתי כריסות (קוראים לזה גם פורי או ברסה) רק החלק הלבן ומעט מן הירוק; שני תפוחי-אדמה בינוניים; כף אבקת מרקעוף; ארבע כוסות מים; גביע שמר נת חמוצה או מיכל שמנת מתוקה או חצי מכל אחד מהם; פילפל שחור; שמיר קצוץ.

המילה העברית, מרק, מופיעה כבר בחנוך. בספר שופטים פרק ו, פסוק ב' כתוב: 'קח את הבשר... ואת המרק שפוך...'.
אלוהים יודע איזה מרקם אומים הם בישלו שציוו עליהם לשפוך אותם. אבל זה כבר ענין לנספחונים ולא לאקדמיה ללשון העברית. שטיפרה לי על המרק התנכי.

אופן ההכנה: רוחצים את הכרישה ופורסים לפרוסות עגולות. מקלפים את תפוחי-האדמה וחותכים לקוביות. שמים ב' סיר, מוסיפים מים ומביאים לרתיחה. מוסיפים את אבקת-המרק. מכסים את הסיר, מורידים את האש לבינונית ומבשלים עד שתפוחי-האדמה מתרככים. מעבירים חצי מכמות הכרישות ותפוחי-האדמה המבושלים למעבד.

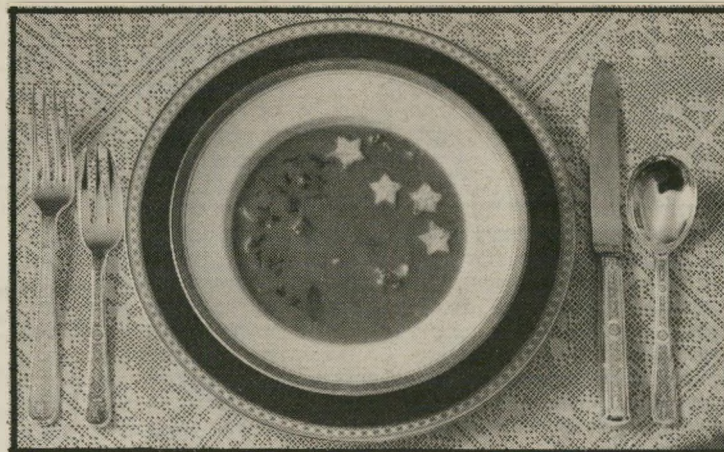
מוזן. מוסיפים מעט ממי-המרק ואת השמנת החמוצה או המתוקה (או החצי-חצי). מפעילים את מעבד-המוזן וטוחנים הכל כחצי רקה. את התערובת מחזירים לסיר שבו נמצאת שארית המרק. בוחשים, מתחממים שוב, מוסיפים פילפל ומעט שמיר קצוץ ומגישים.

מיקרא: בכל פעם שאתם פוגשים בספר-בישול עברי או בעיתון ישראלי, אבקת-מרק בשעם שוף, אבל לא נעים שהם התכוונו למרק שוף, אותו הדבר גם להם משומרי-הכשרות. רצונות הודו מעושן. תאמינו לי, שהם מתכוונים לביקון, אבל מתחנפים לדחיים.

ורח, חברתי הצ'כית-הונגרית-פולנית, היא, לדעתי, אלופת המרקים. ממנה לקחתי שני מתכונים, שרק כתיבת שורות אלה וזיכרון המרק מפעילים את כלוטותי-הרוק שלי.

מרק שיכורים הונגרי

המיוצרים: 300-400 גרם של רגל

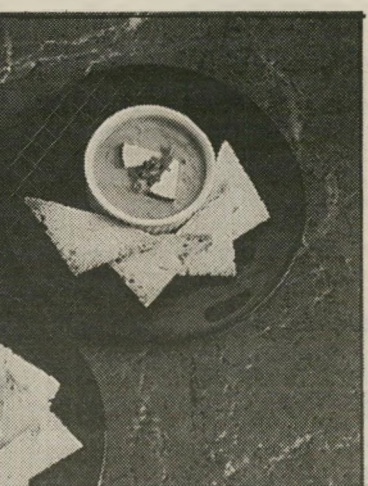
חזיר מעושנת (בכל איטליה לא-כשר); קופסת כרוב כבוש; חצי כרוב טרי חתוך; 50 גרם גריסי פנינה; פפריקה אדומה; אבקת מרקעוף; שמונה כוסות מים; פיטריות יבשות (אם יש בבית); גביע שמנת חמוצה.

אופן ההכנה: מבשלים את הרגל (חתוכה עם העצם) והמים בסיר סגור במשך שעה. מוסיפים את כל שאר החומרים, מלבד השמנת החמוצה, ומבשלים על אש קטנה עוד שעה עד שעה וחצי.

מורידים מהאש, מוסיפים את השמנת החמוצה, בוחשים ומגישים.
מורידים מהאש, מוסיפים את השמנת החמוצה, בוחשים ומגישים.

ועל מרק בירה כבר שמעתם? כשאני שמעתי עלי, צחקתי כל הדרך עד למכולת, שם קניתי את המיוצרים, והלכתי הביתה להכין מרק מצחיק, אשר ידעתי שיצחיק את כל בני משפחתי. גם חששתי שהוא יגמור את חייו

בפחיהובל, אבל זה לא קרה. אני לא יכולה להגיד שזה הרבה הכי טוב שאכלתי בחיי, אבל זה בהחלט המרק הכי שונה. אולי כמו תיאטרון אחר בעכו, יש גם מרק אחר בפולניה (כן, המתכון משם).

מרק בירה

המיוצרים: חמש כוסות בירה; מעט קינמון טחון; שני מסמרי ציפורן; שני חלימונים; גביע שמנת חמוצה; קוביות לחם מטויגות; קוביות גבינה קשה.

הנה סיפ ברסה נבונה: כל אחד יודע שמרקעוף אמיתי צריך להכין שפוף אמיתי. אבל ידוע גם שאנשים בעלי איי קיו מסויים ופעלה לא מסוגלים לאכול את העוף הלבן הנורא. שיוצא מן המרק הזה, ומצד שני גם חבל להם לזרוק אותו לזבל.

וגי אתם שואלים, לא צריך לקנות שוף. בסופרמרקסים ברחבי הארץ, במחלקת הבשר, יש משהו שנקרא עצמות שוף למרק. זה מה שנושאר אחרי שמורידים מהעופות את העצמות והפולקעס. הם מוכרים את הדבר הזה בארבעה שקלים לק"ג וק"ג אחד עושה מרק אדיר. דרך אגב, הסחור הזה נלקח מהסופר של רחוב בן-יהודה, ומכאן אני מסיקה שבמקום אחר זה עולה חצי. יש לי הסיכוח שלי להאמין בזה. אחרי שמשבשלים מרק, מה הבעיה להעיק לזבל עצמות? חנידו כמה כסף חסכתי לכם החורף הזה.

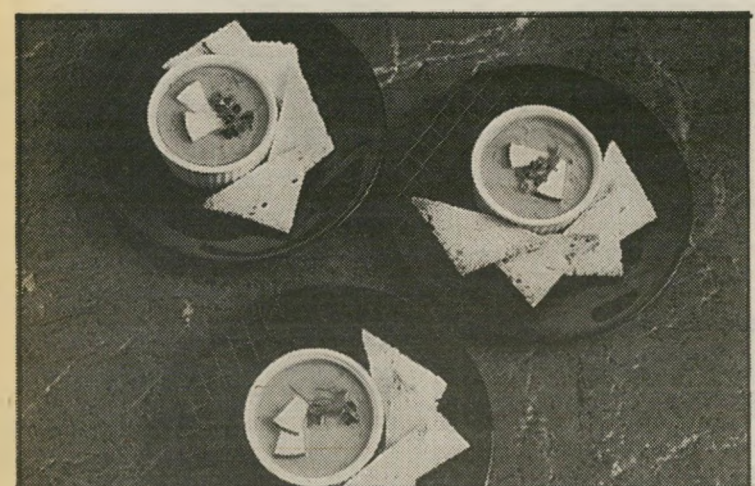
אופן ההכנה: להכנים את הבירה, הקינמון והציפורן לסיר ולהביא לרתיחה. לבשל דקה או שתיים. לערבב את השמנת עם החלמונים, לצקת מהר-מהר, תוך כרי בחישה, לתוך הבירה החמה. להגיש במרקיות ולפור מלמעלה קוביות לחם וקוביות גבינה.

למה במסעדות כל המרקים יוצאים סמיכים, ובבית לא? כי במסעדות פשוט מווחים חלק מהחובן ומחזירים לסיר. פשוט כליך.

מרק מצויין שאכלתי במלון שרתון (בחוורף אני אוכלת רק בשכונה שלי). אכלתי, נהנית, נידרתי, וקיבלתי את המתכונים.

מרק דלעת

המיוצרים: 300 גרם דלעת; שש כפות יין לבן; שתי כוסות מים (ואחר כך עוד); חמ"ל שגרגירי פילפל שחור; שני עלי דפנה; מלח; מעט וצפרון; מעט כוסברה; 50 גרם חוזה אווז מעושן חתוך לרצועות; קמצוץ עירית; חצי כפית דבש.

אופן ההכנה: מטגנים את הדלעת חתוך כה לקוביות במעט מרגרינה. מוסיפים את היין, המים ואת עשבי-ההיבול (וכדאי להכניס את עשבי-ההיבול בתוך כרי דק קשור). מבשלים כ-20 דקות, עד שהדלעת מתרככת. מוסיפים מלח, דבש ואיזה תבלין נוסף שרוצים, ואת חתיכות האווז המעושן. מעבירים הכל למעבד-מוזן בעל להב פלדה ומרסים קים. מחזירים לסיר ומוסיפים מים, כדי לקבל את הסמיכות הרצויה. להשבת הטעם אפשר להכניס כ-20 גרם מרגרינה בטעם חמאה. מגישים חם ומקשטים בעירית קצוצה.

פול סיימון. מייקל ג'קסון. בט מידלר. שלום חנוך. חווה אלברשטיין. ענת עצמון. רשימה חלקית

קיבלה זמן קצר לפני כן אישור לצאת לביקור אצל אחותה בארץ. היא קיבלה את האישור משום שהשאירה מאחוריה בן בצבא — כערבון. בזמן הפלישה הסובייטית היתה בישראל. ירוסלב ראה איך רובצ'ק נלקח לרוסיה. הוא ראה אותו חוזר ומופיע לפני האומה

„בכל אופן, באותה הפעם חזרתי לפראג. אמא שלי היתה בתחנת הרכבת. היא היתה בטוחה שאני לא חוזר, והתכוננה להקים שם סקנדאל, כאילו היא לא ידעה מכלום. להפי' תעלה ראתה אותי מולה. היא מאוד כעסה שלא נסעתי לישראל.“

עבור חודשים אחדים התגייס לצבא הצ'כי. זמן קצר אחר כך פרצה מלחמת ששת הימים. היחידה שבה שרת הועמדה ב' כוננות. יעד הנסיעה היה מצריים.
 „אני כבר תיכננתי איך אני בורח משם לישראל. בסוף לא נסענו. כמה אני הייתי גאה שעם קטן, במדינה קטנה, הצליח לנצח“
 את האביב של פראג, ואת הפלישה הי' סובייטית לצ'כוסלובקיה שבאה בעיקבותיה, הוא זוכר לפרטים עד היום. „זו היתה תקופה פנטסטית, מהממת, עד לפלישה. אני הייתי

כנסת מאולתר בדירה בקומה שנייה בבית דירות עובד, ובעצם היותו שונה. אבל היה ליהדות הזאת גם צד לאומי חזק, שהתמקד בישראל וברצון להגיע אליה. אמו, שאיברה באשוויץ את כל מיש' פחתה, פגשה את אביו, פליט מחנות הריכוז של סטאלין. הם נישאו ועברו להתגורר בעיר קטנה ליד פראג.

אביו היה בין המוני הצ'כים, שעברו את הגבול לרוסיה מתוך רצון להצטרף לצבא הסובייטי שלחם בנאצים. סטאלין שלח את כולם למחנות בסיביר, כעונש עליהם שלא נשארו להגן על צ'כוסלובקיה. אחרי שנתיים בסיביר חזר משם האב חולה ומוכה. עם תום המלחמה היו גבולות צ'כוס' לובקיה פתוחים ליהודים שרצו להגר לארץ ישראל. מישפחת יעקובוביץ לא היגרה, משום שהרופאים קבעו שהאב לא יוכל לע' מור במסע. הם נשארו וקיוו להשתפרות הי מצב. בסוף דצמבר 1949 החליט האב לנסוע לפראג. הוא אמר לאשתו שהוא שמע על תרופה חדשה, שתוכל לגרום לשיפור מצבו. נסע ולא חזר. „אבא שלי נפטר ב-31 בדצמבר 1949. למחרת סגרו הצ'כים את הגבולות, ואייאפשר היה עוד לעלות לישראל.“ כך הם

ש לו בעיות, לירוסלב יעקובוביץ. ולא רק מפני שקשה לבטא את שמו.
 הוא עריק מהצבא הצ'כוסלובקי, אבל הוא לא מתגאה בזה. להפוך. הוא חושב שחיל צריך למלא פקודה. גם בארץ.
 הוא הלחין שירי מחאה. אבל הוא לא כל' כך אוהב שירי מחאה.
 הוא פטריט ישראל. אבל הוא לא אוהב את המנטליות הישראלית. ויש עוד הרבה דברים אחרים בארץ שהוא לא אוהב. אבל הוא נמצא כאן מתוך בחירה.
 הוא דמות מוכרת בעולם המוסיקה הקלה בישראל. הוא עבר כמעט עם כולם. הוא היה שותף פעיל בהצלחותיהם. הוא עשה את חל' קו. הוא נתן להם מכישוריו ומכישורו.
 רשימת הזמרים שאיתם עבר, שעבורם כתב, עיבד, הפיק וניגן — ארוכה ומרשימה. מופיעים בה, במקומות בולטים, שלום חנוך, חווה אלברשטיין ומרג'ית צנעני (רשימה חלקית ביותר). ועכשיו הוא עומד לכבוש את השוק ואת גלי ההתאחדות באמצעות מוצר חדש: ענת עצמון. מאחוריו שני תקליטי פלטינה, והשלישי בדרך.
 הוא בילה את כל שנות ילדותו ואת רוב שנות התבגרותו במקצועות בארצות שמ'

ענת עצמון וירוסלב יעקובוביץ

העריק

נשארו שם — הוא, ילד בן שנתיים וחצי ואמו, שנותרה בלא מישפחה אחרת. הגבול נסגר והחלום נשאר. במשך השנים ביקשו ירוסלב ואמו לאיחוד אישור לנסוע לכיכר בישראל, אך תמיד נדחו. לירוסלב, כבר אז נגיס'סכסופון מוכשר וכולט, הותר לנסוע להופעות ברחבי העולם המערבי. אך אמו תמיד נשארה שם, מאחור, כבת ערובה לחזרתו. והוא היה חוזר. ב-1967 היה אמור להתגייס. אמו, אשה בעלת חושים בריאים, רצתה למנוע את הרב ופעלה כדי להבריח אותו מצ'כיה. כל הי' פעולות נעשו בלא ידיעתו. היא התקשרה בדרך לא-דרך עם אחותה בישראל, ואירגנה את הברחתו של ירוסלב.
 „נסעתי לנגן בציריך עם להקה. פתאום בא אלי אדם ואומר לי באנגלית, או שאולי זו היתה גרמנית, שהוא בדרדור מירושלים. הוא הוציא תמונות שלי מהילדות. נורא התי' רגשתי. הוא אמר לי שהוא עוקב אחריי כבר שלושה ימים, ושהוא רוצה לקחת אותי לישראל. אמרתי שאני רוצה לנסוע לשם. הוא אמר לי: תהיה מחר ב-10 בבוקר בפתח הי' מלון. אל תגיד כלום לאף אחד. אני בא לקחת אותך.“

עבר לים. למרות זאת הצליח במהירות יחסית לכבוש לעצמו מקום של כבוד בשורה הי' ראשונה של היוצרים המוסיקליים בארץ.
 הוא גבה קומה, מרכיב מישקפיים, בעל תלתלים, מצח גבוה. בדיבורו מורגש המיבטא הור, ולעיתים הוא נאלץ להשתמש במילים או בביטויים באנגלית.
 במשך 10 שנים שהי' בניו יורק. במשך שנתיים למד בבוסטון ועבר עם גדולי הזמרים האמריקאיים. ביניהם: פול סימון, מייקל ג'ק' סון, בט מידלר ומפורסמים אחרים.
 הוא נשא אשה אמריקאית, התגורר בלונג איילנד, עבד במנהאטן, הוליד ילד אמריקאי, ולבאורה היה הכל פתוח לפניו. הוא יכול היה להישאר שם, לעשות קריירה עולמית וגם להרוויח הרבה כסף. כך זה שם — הצלחה קשורה בכסף, בהרבה כסף.
 אבל למרות הנתונים המבטיחים האלה, קם באחד הימים, לקח את אשתו האמריקאית ואת בנם, ארו את המיזוודות ובה לישראל. והוא כאן, כבר כמעט עשור. למה? בגלל ציונות. אין שום סיבה אחרת. בגלל זה חזרתי מניו יורק. באתי מרצון חופשי. אני יודע שזה נשמע טיפשי, אבל ככה זה, ולי זה חשוב. תוך מהציונות אין לי סיבה להיות פה. לא נולדתי פה, אין לי מנטליות ישראלית.“
 יתכן שזה נראה כהגזמה, אבל יעקובוביץ השאיר באמת חצי מאחוריו. זמן קצר לפני שבא ארצה הוציא שני תקליטים בחברת ס' בראס האמריקאית, קולומביה רקורדס. אחת החברות הגדולות בעולם. הוא עזב מאחוריו חווה הקלטות איתה. הוא עדיין חושב שניו יורק היא המרכז העולמי של המוסיקה. „זו המכה של המוסיקה“. והוא בא בגלל ציונות. „אני חי עם פאנוניה של יהודים. אמא שלי, ול, היתה באשוויץ, וזה מה שמלווה אותי.“

בטליוויזיה כשאת פניו מכסים פלסטרים. הוא הבין שהיכו אותו פיסית ושברו אותו נפשית, והוא החליט לברוח. הוא יצא את המדינה בדרך לא-דרך, והגיע כעריק וכפליט לשני רירות ישראל בציריך. שם, לדבריו, קיבלו אותו נהדר. נתנו לו כסף, סיררו לו בית מלון ונתנו לו כרטיסיסה לישראל.
 ● **אז בשבילך באופן אישי, בי' דיעבד, זה יצא לטובה?**
 „חשבתי כך, אבל אני לא יודע. זה לא כל כך נעים לברוח ממדינה. זה משפיל. אתה בורח כמו גנב. זה לא נעים. אני לא מאחל את ההרגשה הזאת לאף אחד. לכן אני גם כועס עליהם שאילצו אותי לברוח. אני אהבתי שם הרבה דברים. אחרי שברחתי, שפטו אותי שלא בנוכחותי וגזרו עלי' הרבה שנות מאסר.“
 ● **זה בואב לך?**
 „בטח. אני הייתי רוצה לנסוע לכיכר,

אז חייל. הגנתי על גבולות צ'כוסלובקיה. האמת היא שיותר הגנו על הגבולות מפני הבורחים מצ'כיה. הפנים שלנו היו לתוך המדינה, ולא החוצה. ואני כעצמי רציתי לב' רות.
 „ואז ישבתי עם החברים שלי ודיברנו מה יהיה. אם הרוסים ייכנסו או לא ייכנסו לצ'כ' יה. לא האמנו שהם ייכנסו. יומיים לפני הפלישה נפגש (וליאונד) ברו'נייב עם (אלכ' סנדר) רובצ'ק, ואמר לו שמה שקורה בי' צ'כוסלובקיה זה עניין של הצ'כוסלובקים. יומיים אחר כך הם פלשו.
 ● **למה לא התנגדת?**
 „היינו בצבא של ברית ה'רשה. הצבא הצ'כי והצבא הרוסי היו אותו הצבא. אייאפשר היה להתנגד. זה היה אבוד, זה היה פשוט להיחרג, פשוט התאבדות. הם הכניסו מיליון חיילים ביום אחד. הצ'כים הם לא עם פנאטי שיעשה קמיקאז. הרוסים פשוט לקחו את צ'כיה.“
 הוא החליט לברוח. אמו, למרבה המול,

יעקובוביץ נולד בצ'כוסלובקיה לפני 42 שנה.
 „ידעתי שאני יהודי, וזה עיצבן אותי. רציתי להיות ספורטאי ולנגן ג'אז. לא רציתי להיות שונה מכל הילדים.“
 יהדותו של ילד, שלמד בבית ספר קומון ניסטי רגיל, התמצתה בהליכת אמו לבית

הטלוויזיה נגמרת בחצות. יקר פה. מסיבהכנסה גבוהה.

הרוסקוב

(המשך מעמוד 29)

שנדמה להם שהם עומדים להרים ידיים יבוא משהו בהפתעה ויוציא אותם מהקושי.

בסך הכל, מבחינה כספית, אין להם מה לדאוג. השנה תעבור מבלי לגרום להם להפסיד, הם יצטרכו לעבוד קשה, אך יקבלו שכר למאמציהם. הכוכבים, שלא כל־כך מאירים להם מנים, לפחות לא פוגעים בכיס. אם חסר להם כרגע, יהיה הרבה יותר קל, בייחוד מחודש אוגוסט. אז יגיעו לידיהם כל מיני כס־פנים ממקורות שונים: מהמשפחה, כספי ירושה או כספים שהם תוצאה של עסקאות מוצלחות. תהיה להם אפשרות להרוויח בהגרלות ובהשקעות הנושאות אופי ספקולטיבי, אלא שאסור להם להשקיע הרבה מדי. אם יצטרכו לזכות ולהרוויח – זה יקרה גם אם ישקיעו מעט.

מגורים

לא בדיוק הזמן המתאים לבנות, לעבור דירה או לטפל בנושאים מהסוג הזה. כל מה שקשור במגורים יכול להכניס אותם לקשיים. כדאי שיהיו זהירים בכל מה שהם עושים. אם הם משכירים דירה, הם עולים להפסיד מזה, במקום להרוויח. אם יעברו דירה זה יקשה עליהם מאוד. הם פשוט יצטרכו לקחת בחשבון עיכובים ובעיות, ואולי כדאי יותר לחכות לשנה הבאה. אם, בכל זאת, הם יעברו או יבנו השנה, כדאי שיעשו זאת בקיץ, אז הכוכבים יהיו יותר נדיבים כלפיהם.

בראות

לא צפויות מחלות ומצבים מדאיגים לגדיים עצמם, אבל הם יותר רגישים להצטננויות, לשפעת ולמחלות אחרות. השנה הם יהיו פחות מוגנים, והרבה יותר פעמים חולים. כדאי למצוא דרכים למנוע חשיפה למחלות, אם על ידי רפואה חליפית, או כל שיטה אחרת. בריאותם של קרובים והורים מבוגרים עלולה להדאיג ולגרום להם לשנות תוכניות ולהתמסר לטיפול במי שזקוק להם. הגדיים מאוד מסורים לקרובים שלהם, ואם יהיה צורך – הם יקחו זאת על עצמם.

מה שבינו לבניה

התחום הרומנטי, היחסים עם המין השני והיחסים בתוך המשפחה – כל אלה לא מקלים עליהם את השנה. אם הם נמצאים במיסגרת קיימת, בן הזוג מוציא מהם את השקט. הם אינם יכולים למצוא מרגוע בבית. הם מקבלים זאת ומשתדלים לעזור, אבל זה קשה. תופעה זו תחול בעיקר לקראת החודשים האחרונים של שנת '90.

הפנויים מבין הגדיים נמצאים בבעיה. הם כל כך בודדים, וזה כבר מעייף ונמאס להם. הם מתים לצאת מזה. מה הם הסיכויים?

יופיטר, שנמצא בבית השביעי שלהם במזל סרטן, יכול דווקא לעזור להם. רק ביוניולי הוא משתחרר מכל הכוכבים המפריעים לו ועוצרים בעדו מלהיטיב. אם כך, אז כבר בקיץ יש סיכוי למצוא בן־זוג, או לתקן מערכת־יחסים מעוררת ואף להגיע לנישואים – לא להחמיץ את ההזדמנות.

שלא יבואו בדרישות ולא ילחיצו את הקרובים להם, כי זה יכול להרחיק ולא לקרב. את הכל צריך לעשות בדרכים רכות ונעימות. הם צריכים ללמוד לקבל, להשלים, לא לתת הרגשה שחייבים להם, גם אם זה נכון. מה לעשות? בכל זאת רוצים לא לחיות לבד.

בחודשים ינואר וחלק מפברואר ונוס יהיה בנסיגה, וזה יכול להביא לפירוק קשרים ולאי־יציבות בקשרים חדשים. צריך לקחת זאת בחשבון ולא לצפות ליותר מדי מהתקופה הזו.

שרה. והיא בן ארם על־אכיפק. חתמנו על שותפות, גם עם יהודה טלית. זה קטע שאני המצאתי. זה אמנם הימור, אבל האמנתי בזה מההתחלה, ויהודה טלית הלך איתי על זה."

● **באחרונה זכה שיר אחר, שִׁי הִיית שותף בהפקת, בבותרות מִר סוג אחר לגמרי. השיר, "חדגדיא" של חוה אלברשטיין.**

"אני לא אוהב שפוסלים שירים, זה יל־דוּתִי. בציִה היו עושים את זה."

● **אבל אתה לא מהמפגינים?**
"אני לא סובל הרבה אנשים ביהר. אני מקבל קלאוסטרופוביה. שאחרים יפגינו. אני הפגנתי בפראג."

● **אם לא הפגנת, מה עוֹרֵךְ?**
"מה שעוֹרֵךְ זה כוח. אם יש בחירות חופשיות, אז אתה בוחר."

● **אבל אתה לא נגד שירי־מחאה פוליטיים?**

"יש לי בעיה עם זה. חייל הוא חייל, אין לו זכות־דיבור. אם שמם חיילים במצב כזה, זה רע מאוד. כואב לי בשבילם. הם גם צעירים, ומה שהם צריכים לעבור שם זה נורא. כואב לי בשבילם, אני לא שופט אותם. אני הייתי חייל. אני אשתמש בתהליך דמוקרטי."

● **אתה לא מזדהה עם שירי־ד מחאה בארץ?**

עד היום כואב לו שהיה צריך לערוק מהצבא הצ'כוסלובקי ולברוח למערב. עד היום הוא מתגעגע למחוזות־ילדותו. הוא חולם לחזור פעם לביקור. בינתיים מחכה לו שם גזר־דין של הרבה שנות מאסר בגלל העריקה והבריחה

עות סרגוסטי

"הם מחטיאים את הכתובת. כשתוקפים חיילים, שם נגמר הצחוק. אבל אלברשטיין גם שרה על עצמה בתור יהודיה, בתור עם. זה לא תוקף חיילים. דילן כתב בזמנו שירי־מחאה."

● **אתה חושב שאין שירי־מחאה בארץ?**
"לא בדיוק."

● **יש מקום לשירי־מחאה?**
"יש מקום. אבל אני נוהר לבקר את ה־חיילים. אני לא חייל, אני מוסיקאי. אני לא חושב שאנשים פה נהיו זאב טורף, ואם כן – זה כואב לי. אני לא רוצה שיפסלו שירים. אני רוצה שייחזרו קצת במילים. ומי אני שאני לאנשים איך להתנהג? אני בשוארביזם. אני מוסיקאי. אני מנגן סקסופון וכותב מוסיקה."

"אני בעד שיעזרו לעולים. גם אני טעמתי את זה, אבל לא באתי בשום דרישות, נהניתי. מרגיז אותי שהעולים הרוסיים מקבלים ויזות לישראל, ובזוויה זורקים את זה לובל ומחכים שנים במחנות־מעבר כדי להגיע לנייר־ירוק. מי צריך אותם? שלא יבואו! מי שלא רוצה לבוא הנה, שלא יבוא. זו עדיין מדינה שצריך לרצות לבוא אליה."

"לי אין שום סיבה אחרת להיות פה, חוץ מהרצון. חם פה, האנשים שחצנים, מתנהגים כאן בצורה איומה, המים לא טעימים, ה־טלוויזיה נגמרת בחצות, יקר פה, מסיבהכנסה על הפנים. מה נשאר? רק ציונות."

"אמא שלי נפטרה, אבא שלי מת בפראג, המישפחה של אשתי אמריקאית, אין לי סיבה להיות פה. ואני גם נורא לא אוהב את ה־מנטליות של הישראלים. כל הקוביות ש־בונים פה כבתים, זה משעמם. אז מה עוֹרֵךְ, אילו, לפחות, יכולתי להגיד שעושים פה מוסיקה פנטסטית. עושים מוסיקה לא־רדעה, אבל זה עדיין לא נייר־ירוק."

● **איך אתה מוגדר את עצמך? ישראלי? יהודי? צ'כי? אמריקאי? אזרח העולם?**

"יהודי, ולא כבחירה. לא היה לי שום קשר לזה. אבל אני מכיר בעובדה הזאת, לא מי־יודע־מה מבוסס מזה, אבל זה ככה."

לראות איפה נולדתי, ואני לא יכול. חבל. עכשיו אני מסתכל בטלוויזיה ורואה איך חותכים את הגדרות. כשהייתי נוסע לנגן ב־מערב, הרכבת היתה מאטה ונוסעת בוחילה לאורך הקילומטרים שלפני הגדרות של מסך־הברזל, כדי שלא לעשות ויברציות חזקות שיפגעו את שדות־המוקשים שם. עכשיו זה לא קיים. אני לא מבין את זה. עכשיו גם אף אחר לא יכרת. למה שיכרתו, אם הכל פתוח?"

● **בירת אתה יכול עכשיו לנסוע לבקר?**
"אני מחכה. אני צריך מילה אישית (מה) מחזאי וצ'לאב) האוול שזה בסדר. אם הוא יז־מין אותי אישית, אני בא. אם רובצ'ק יגיד לי, אני בא. הוא גיבור שלי."

אחרי שנתיים בארץ, נסע ירוסלב ללמוד מוסיקה בבוסטון. הוא נסע לשנתיים ונשאר 10 שנים. אחרי זה החליט שמישפחה צריכה לגדול בארץ, שהוא ציוני ורוצה להיות כאן. הוא חזר והביא איתו קרדיט מיקצועי ש־מעטים בארץ יכולים להתפאר בשכמותו, אם בכלל. אנשי־המיקצוע בארץ הכירו את שמו וידעו על עבודתו. הראשונה שאיתה עבד כאן היתה גלי עטרין, ומאז הרשימה ארוכה.

● **באת בלי כלום?**

"אם האוול יזמין אותי לבקר, או דובצ'ק יגיד לי לבוא – אני בא!"

"כלום. גם לא הלכתי למרכז־קליטה. אני אוהב לעשות הכל לבד. אין לי שום דרישות. מעצבן אותי שעולים חדשים באים ועושים פה שביתות. הרי עולה חדש לא משלם מיסים במשך שלוש שנים. עולה חדש יכול לקנות הכל בלי מיסים."

עכשיו יוצא יעקובוביץ בסערה לפרוץ ייקט חרש הנמצא בעיצומו: תקליט עם ענת עצמון. זו הפעם הראשונה שבה הוא שותף מלא בתקליט. "אני אוהב איך שהיא

לא נעים

הסיפור של דן בן-אמוץ, שהתפרסם בהעולם הזה לפני שלושה שבועות, על בת בשם רותי, שלמדו להרקוס, והגישה לאמה רחל מתנה — מיטפת קטנה שעליה רקום בחוש שחור "קבר רחל", הזכיר לי משהו.

לפני כמה שנים, כשהייתי בת 17, והחבר שלי היה לפני גיוס, שלחתי לנולי צה"ל בקשה (או קראו לזה ד"ש עם שיר) להשמיע לו את "צא לדרך ג'ק" של ריי צ'ארלס. היה מאוד לא נעים כאשר התברר שהשורה השנייה של השיר היא "ושלא תחזור לעולם, לעולם" (מוקדש לעמי).

★ ★ ★

אמן רומנטי

הוא בן 39, "עדיין רווק, ורוצה להתחתן", כדבריו, נאה, 1.78 מטר, רומנטי, אמן בנישמתו, עוסק בצירי ובצילום. אינטלקטואל, נדיב, נותן הרבה מעצמו, פתוח. (2730/4) מחפש בת-זוג עדינה, לא גדולת מימדים, נאה, אמיתית, צעירה ברוחה, לא שיגרתית, לא מרובעת.

★ ★ ★

לפני ואחרי

פניית הרשקוביץ היא מאפרת

פניית הרשקוביץ

אחרי

לפני

במקצועה, ולכן היא טרחה להציג טלם פעמיים: לפני ואחרי שיפור צים. היא בת 22, תושבת שיכון בבלי. את המקצוע היא למדה בלונדון, והתחום המעניין אותה ביותר הינו איפור קולנועי. היא יודעת לעשות הכל בתחום הזה: צלקות, כוויות, חתכים, מחלות עור, פגיעת אקדח וכל מיני דברים נוראים אחרים.

הכי חשוב, לדעתה, בחיים: אהבה וכסף. בסדר זה. אצל בן-זוגה היא רוצה למצוא חוכמה, אמת, התמצאות בתחומים רבים, רגישות ("בעיקר אליי, לרצונות שלי").

★ ★ ★

ירושלמי רציני

הוא רווק בן 30, עצמאי, אוהב טיולים, מוסיקה ובילויים שקטים, מעוניין להכיר בחורה למטרה רצינית. צלצלי אליו לטלפון 02-245444.

נעמי רון

עצמאית ותוססת

"אולי הגיע הזמן להישען על מייסה", היא אמרה לי. היא בת 45, רווקה, נאה, 1.62 מטר, עצמאית, תוססת, אינטליגנטית, בעלת חוש הומור, מעניינת. עיסוקה — בתחום התיקשורת. (1/2730) מבקשת להכיר, למערכת יחסים ממושכת, גבר חכם, משכיל, רציני, גברי, רגיש (זהו מאוד חשוב לי!) בסביבות ה-50.

★ ★ ★

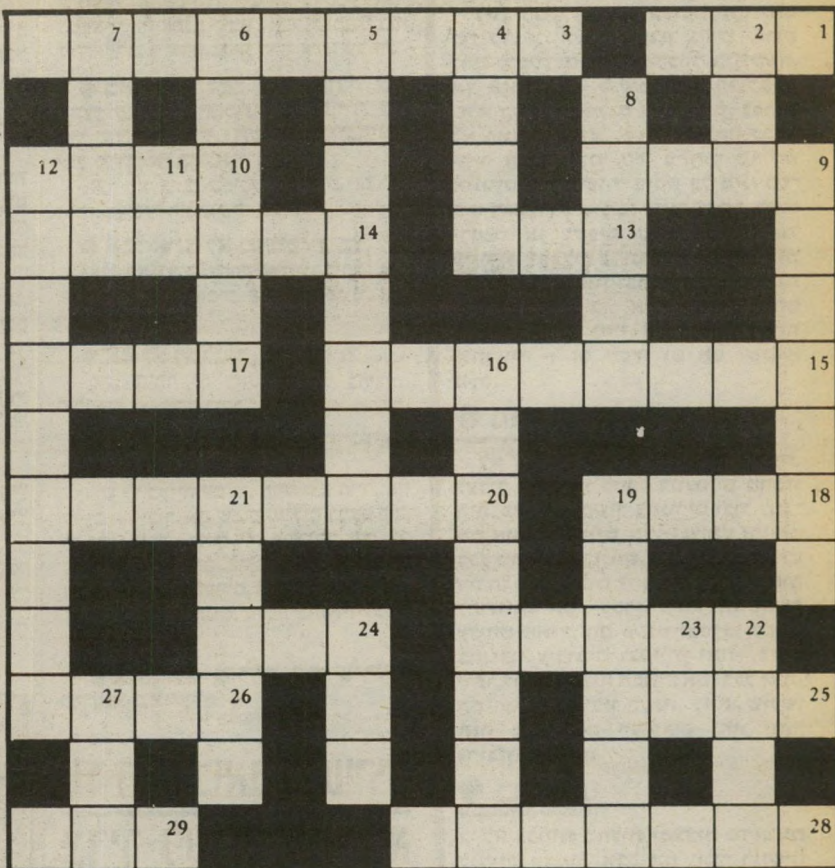
"רותי בטלפון" ("אפילו בא" מריקה אין שרות כזה בטלפון!) אמר לי בהתפעלות, בשיחת חוץ, ישראלי המתגורר בלוס-אנג'לס) כתמיד ב-03-221017.

★ ★ ★

בעניין להתחתן

הוא אקדמאי בן 31, צבר, מוצא אירופי, רווק, הנדסאי במיקצועו, שומר מסורת, נאה מאוד, 1.65 מטר, חברותי, פתוח. זוג ידידים טובים שלו, שמתים לחתן אותו, אומרים שהוא "נשמה טובה".

אז הוא בעניין להתחתן עם צעירה עד גיל 26, או קצת יותר, עדינה, מסורתית, משכילה, החל-

- שאלה של טבע יהודי (4):
רגוע לאחר שגילה את כל הפגעים (4,4):
במה חוזר ונותן הישראלי הזה את עינו (3,3):
הווי צוערים באירגון (4):
שייך לשר במרכז המדינה (5):
רג מרפא במוסיקה (4,3):
בסוף הזוג איבר את הראש (2):
יגאל מוסינזון רוכש מקפא (3,6):
תפוזי הבירה (8):
הקוף שלי רואה בעליה, טען ארכימס (6):
מה שנותר הוא זמר הספנים (5):
דג הולנדי בדרום אפריקה (4):
פושט עורות בספינה (2):
רחם או הגדול (3):
כתבי הקודש והחזון למולדתם (3):

- ירושלים (4):
אסתטיקה של יוצא גרמניה (3):
טמפרטורת הקורפוס של מפקד הגדוד השרוע בחוף (4,2):
עושים שריר ב"אור שמח" (4,4):
מדינות הקוטב (4):
אחד במאי בפולין (4):
קצב מפגין בקיאות באורחות ובמין (5,3):
הגיעו לגבוש ג' בטעות (5):
לא הצליח להגיע בזמן כי מת בינתיים (3):
הגפיר מנוטרדם (4):
הדשא של השכן בהרי הרוקי (4):
טוענים שיש הנאה להיות מקורב לאריה דרעי (4,3):
בית ירח (3):

מאיינ:

- לאן חתר הזקן להגיע? (3):

מאת אביגיל ינאי

מאיינ:

- התרגיל שהחזיר את סופר (3):
הציף את "הכרמל" באש הר"ק (4,2,3):
בעניין המשיכה התחייב בסיפר תורה (4):
חפשו את הפיתרון בדרך לי (10):

פיתרון תשבצות 2728

ייעוץ לתאורה

★

התקנה עליידי חשמלאי מוסמך

★

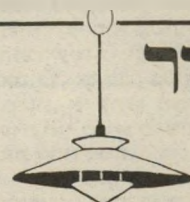
ביצוע עבודות חשמל ביתיות

★

ויהי אור

רמתיגן, ז'בוטינסקי 97
(מול ה"מ ומי")
טלפון: 7524045

ויהי אור

גופייתאורה בעיצוב חדשני
לתאורת פנים וחזן

תרבות המקטרת ואצילות הטבק

מקטרת - עץ משובח ועיבוד מיקצועי.
טבק מקטרת בתערובות מעולות.
מקטרת וטבק - תרבות ואצילות הנמזגות לניחוח גברי משכר.

מקטרת איכות

savinelli

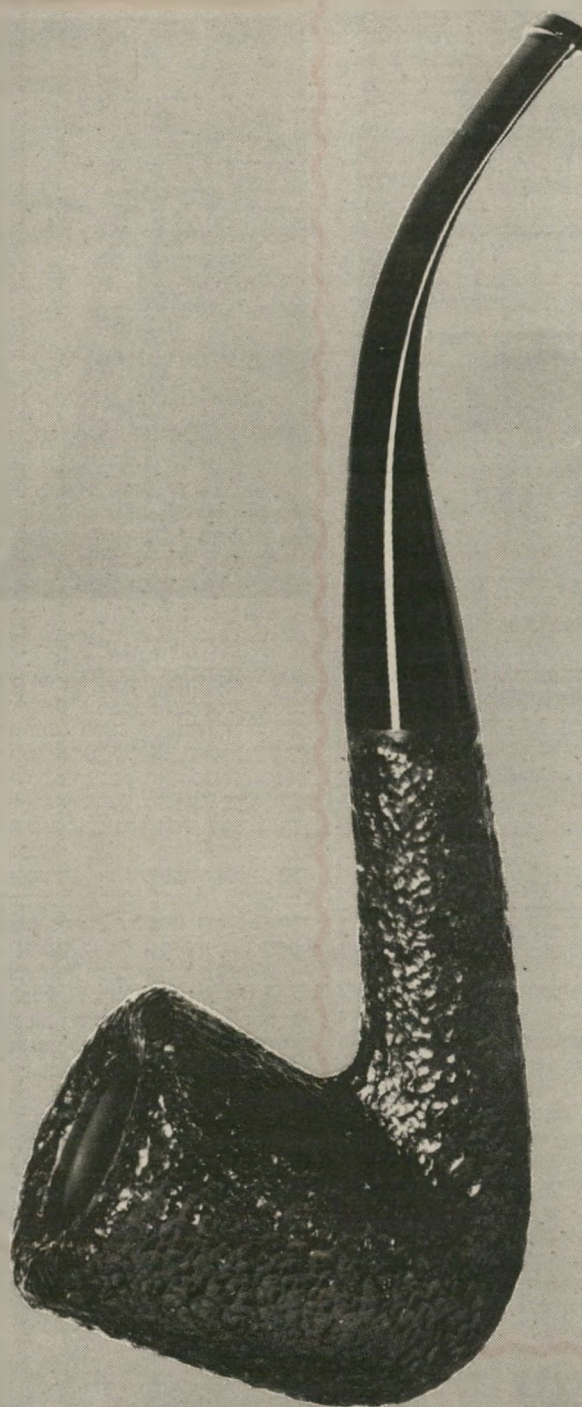
Parker
OF LONDON

טבק משובח

ERINMORE

TROOST

להשיג בחנויות המובחרות
לטבק ומתנות לגבר.

יכאנים בלעדיים בישראל:

החברה ליבוא ויצוא מוצרי ואבזרי טבק בע"מ

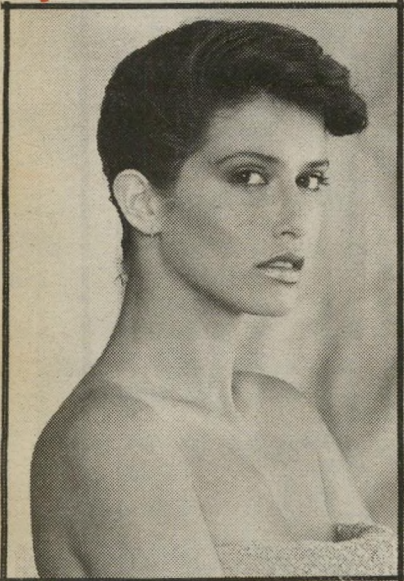
רח' הנמל 55, חיפה, טל' 04-662949

רחל מרחלת על כל העולם

רומאן לא היסטרי

לפני שנה התגרש רופא השיניים ואיש החברה לשעבר עמי ויזנסקי, מאשתו הידועה דוגמנית והאקס מלכת יופי, ענת זמיר, שבעבר היותה רחוקה היתה נשואה לשוקי בן-פורת. היא חזרה לעבודה כדוגמנית צילום, ובהתחשב בעובדה שמרבית הידועה דוגמניות היום הן בגיל 15, היא מצליחה בכלל לארע, וצילומיה מופיעים בתדירות גבוהה בעיתונות.

ענת, יפהפיה מרשימה, הכירה במהלך הידועה שלה גבר יפהתואר, שפרצופו מפורסם, ואין כמעט אדם בארץ שלא ראה אותו לפחות פעם אחת, למרות ש-99.9%

ענת זמיר

מצבים אינטימיים מאחורי הקלעים

מתושביה המדינה לא יודעים מי הוא. הבחור הזה, נשוי ואב לילדים, מפרסם מוצרים רבים. השפוינים שלי בעולם האופנה ראו אותם בחדר במצבים אינטימיים מאחורי הקלעים, כלומר בהפסקות שבין צילום לצילום. אומרים שהיא מאוהבת בו.

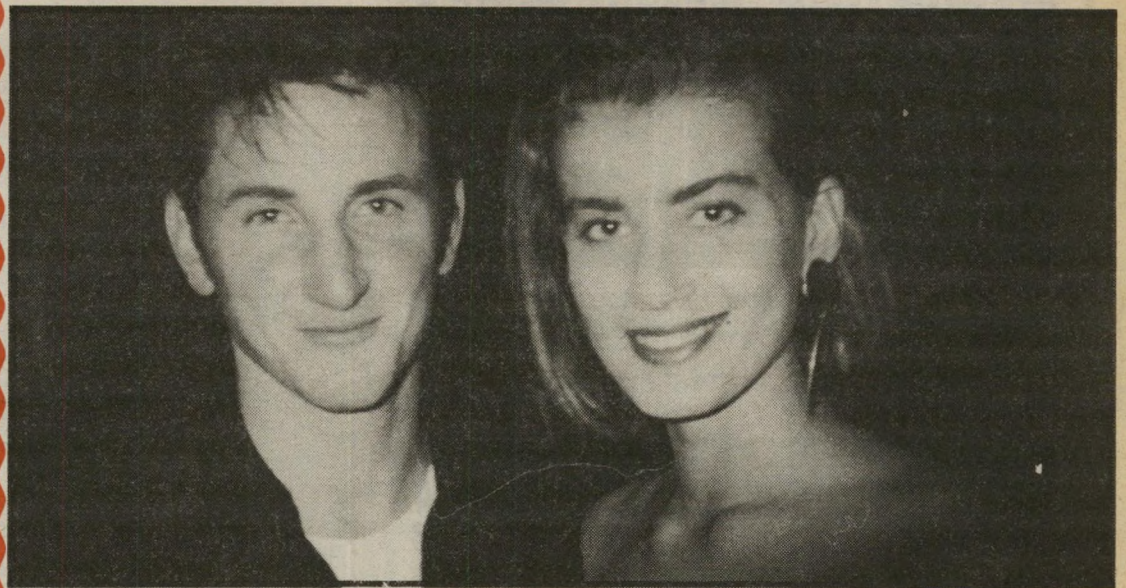
מה בדיוק קורה שם אף אחד לא יודע, אבל רבר אחד ברור: הם מתליפים נשיקות וחיי בוקים וקצת מימוזים. זה כבר ידוע בחוגי האופנה, אבל אתם יודעים איך אומרת הדודה הזקנה שלי: סנונית אחת עדיין לא מבשרת את האביב, והאומרת הזאת אני מסיקה שנשיקה פה ושם עדיין לא הופכת את הקשר לרומאן היסטרי, כפי שמתלחשים בעיר.

עוד נשוי

השם ענת עוז אולי לא מוכר להמוני ישראל, אך בחוגהסילון הישראלי היא מוכרת היטב.

ענת, בחורה אלגנטית, נאה מאוד, עברה במשך שנים כמלון סוויטה בטאבה, שם היא הכירה את כל היפים והיפות. אחרי שעזבה התחילה לעבוד במשרד פרסום ידוע בעיר. בין לבין היה לה רומאן עם גבר נשוי ומפורסם, בן לאחת המישפחות המבוססות והוותיקות בארץ, שאשתו היא בת לאחד מעשרי ישראל. הרומאן הזה נמשך שנים, והיו בו עליות וירידות, ולבסוף נפרדו השניים וכל אחד פנה לדרכו.

והנה אני שומעת שענת זו, שהיא לכל הדעות בחורה מאוד מיוחדת, מאוהבת שוב, וגם הפעם זה גבר נשוי, מלונאי ידוע, שיש לו בבית אשה ושלושה ילדים. ואם לפני כמה שנים הייתי עושה לה נרנדרו, על זה שהיא מנהלת רומאן עם גבר נשוי, כיום אני יודעת שזה הרבה יותר מורדני להאשים את הגבר. בכל אופן, היא מאושרת איתו. ונראה שהוא מרוצה ממערכת היחסים שלו איתה.

שון פן ומאיה שפיר
לא הטיפוס שמחלהב משחקנים

עוד לפני שהחברה שלי מפארים ניתקה את הטלפון, חייגתי בטלפון השני לבטי. שמעתי שלושה רינגים, והסוכנות הראשית ענתה.

"שלום בטי, חג שמח, זאת המרחלת."
"היי, מה שלומך?"

"אני מטלפנת אליך בעניין הבחורה הישראלית, שהשחקן שון פן, בעלה של מרונה, התאהב בה."

"או, כן, סיפור נחמד."

"בו? אני כבר סקרנית."

"יש לי בסוכנות בחורה בת 15 וחצי בשם מאיה שפיר, שנסעה להתחרות יופי בפאריס בשם המראה של השנה. הילדה היפה הזאת זכתה במקום השביעי, מבין 30 מועמדות שהיו שם. שון פן היה אחד השופטים."

"ומה קרה?"

"הוא נדלק עליה, וכל הערב הוא היה צמוד אליה. אך מאיה, שהיא עדיין רק ילדה, לא כל כך התרשמה ממנו. היא לא בדיוק הטיפוס שמתלהב מזמרים ומשחקנים. הוא היה ממש דלוק עליה ונראה שהוא התאהב בה."

המתחרה של מרונה

חברה שלי, הגרה בפאריס, התקשרה איתי ואמרה לי שיש לה סקופ עולמי. היא טענה ש'שון פן, שחקן הקולנוע והבעל לשעבר או בהווה (עדיין לא ברור סופית) של הזמרת מרונה, התאהב בצעירה ישראלית, ושכל פאריס מדברת על זה.

שאלתי אותה מי הבחורה הזאת, והיא ענתה לי שאני צריכה לטלפן לבטי רוקוואי, מנהלת סוכנות הדוגמניות אימאן הישראלית, השייכת לאליההתה שלום זיידר מחברת ויסוק. היא גם אמרה לי שקשה להוציא מידע מבטי זו, מפני שהיא מאוד דיסקרטית.

צחקתי, והחברה שלי נעלבה. היא שאלה אותי למה אני צוחקת. עניתי לה שאני מכירה את בטי כבר כמה שנים טובות ואנחנו מיודדות.

כמו במחזה

הבימאי דויד לוי ידע לבנים את חייו הפרטיים באופן כזה, שהוא נשאר בקשר טוב עם אקסיות שלו.

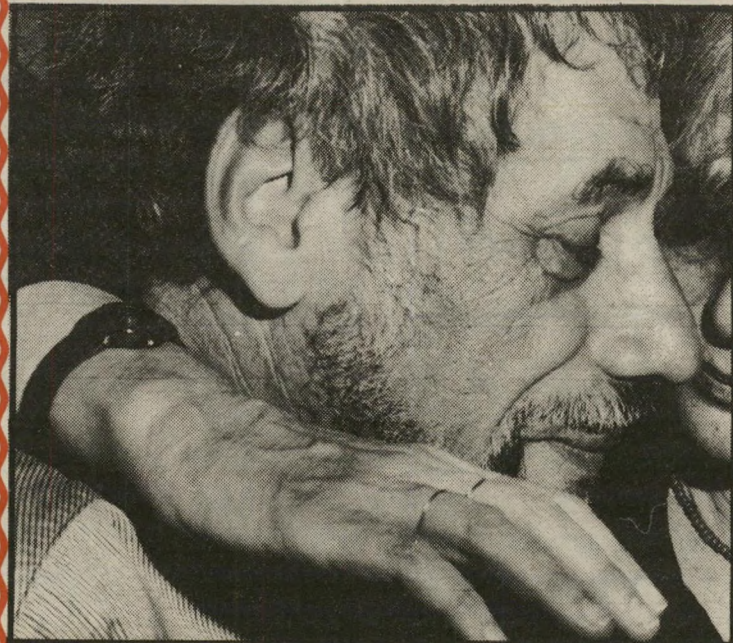
לוי, שביים את ההצגה איפנינה באאוליס בתאטרון חיפה, חגג את הפרימיירה של הצגתו בחברת מאות אורחים וידידים.

בין כל המאות האלה ראיתי גם את ניצה לוי, גרושתו, ואם שני ילדיה, אסף ובן, שכיכבו בתחילת העונה בהצגה תאומים. ניצה היתה מלווה בחברה לחיים, בועז אפלבראם, מי שהיה יועצו של השר שימרון פרס.

בשורה אחרת ראיתי את מירי שומרון, גרושתו של הרמטכ"ל דן שומרון, שהיתה חברתו של לוי במשך תקופה ממושכת. עם סיום המסיבה הבחנתי לפתע בחתיכה אדומת-שיער, דמות מוכרת בחברה החיפאית, שהגיעה במכוניתה ותוך דקות ספורות דהרה מהמקום.

אך לא לכד. יחד איתה היה הבימאי דויד לוי.

נשמע כמו במחזה, אך זה היה במציאות.

דויד לוי

בקשר טוב עם הלשעבריות

דווקא עכשיו

בסוף השבוע האחרון הייתי המומה. לא רק בגלל מה שקורה ברומניה ובפנמה, אלא גם ממה שקרה לתמי שבנאי, בת ה-23, בתם של הבוטיקאית נילי שרפשטיין והקוסם רנני שבנאי.

לדברי המיטרה, מעורבת תמי בדרך לא-ברורה ברציחתה של זקנה בשם ריקה חזן. בתוכנית הטלוויזיה בשידור חוקר הראתה המיטרה כיצד בוצע הרצח, ובעיקבות השירות נלכדו המעורבים בעניין.

הייתי מופתעת, מפני שדווקא עכשיו, כשהעניינים התחילו להסתדר לה, היא חשודה במעורבות בעניין הזה.

תמי כבר אינה בארץ זה כמה חודשים. הייתי הראשונה שסיפרה לכם על הרומאן שלה עם מייקל וירטו, הקלידן של להקת-הרגאי המצלחה "ויבוי-40".

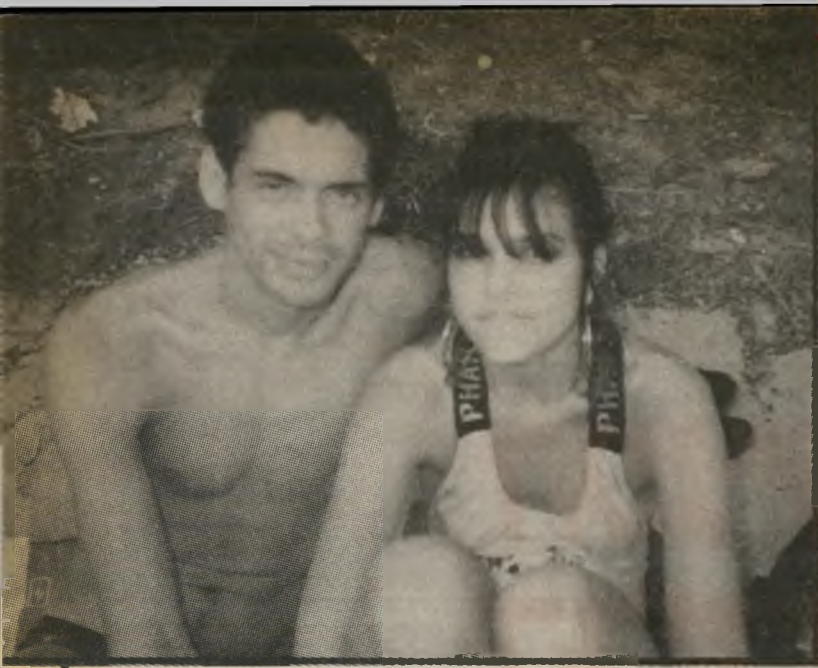
מייקל, מולאטי, התאהב בה כשראה אותה בדיסקוטקס תל-אביבי אחרי הופעה של להקתו. תמי, שהיא אחת הרקדניות הטובות בתל-אביב, נרלקה עליו, והם המשיכו בקשר הרומאנטי דרך הטלפון. בעיקבות השיחות שלהם היא טסה כמה פעמים למקום-שהותו, באיטליה ובאירלנד, ומייקל המאוהב פינק אותה במתנות יקרות.

לפני חודש וחצי פגשתי את אמה, והיא אמרה לי שתמי הגשימה חלום-ילדות שלה. כשנלי שרפשטיין לבית תנעמי היתה צעירה, היא קיוותה בסתר-ליבה שיהיה לה כבירותה רומאן עם מוסיקאי מפורסם, אך החיים הובילו אותה לסיפור-אהבה עם גברים מתחומים אחרים. (קולנוען, קוסם). והנה קרה שבתה זכתה באהבתו של מוסיקאי, חבר באחת הלהקות המפורסמות ביותר בעולם.

נלי מאוד גאה בבתה, המוכרת כבחורה ישרה והגונה מאידך-כמה, הנוהגת להגיד לכולם את דיעותיה עליהם, גם אם הם לא רוצים לשמוע אותן. ופתאום נופלת פצצה כזאת.

תמי נמצאת עדיין באירלנד ביחד עם בן-זוגה, ועורך-דינה, שזימחה זיו, מנהל משאומתן עם המיטרה לגבי חזרתה.

בריוק עכשיו, כשתמי ומייקל דיברו על מיסוד הקשר ביניהם, קורה דבר כזה.

תמי שבנאי ומייקל וירטו
הנשימה חלום של אמה שלה

מתחתנים בקיץ

תיכננו נסיעה משותפת ל"ח", אך פתאום אחת החברות נזכרה שדווקא הקיץ הזה יש לנו כמה חתונות, וזה אומר הוצאות כספיות. אמרתי לדליה שתגיד לי לפחות על אחת. היא פתחה זוג-עיניים ושאלה אותי בכזו תהומי אם אני לא יודעת שהזמר **חופני כהן** מתחתן. לא התביישתי ואמרתי שלא, אבל חמש דקות לאחר מכן עשיתי דרינג-דרינג לזמר הפופולרי, אחיו של הזמר **יזהר כהן**, וחקרתי אותו.

"שלום חופני, מגיע לך מזל טוב?"

"נכון, אבל על מה?" (יש לו חושי-הומור לבחור, קודם אומר כן, ואחר-כך שואל.)

"על החתונה שלך עם סימבה בן-עמי."

"או, כן, תודה רבה."

"מתי החתונה?"

"בקיץ, בעוד כמה חודשים."

"מה עושה הסימבה שלך?"

"היא כתבת במקומון, וחוקרת פרטית במישרד-חקירות."

"והיא רווקה?"

"דווקא כן. בת 25."

"ואתה?"

"אני? גרוש פלוס שניים."

"מה עם החברה הקודמת שלך, טלי?"

"אמרו לי שנולדה לה בת לפני כמה שבועות."

"ולא היו לך בעיות ברבנות בגלל הנישואין הקודמים שלך?"

"כן, היו לי. כי הייתי נשוי בנישואין אזרחיים. הרבנות בארץ לא מכירה בנישואין האלה, אבל לעומת זאת צריך להיות גרוש כדת וכדין. אז כעת אני גרוש וחופשי."

"שיהיה במזל טוב. אני כבר מחכה לאפלה הגדולה."

חופני כהן וסימבה בן-עמי
נרוש וחופשי

זמפיר (מימזי) ומרי נואל סטאשיק
צמודה לחליץ

להלביש ועוד

החלילן הבינלאומי **זמפיר חזר** לרומניה או לפאריס, אחרי סדרת-הופעות בארץ. זמפיר נתן פה כמה קונצרטים, וגם הספיק להתארך בכמה מסיבות שנערכו לכבודו.

בזמן שהותו בארץ היתה צמודה אליו אשה נאה ואלגנטית, שלא דיברה ולא עשתה הרבה, מלבד להיות צמודה לחלילן.

שאלתי, כמובן, את מארחי מי האשה הזאת. אמרו לי שזאת המלבישה שלו. אותי זה הצחיק, כי זמפיר הוא לא ילד קטן, והוא כבר יכול להתלבש לבד. הוא גם לא שחקן טיאטרון או דוגמן, הזקוק למישהו שיתרוצץ סביבו עם התחתונים והגרביים.

אז המשכתי ללחוץ, וגיליתי שהיא נאמת מלבישה אותו, אבל לא רק לעבודה.

קוראים לה **מרי נואל סטאשיק**, והיא אינה רעייתו. אז אתם יכולים לנחש בעצמכם איזה פונקציה היא ממלאת בחייו.

ענת עוז ויננוקא
מורדכי להאשים את הנבר

בכתבה הגנה שהגיש עורך הדין אהוד גוטמן בשמו של הפרוץ צבי דולינגר, הוא מכחיש מכל וכל את אבהותו על בתה של שרה אנג'ל. הנתבע יטען כי עת נולדה התובעת היתה אם התובעת נשואה למר שמעיה אנג'ל, והוא אבי התובעת.

דולינגר מכחיש כל ידיעה על מצבה של שרה אנג'ל בזמן ההריון, מכחיש כל קשרים איתה באותה תקופה, וטוען כי באחרונה פנה אליה שרה ברדישה שישלם לה 200 אלף דולר כדי שתוכל לעזוב את הארץ לארצות הברית. משסירב, השמיעה אימים כלפיו. דולינגר אינו מכחיש שהוא בן יחיד, אך טוען שהוא גר עם משפחתו בדירה שכורה, יצא בשנה האחרונה פעם אחת בלבד לחו"ל במסגרת עבודתו, והוא רק שכיר בעסק של אביו.

באשר להוצאות שטענה שרה אנג'ל שהיא מוציאה על בתה, מקטין אותן הפרוץ עד למינימום. הוא טוען כי הוצאות הדיוור של הקטינה מסתכמות בסך 33 ש"ח לחודש בסך הכל, כי אין שרה זכאית לשכר מטפלת מכיוון שהיא אינה עובדת, והסכום למזון צריך לעמוד על 100 ש"ח לחודש. תקופת הטיפול של הקטינה עומדת לחלוף תוך חצי שנה ועליהן יש להקציב עבורם בסך הכל כ-30 ש"ח לחודש. את מחיר רכישת הצעצועים לתינוקת מעמיד הפרוץ על 10 ש"ח לחודש בלבד. הוא מבקש מבית הדין שישלם לרבות את התביעה ולחייב את שרה בהוצאות ושכר טרחת עורך הדין.

דדני אדם

יש שוכחים

יש שוכחים

השופט זיכה בערפפה

והרשיע בכחב

ביום המיועד לפסק הדין, התייצב הנאשם עם סניגורו בבית הדין ששלוש באחת מי עריה שדה. האישום היה תקיפה, והנאשם קם על רגליו כדי לשמוע את השופט אומר לו: "מצאתי אותך זכאי, אתה יכול ללכת". הנאשם השמח קם ללכת, אבל הסניגור ביקש מהשופט את פסק הדין. בעודו מעיין בפסק הדין הכחין הסניגור כי בדין פסק הדין של הרשעה. הוא חזר וקרא, והתברר לו שהשופט זיכה בערפפה והרשיע בכחב.

הסניגור הנבחר הסביר את המצב לנאשם וחזר אל השופט.

כאשר קרא השופט את פסק הדין, החוויר. "טעיתי", הסביר, "היו לי שני פסקי דין דומים, היום, אחד של זיכוי ואחד של הרשעה, והתבלבלתי ביניהם".

הדין. הוא גזר עליו עונש קל מאוד. "סיפר הסניגור.

לעומת אותו שופט שלום בעריה שדה, מרבית עורכי הדין בשיבתו של שופט השלום התליאכבי הצעיר דן ארבל. עורכי הדין אומרים שהוא רציני ומעמיק, קשוב לזכויות הנאשמים ואדיב כלפיהם.

השופט פנה אליו סניגור וביקש ממנו לשחרר חשוד שלא בנוכחותו, בהסכמת ה"מישטרה. ברך כלל נענים שופטים לבקשה כזו ומשחררים את החשודים בערובה, שלא בנוכחותם. שכן חשוד מבקש להשתחרר ושמן בכך.

לכן הופתע הסניגור כאשר אמר לו השופט ארבל: "ארוני, אני חושב שכדאי לנו בכל זאת לראות את הנאשם. אולי יש לו תלונות כל שהן על המישטרה. אולי הוכח במעצר. רצוי להקפיד על נוכחותו אפילו לשם שיחזור בערובה".

גם סניגורים ותיקים התרשמו.

שבת אחים גם יחד. מה יכול לזמן יחד את האלפרונים

צפויים עוד הרבה דברים: צרות צרורות לשלמה עמר שלא רצה לשרת בלבנון, עידעור בבית המישפט העליון ואולי החמור מכל: בקשה להשעות פרקליטים מפורסמים מייקצועם

נידון לעונש מאסר הארוך ביותר: שניים, ומתוכן ארבעה חודשים מאסר בפועל. הוא ירצה אותם בעבודות לתועלת הציבור. הוא נידון גם ל-35 אלף ש"ח קנס — סכום גבוה מאוד לשכיר. גם שני החוקרים הפרטיים נידונו למאסר בפועל, אם כי קצר מזה של עמר, ולקנס קטן משלו. עורכי הדין ארנון ובלור, שנקלעו לפרשה במיקרה, נידונו לקנס של 30 אלף ש"ח בלבד, ללא מאסר כלשהו. עורכי הדין ארנון אמר בצאתו מבית המישפט כי יחסית למעמדו הכלכלי הקנס הוא סימלי. כספי נידון לשמונה חודשי מאסר על-תנאי והקנס המירבי הקבוע בחוק: 65 אלף ש"ח.

אולם העונשים החמורים ביותר עורם צפויים לנאשמים. יש לשער כי כעת, אחרי ההרשעה הנותנת אמון באזולאי, תיפתח מחשבה החקירה בשותף שנתן עמר, לרובי אזולאי, תמורת העברתו משרות מילואים בלבנון לשרות מילואים בגבולות המדינה. עבירה זו היא חמורה מאוד, וחומרתה גוברת כאשר היא מבוצעת על-ידי מי שהיה ח"כ. אם יורה היועץ המישפטי להעמיד את עמר לדין, יש לו מפני מה לחשוש.

גם לעורכי הדין יש ממה לחשוש. העבירה של הטרדת עד היא עבירה הפוגעת במיקצוע עריכת הדין, והיא חמורה מאוד לגבי פרקליטים. על פי החוק, תרון לישכת עורכי הדין בלהיך מישפטי פנימי של בית הדין המישפטי, עתי, ותחילת אם יש מקום לענישה נוספת, ששיאה הוא השעייה. כעבר הושעו עורכי הדין שנידונו על עבירות קלות יותר לתקופות ארוכות.

רכים מפקקים בעוורוחה של הלישכה להשעות שניים מבכירי בניה. לא יהיה להם אומץ להשעות אותם, אומרים כיום רכלני המיוזון. אבל הם כבר התבררו פעם.

הפגישה הלילית לא נגמרה

אילנה אלון

הנאשמים לדין בעבירה החמורה, אבל היועץ המישפטי לממשלה החליט אחרת.

העונשים שהטילה השופטת היוו אמת-מיי דה לאשמתו של כל נאשם ונאשם. השופטת ראתה כמעבירו של אזולאי, יורם בן-עמי, את העבריו העיקרי בחבורה, והביעה את רעתה כי מניעיו למעשה לא התבררו עד תום ויתכן שחלק מהם נותר סתום. אלא שבן-עמי עשה כבר בתחילת הדיון עיסקטי-טיעון, הורה כי אשמה ונידון למאסר על-תנאי ולקנס הגבוה של 35 אלף ש"ח. מאז הוכפל הקנס המכסימלי לעבירה.

ח"כ עמר, שכגללו התגלגלה כל הפרשה,

ב עת הגשת כתבי האישום בפרשה ש" נורעה כפגישה הלילית", אמרו במיוזון בית המישפט בתליאכבי: "כעת מחפשים את האשה שתלד את השופט, סיעו להרשיע את עורכי הדין רם כספי". ההברל בין רם כספי, בן לאחר מעורבותו הגדולה, יועצו של שיי פרס וגביורתיקסורת, ובין העד העיקרי נגדו, אלברט אזולאי, מובטל חסרה שכלה מקריית-שמונה, זקק לשמיעה גם חבריו של כספי לכתבי האישום, עורכי הדין יגאל ארנון, הח"כ לשעבר שלמה עמר, עורכי הדין שרגא בלור, וקציני המישטרה לשעבר אהרון יקים ואביטל למברסקי, היו אנשים נכבדים מאוד. "זה יום גדול למישפט הישראלי ולחברה הישראלית, כאשר בית המישפט מוכן להאמין למובטל כמו אזולאי נגד גירסותיהם של כל המכובדים הללו", אמר עיתונאי ששמע את פסק הדין של השופטת שרה סירוטה השבוע. פסק הדין קיבל את גירסת אזולאי והטיל ספק במהימנותם של הנאשמים הנכבדים דווקא.

הרשעתו של ארנון היתה בגדר הפתעה לרכים. ההימורים במיוזון אמרו שארנון יור כה, מכיוון שהוא נפל בפח עקב ידידותו עם רם כספי. גם השופטת קבעה שאין בארנון, בעצם, אשם מוסרי, אלא מישפטי-טכני בלי בר. היא הרשיעה גם אותו, מפני שלא נעל את הישיבה כאשר אמר כספי בתחילתה כי עומדת להיפתח חקירה במצ"ח, והיה ברור שאזולאי יהיה העד העיקרי בה.

מישפטנים שקראו את התלטת השופטת בתחילת המישפט, כאשר טענו הנאשמים ש" אין להשיב לאשמה, הבינו שגם עורכי הדין ארנון יורשע. מישפט "הפגישה הלילית" לא היה מבוסס רק על מהימנות עדים. חלק ניכר מהכרעת הדין הוא פירושה של השופטת ל"שאלה המישפטית מהי "הטרדת עד", וכיצד מתפרש סעיף החוק הדין בה. היה ברור שיוגש עירעור על פסק הדין מכיוון שלבית המישפט עליו יש סמכות לפרש את סעיף החוק אחרת, ובכך לגרום לתוצאה מישפטית שונה. השופטת ראתה במעשיהם של החוקרים הפרטיים, יקים ולמברסקי, ושל ח"כ עמר, עבירה חמורה מזה של הטרדת עד. היא רמזה כי במעשיהם בקריית-שמונה וגם אחריו, ניסו בעצם להדיח את אזולאי. "ההרת עד" היא עבירה חמורה בהרבה מאשר "הטרדת עד". גם התובעת, מרים רוזנטל, אמרה במהלך הדיונים שלרעתה היה מקום להעמיד את

נאשם ארנון (משמאל)

חיך חיור וקנס סימלי של 30 אלף ש"ח

שר לקיים את המישפט באולם גדול יותר. האלפרונים וחבריהם אינם מקלים על השוטרים. הם מובלים בכל יום ברגל מהמר-תף לקומה השלישית, מכיוון שהם עושים המולה במעלית ורוקעים ברגליהם על הריצ'פה. היה חשש לנפילת המעלית.

כשהתארך איחורה של השופטת סירוטה, נכנסו הסקרנים לאולם שבו נערך מישפטו של מזריק-הנפט. על דוכן-העדים עמד דרור לוי, קורבנו האחרון של המזריק, על פי כתבי-האישום. התובעת הציגה לפני בית-הדין מכתבים שנשלחו לדרור מצעירה בשם אור לין, שאותה הציג לו מזריק-הנפט. דרור עמד לשאת אותה לאשה, למרות שמעולם לא פגש בה פנים-אל-פנים.

השופטים היו סקרנים לדעת אם אמנם אור לין קיימת, או שמא היתה רק בדימויו של מזריק-הנפט. לשם-כך שאל השופט ארמונד לוי את הטניגור, יעקב קרימולובסקי, "מישפט אינו מישחק שח. אתם צריכים לומר לנו אם אוולין קיימת, ולא למתוח את העניין עד סוף המישפט."

קרימולובסקי ביקש הפסקה כדי להיוועץ במזריק-הנפט, ואחר-כך הודיע לשופטים שא"וולין קיימת." היא נמצאת זה מיספר חודשים בארצות-הברית, ועד לפני זמן קצר היה למר-שי קשר טלפוני איתה במיספר שימסור בכתב לבית-המישפט. תמונה של אוולין הוגשה על-ידי התובעת לבית-המישפט.

בינתיים הגיעה השעה 10 וחצי, והשופטת סירוטה הגיעה לבית-המישפט. בשעה שה-שופטת אמרה לקהל כי הרשיעה את כל הנאשמים מלבד יוסי הוכמן, נפלה דממה באולם. כולם הביטו אל עורך-הדין יגאל ארנון, שההימורים אמרו כי הוא יזוכה. הוא היה חיוור וחיוך קבוע על פניו.

השופטת עברה על רפי פסק-הדין, תיקנה מילה פה ואות שם, וסיפרה את עיקרי פסק-הדין. היא לא הסבירה את איחורה, אבל כאשר הגיע מועד הטיעון לעונש אמרה שלא תרחיק את המועד, כדי לא להטריח את הצדדים שוב לבית-המישפט. "איני רוצה לקבוע את מועד גזירותי בחנוכה", הצהירה השופטת, "גזירות-הדין היא החלק הקשה ביותר בכל העניין". כאשר יצאו אחרוני הסקרנים ממישפט הפגישת-הלילית, כבר היה האולם של האלפרונים ריק מאדם. הנאשמים הורדו אחר-אחד במדרגות למרתף, מלווים במיספר רב של אנשי-מישטרה.

באולם שבו נערך מישפטו של מזריק-הנפט עוד נמשכה עדותו של דרור לוי. "היה לי מה לספר לאשתי היום כשאחזור הביתה", אמר אחד מסקרני בית-המישפט "יום מלא!"

אילנה אלון

תובעת מרים רוזנטל (באמצע) וקהל הצופים בבית-המישפט * לא יהיה להם אומץ להשעות את עורכי-הדין

יום שכזה

בית-המישפט הוא המשווה הגדול. לעולם לא היו האחים אלפרון ומזריק-הנפט נפגשים עם עורכי-הדין רם כספי ויגאל ארנון, אלא בבית-המישפט, כנאשמים.

היה זה בוקר מסעיר לסקרני בית-המישפט, וחלום-בלהות למישטרה. באותה קומה, באר-תו זמן, נערכו מישפטיהם של נאשמי הפיגיסה-הלילית, ח"כ לשעבר ושניים מבכירי עורכי-הדין בישראל, לצד האחים אלפרון ועוזריהם, שמישפטם באשמת סחיטה ואיומים נערך באולם הסמוך. באותו המסדרון, במר-חק של שני אולמות, נערך מישפטו של משה לוי, מי שנודע יותר בכינוי "מזריק-הנפט".

כ-8 בבוקר כבר היה אולמה של השופטת שרה סירוטה הומה מעיתונאים, מסקרנים ומבני-מישטרה של שיבעת הנאשמים, שמנה וסולתה של החברה הישראלית. מי שחסר, היה דווקא העיתונאי שפתח בכל הפרשה, מרדכי גילת, איש ידיעות אחרונות. הוא שכב באותו בוקר חולה, והחמיץ את פסק-הדין שהוכרז אותו כמעט בכל שורה. (הוא צולם על-ידי הטלוויזיה בביתו, שם הוא שוכב אחרי ניתוח). לצידם של הנאשמים, עורכי-הדין רם כספי, פי, יגאל ארנון ושרגא בלור, שזכה מפי השו-פוט בכינוי "עורך-דין של קש", ישבו על ספסלי-ההגנה דן אבייזחק, מיכה כספי, מישאל חשין, מיכה קירש ומיכל שקד. קירש היה בעבר פרקליט מחוז-ירושלים, ומיכל שקד היתה שופטת-שלום במשך תקופה קצרה מאוד. היא התפטרה מכיוון שהרגישה שהתפ-קיד אינו הולם אותה.

השופטת סירוטה היתה פרקליטת מחוז-המרכז, בזמן שקירש היה פרקליט מחוז-ירושלים, והשניים ישבו בזמנו בישיבות פרקליטות משותפות, רנו בתיקים חשובים כמו תיק שוחרי-הבחירות של שמואל פלאטור

שרון ותיקו של השר-לשעבר אהרון אבר-חצירא, ואחר-כך הופיעו בהם כתובעים. נראה שנותרו ביניהם מישקעים שבלטו בעת שקר-רש טען לעונש לפני סירוטה.

כאשר הגיעה השופטת סירוטה, באיחור של שעותיים, היו לקהל השערות רבות באשר לאיחורה. אולם כאשר פרשה את דפי-המחשב לפניה, הפרידה ביניהם והגיהה אותם תוך כדי דיבור, נראה היה כי צדקו מי שחשבו שהשופ-טת התעכבה בגלל שיפוצים אחרונים בפסק-הדין.

צלמי-טלוויזיה, עיתונאים וסקרנים הסתו-בנו בין האולמות וניסו להיכנס למישפטם של האחים אלפרון ושותפיהם-לעסקים, ש-התנהל באולם הסמוך, אולם השוטרים נמנו-זאת מהם. אתם חושבים שכלל פעם, כשמפעמם לכם באולם של השופטת סירוטה, תיכנסו לכאן ותפריעו לבית-המישפט? שאל

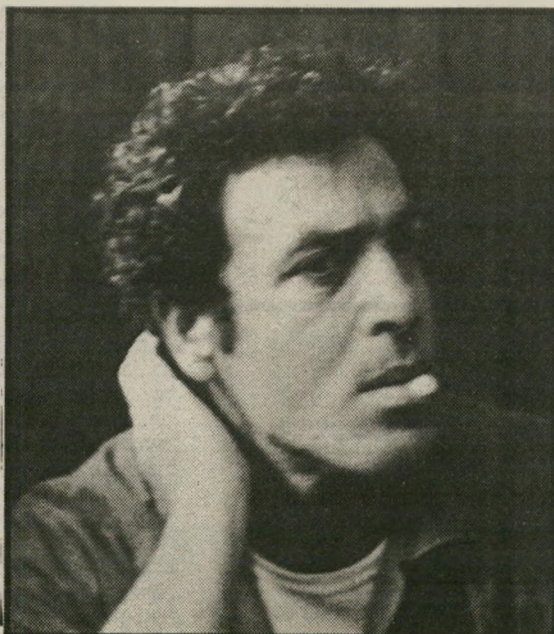
אחד השוטרים. מתוך האולם נשמעה המולה, ואחר-כך התברר כי העיתונאי-לשעבר יוסי היימן, שני-סה לכתוב משהו במהלך הדיונים, לא הצליח לעשות זאת מכיוון שהנאשמים יושבים דחר-קים מאוד ללא שולחן וללא רווח ביניהם. הם כבולים זה לזה ברגליהם וגמציאם במתח רב. היימן איבד את עשתונותיו, צעק והשתולל, נפל על הארץ וחבט באוזקיו בשולחן. חבריו-לצדה הרגיעו אותו, ורק אחרי-כך נמשכו הדיו-נים, בהבטחה כי יספקו לנאשמים בעתיד אמצעים לכתובה בנוחיות.

מדוע נערך מישפטם של 18 הנאשמים דווקא באולם קטן ורחוק? התעלומה נפתרה כאשר קצין-מישטרה הסביר שנשיא בית-המישפט, השופט אליהו וינוגרד, סירב לאפ-

* מימין: העיתונאית נודי ניר-מוסס. עומד שמאל: אישה-הדין משה נסטלבלאום.

נאשם היימן

נאשם משה לוי

בכל פעם שמשמעם לכם בפגישה הלילית, חיכנסו לכאן.

חיבוקים ונישוקים

מאיר ליכשיץ

קשה. אפשר הרי לרדן בכל עניין ללא גילויי חיבה לתליון. מותר אפילו לתת ביטוי תקשורתי לרוצח מקצועי, אך תוך רתיעה מוחלטת מכל מגע פיזי איתו, ישיר או עקיף. מבחינת חוקית כדור כי כל מי שנפגש עם אבראמו מהזן הטורדטי הוא בבחינת עבריין פלילי. אלה שגם לוחצים את היד למארגני הפיגועים, הנמשכים עד לרגע זה ממש, הם בבחינת מעוותי השכל ובעלי היד רפסט המנטלי המוכנים להתעלם כריעבד מכל מעשה זוועה בהווה ובעבר. אך מי שעובר את הרמפה ועולה שלב במדרגות הטומאה — זה המסוגל לחבק את ערפאת — כלול ברשימת הבגידה.

שהרי לא מחבקים אדם שנוא. לא מנשקים על הלחי יריב אישי. פעולות קירבה אנושיות שכלול אופייניות למקרים הקשורים בתחור שות חובה ואהדה. על אחר כמה וכמה כשי מדובר באיש זר העומד בראש אירגון ששם לו למטרה את הרס המדינה.

ולכן המתחבקים והמתנשקים הם בוגדים. כך משתמע מעצם נכונותם להעניק יחס חם לאדם המייצג את הרוע המושלם — זו הבגידה בעקרונות הצדק והמוסר. במקביל הם מייצגים מוכן פשוט יותר של המילה. האקט הפיזי מסמל את אהדת המבצע לאובייקט הי מחזור. אהבת העבד הנרצע לאדונו הפוליטי, אפילו אם מדובר באויב אכזר. קבלת דעתו של המחבל לגבי הפתרון הסופי של הסכסוך המזרחי-תיכוני. הערפת עמדת הרוצח בשאלת קיומו של הקורבן. מתן לגיטימציה, לפחות במישור האישי, למי שממשיך ללא הרף לזרוע מוות וחורבן בארץ ובעם.

ושאיש לא יספר לנו מעשיות מבית הי מדרש של זקני מפ"ם. אם דמוקרטיה, אז נא לשחק לפי כללי המשחק. יש ממשלה וכנסת נבחרת ובית משפט, ואפילו בג"ץ. רוצים לי דבר שלום עם אש"ף — בבקשה, תשיגו רוב בבחירות חופשיות. גם אז, המכסימום יהיה ישיבה משותפת סביב אותו שולחן. נישוקים וחיבוקים אינם כלולים בתפריט. חיבוקים ונישוקים לערפאת מריפים ריח כבד של בגידה.

עצמם ואהבת רעיון השיבה הערבי, שביצעו בפועל את עבודת הגיס החמישי.

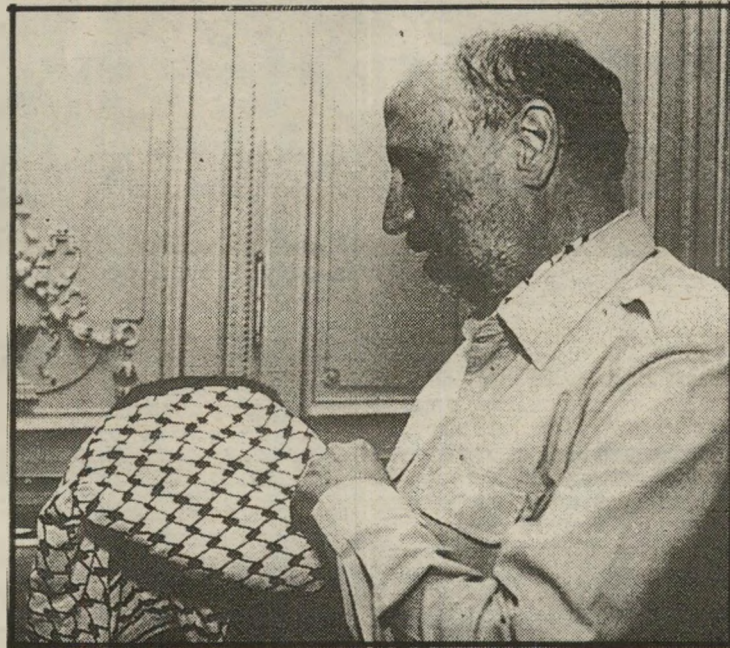
ג"יין פונדה כבר הספיקה לחזור בתשובה ולהכות על חטא בוגדנותה כלפי ארצה כי מלחמת ויטנאם. כאן עוד לא הסתיימה הי מערכה, וזאת אולי הסיבה לאי-הופעת מקביר ליה הישראלים מול פני האומה כשהם קורר עים את בגדיהם, חוגרים שק, ושמים אפר על ראשיהם לאות צער וחרטטה.

כי להתחבק עם ערפאת זה קצת מאד מוגי יום. היום כמו אז, כאמצע מהלך המלחמה. גם התירוצ הקבוע לאירוע — כאילו מטפלים בנושא השבויים והנעדרים — מעורר בחילה

להתקפלות וויתור על אינטרסים חיוניים לי טובת הגרועים שבאויבים.

והרי תמונת המצב ממש דוקרת בעיניים. אמריקה הגדולה פולשת ברגל גסה למדינה קטנה ומתערבת בענייניה הפנימיים. סיכסוך קטן על שליטה בתעלת פנמה, פלוס סגירת חשבון ישן עם סוכן ס.א.י.א. לשעבר, הובילו את וושינגטון לשימוש חפוז בכוח הזרוע מול בריחה צבאית בדמות נורייגה. אותם שלור מיאלים יאנקים, מיררו לנו את החיים כאשר נכנסנו ללבנון במטרה לשחרר קצת את צארנו מעניבת חנק הטרור. אליהם הצטרפו אז בחרדה כמה טיפוסים, מורעלים בשינאת

צ'פאצ'ה בינה קומראדס? מה אתם לעשות בשביל מדינה פלשתינית השבוע? קצת ליכלכתם על הציונים בעיתונות האמריקאית? התחבקתם קלות עם החבר המזוקן, כבוד היושב ראש? היהירו מנשיקות! נגיף האיידס עובר במגע עם פצע פתוח, אפילו אם זו רק שרטת זעירה כתוצאה מגילוח. והרי יאסר יקירכם כלול בקבוצת הסיכון הכי מדביקה בעולם. לא, לא מדובר כאן בעיסוקו הקבוע בנושאי טרור. הפעם דנים בדיני נפשות ממש. שלכם למשל. צריך רק לזכור איך מבלה אכזר עמאר את שעות הפנאי, ומה המשמעות הנוכית מכך.

יאסר ערפאת (בלי כאמיה)
זהירות מונעת הידבקות

או בבקשה, רק בלי נישוקים וגיפופים. תראו מה קרה לאחרון השליטים שקיבל אותו בכבוד מלכים. רק חור ראש אש"ף מי בוקארשט וכבר עשו לצ'אוסקו איזו הפיכה קטנה. מקרה דומה להפתיע אירע לפני כי חורשיים לאדון אריד הוניקר ממזרח גרמניה. כל החברים של ערפאת מעבר למסך הברזל נופלים כמו ונונים. אפילו גורבי הגדול מל הקרמלין מסרב כבר לשוחח עם האיש בעל השערות על הפנים. מה נשאר לו בחיים? בקר שי כמה ידידים תימהונים ממוצא ישראלי.

כי העולם באמת לא מתעניין יותר בסחור רה הפלשתינית. נמאס לכולם מכמה ערבים שהורגים בעיקר איש את אחיו ותוך כדי כך מפוצצים מטוסים אורחיים באויר. נשק הנפץ לא עובר בתנאים הנוכחיים של עורף יצרנים. אפילו יתרות המיליארטים בכנקים ורים הצטמצמו למימרים מראגים ואינם משמשים כמנוף פוליטי-כלכלי ללחץ על מנהיגים מערביים. זה לא מה שהיה פעם. מול שעדיין ניתן לסמוך על הראש היהודי הרפוק.

אירופה נמקה עצמה משרירי העריצות והי דיכוי, ופה מזוילים חוגים מטומים ריר על כתפי בכירי המחבלים ושלוחיהם בשטח — רעולי הפנים. שם מורידים את הראש לי רודנים וכאן מלטפים את הראש לפסיכופטים רצחניים. כל הגלובוס צועד בטוחות לקראת עידן הלאומיות ורק אצלנו מתעצמת ההרישה

יש — עוד דבר חיובי מאד בשמאל. כל חייו, במחזוריות קבועה — הוא חוזר בתשובה מרעיה בשדות זרים, מאיי מוזי אידיאולוגיות לא לו, מתשלום מחיר כבד על אכזר התמימות. נקווה שהמתחוריות לא תפסח עליו גם כי ענין זה, והוא יעשה את אשר הוא אמון עליו במיטבו — יחזור בתשר בה ויתגייס באותו חירוף נפש. לי-פקודה תמיד אנחנו" — לטובת העם היושב בציון.

אילנה אדם

הירוק, רק ערפלו המושגים והפכו ערבי מתנחל לאיש שורשי ויהודי מתנחל לכובש. חלומות אלה, העטו אידיאולוגיה על רוצח מסורתי והפכו שוחר-ציון לפאנאט מוכר חמוצים. חלומות על לאומיות צריר פה בתחומי הקו הירוק בלבד, תוך הפגנת תיעוב עצמי, אגב התערע טלות מזוכיסטית חושפת מומים לעדרות מצלמות הטלוויזיה הזרות, לא עצרו ולא יעצרו מי שחצי תאוותו בידו. הם רק "גירון" משי מות ארוכות טווח וכל אמצעי מטורף להשגתן.

אחר-כך, אם יש לו זמן, ואם יש לו לחם לאכול, הוא נפנה לעסוק בשאלות מוסר, לא של עצמו — אלא שלנו. שלנו כיהודים בסכסוך הישראלי-ערבי.

אין — שכל ישר להבין ששנאת הזר אינה המצאה מקומית. היא נמסרת כנראה בגנים. על כן, כבושה ככל שהיא בכח אידיאולוגיה כזו או אחרת, היא פורצת בכל אתר בעולם שעה שי משתחררים האיסורים ומכלה זעמה בתמימים תפים. ולנו יש הסטוריה עתיקה ועדכנית של היות ורים כי בריחה, בפולין, בפנמה ובקר לומביה...

אין — יכולת לקשור את הקצוות כולם. אנו מטרת הגרון, הסכין והאבן, לא כמרי לאומי, אלא כפונקציה של שינאת זרים ותפישות לאומיות קיר צנויות ובלתי מתפשרות. בואדי ערה זרקו בקבוק ואבן לא מתסכול על הנעשה בשומרון, אלא כי השי תחררו הבלמים. בגליל, חלום הקו הירוק, הגיון דגלים ירוקים-שחור ריס-אדומים, לא כזהדנות, אלא כשיא של מעשה התנחלות ערבי, איטי אר יסודי ולאומי מכוון. חלור מות על צדק ומוסר בתחומי הקו

לפקודה תמיד אנחנו

יש — דבר אחר טוב בשמאל, היותו נכון ומגויס תמיד. צריך להפגין — מרי מים כמה טלפונים ויש 15 איש מוכר נים עכשיו. צריך למחות — יש נר ער השומרי-הצער, המוסע באוטובוס לכל יעד וכיוון. צריך עצומה — יש חותמים קבועים לכל ניגוח. צריך רוח — יש באוניברסיטאות שבשי וית קבע. צריך סיקור — יש מצלי ו. "ובמקרה" גם צלם פנוי, קול דרמאטי וזמן הולם בכל מהדורות החרשות.

ומה אין? אין — עיניים פקוחות לראות כי האכזריות כה טבח ערבים בערבים, בלבנון, כי סוריה, בעיראק במצריים ובשכם, עולה על אכזריותם של כל אייביהם החיצוניים גם יחד. אכן, סכין וגרון, היו אכן פינה בתרבותם הפוליטית תמיד! עוד לפני שהכיבוש השחית אותם ולימד אותם לעשות זאת מול מצלמות הטלוויזיה. אין — יכולת הסקת מסקנות ממסכים גרושי ארועים, כיצד כל עם רואג קודם כל לעצמו וללאומיותו, ורק

258

בשבוע שבו הורשע עבראללה אל-חטיב מרמלה ברצח חיים תקתוק ז"ל, במבנה קבלה לארגון הסת"ח, מצאו את מותם 6 ערבים מידי בני עמם.

ספירת "דיעה אחרת" מראה כי בשנתיים ושבעים מאז פרוץ מאורעות האינתיפאדה קטל הטרור 258 איש ואישה, ערבים ויהודים, לפי הפירוט הבא:

- 205 ערבים נורו, נדקרו ונשרפו חיים בידי אחיהם.
- 53 יהודים, חיילים ואזרחים נרצחו בפעולות איבה.

מהפכת הדומינו

אילו היתה המהפכה הצרפתית מלווה בשעתו כשידור טלוויזיה חי, כפי שחזה העולם כולו בסוף השבוע במהפכה הרומנית, קרוב לוודאי שהחופש, השוויון והאחווה היו הופכים לעקרונות מקובלים מהר יותר ובמדינות רבות יותר. אילו המצלמות היו מלוות את התזריאטיה המושחתת והעריצים בגליונות בפרז, כפי שליוו הרומנים ה שבוע את נפילתו של צ'אושקו נוכח מאבק העם ברוחות, ייתכן שמספרם של הדיקטטורים מהם סבל העולם היה קטן יותר. אבל גם בטלוויזיה המהפכה המרתקת, המעוררת ומחממת-הלב מבוקשת, יש רי והרתה כדי לתרום את חלקה לחינוך הציבור לדמוקרטיה אמיתית, מיושלים ועד בגרד ומקובה עד אתיופיה. הציבור ולא השליטים. כי הם לומדים רק כשהליקופטר נוחת על הגג בבוקרשט, או כשהחומה נופלת עליהם וקר ברת אותם חיים במזרח-גרמניה.

לאחר המהפכות השלטוניות הפוטורניות שפקדו את מזרח-אירופה, דומה שהמזרח התיכון הוא אחד האזורים הבודדים שעדיין לא חלו בו התפוכות כאלה. לאחר הפלת צ'אושקו, משפחתו, וירוש העצר ה חבול שלו בבוקרשט, מגוחך לשמוע שברבת עמון ובירושלים עדיין משתעשעים במושגי העבר שקרס. שם עדיין מבטיחים את העברת השלטון ל"נסיכים". נסיכים מלאכותיים של חוסין ונסיכים מדומים של הליכוד — וגם של המערך.

מוטב שנסך הכתר הירדני חסן ימצא לו בהקדם מקלט בטוח באחד הבתים המפוארים שרכש חוסין בלונדון. כשם שדן מרידור, בני בגין, חיים רמון וחבריהם "הנסיכים", שחנן קריסטל פרשנו, בליל-שבת הרומני שעבר, הבטיח להם בטלוויזיה את השלטון בירושלם, מוטב שיענינו בכמה מנבואותיו הפזיזיות בעבר. אולי גם יגיעו אז למסקנות שהיו מתאים יותר בהערכותיו לטלוויזיה של צ'אושקו ואשתו אשר קרסה תחת לחץ העם למול עיניהם המרותקות של הצופים הישראליים, רק שעה קלה לפני שקריסטל הופיעה כקוסם עם שפניו.

התמיהה המתעוררת למקרא ההשוואה בין השלטון בירושלים לאותם משטרים שקרסו, היא מובנת וטבעית — אבל רק מבט ראשון. כי אנחנו אמנם "הדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון", אבל רק בקנה-מידה מזרח תיכוני שהוא כידוע עולב למדי. זה אומר שהצלחנו לרכז שחיתות, רקוב, טמטום, אי-צדק ורשע עות בשם המשטר הדמוקרטי הישראלי, בש עה שמדינות אחרות היו זקוקות לדיקטטורות ממושכות כדי להגיע להישגים אלה.

אחיה האחרון להשוות חלילה-החטס, את משטר מדינת-המשטר ברומניה בעריצותו ורצחנותו, באומללות המכוונת שהטיל על תושביה הנרדפים והמוכשרים של מדינה זו — למשטר הישראלי. אפילו במהלך המאבק האכזרי בטרור הפלשתינאי במשך השנים ה אחרונות, מלבד חריגים מעטים ושעורירי-תים, לא ירדו, תודה לאל, כוחות הבטחון הישראליים לרמה שבה התייחסו ה"סקורי-טאט" לבני עמם שלהם.

(במקום נפרד יש מקום לדון כיצד מנהיגים מערביים נבונים, מגולדה מאיר ו"ל ועד שמ עון פרס ומנחם בגין, יבדלו, ונשיא אמריקאי אוויל, ג'ימי קארטר, שושא לשווא את עק רונות זכויות האדם" ואירח את צ'אושקו בבלייר-האון, נפלו אז נאלצו ליפול ברישתו של הטיראני-הרומני).

אך להתמוטטות צ'אושקו כמו לק-ירסתם של שאר השליטים במזרח-אירופה

השליט הכרואי חוסין לבין מרבית נתיניו הפלשתינאים מעמידים אותה בשורה הרא שונה כמזעזעת לאפקטי-הדומינו. מה שרואים הפלשתינאים בטלוויזיה מכאן רואים גם משם. או לפחות, יודעים.

לכן אפילו הגנתו הפאטטית של בנימין ז. בגין על ירדן ומלכה, לא תועיל למלך. בגין ג'וניור יצא לכפור בעובדה, שיצחק שמיר הפליטה שוב בטעות מפיו (למורת רוחם של האמריקאים) כי ירדן היא בעצם פלשתינא. אותו רעיון בריא, היחיד היכול לש מש בסיס לדרוקים קונפדרטיבי או פדרטיבי בבוא היום, בינינו לבין הפלשתינאים. בני בגין ניסה אם כן להכחיש את המציאות, מתוך שאמר שאם מאמינים שירדן היא פלשתינא בעצם מורים שהפלשתינאים זכאים למדינה משלהם. או, חלילה וחס ש, מוותרים על זכותנו על עבר-הירדן מזוהה. בשעה שחבריו ל"מסיכות" מוותרים כבר בכל יום ממערב לירדן — ביהודה ושומרון וחבל עזה. בדבריו אלה דמה בני בגין לצ'אושקו ב נאומי האחרון ממרפסתו המפורסמת, כשניסה בטמטום ובעוורון להחזיר את הגלגל אחורה. מה שמנחם בגין ניסה בכוונה תחילה וכלי כל פרופורציה (יחד עם סאדאת) לנפח את חלקו של צ'אושקו בהשגת השלום הישראלי-מצרי מעבר למציאות, לא יכול בני בגין לע שות בעניין ירדן, שהיא כבר פלשתינא.

האטימות הזאת של "הנסיך המיועד" בגין, אופיינית לחצר שלמה בירושלים מסביב ליצחק שמיר. הם "הקובעים", הם "השולטים", הם "יפסחו על דור בליכוד", הם "יעבירו את השלטון לנסיכים" דן מרידור ושות'. הם אפילו קובעים לאריה מקל איך ישודרו הדברים. שולמת שמיר, אשת השליט שמיר, כך גילה עיתון "העיר", מורידה הנחיות לטלוויזיה לצלם את ביקורה בכנסת.

לכן החלק הטוב ביותר כשידורי הטל-וויזיה הישראלית עד עתה היו השידורים ממזרח אירופה ובעיקר מרומניה. סוף סוף יש לנו טלוויזיה חינוכית אמיתית — בשעות צפיית שיא.

היא חיונית ומלמדת במדינה כישראל, בה יש שותפות מסואבת של ארבעה ראשי שתי מפלגות, סירסה לחלוטין את הדמוקרטיה. ב מדינה בה אחד עד מכסימום ארבעה אנשים מקבלים החלטות חיוניות תוך הסתרתן מ הממשלה והכנסת. במדינה בה כמה חברי הכנסת מחוקקים חוקים לכיסם והתעשרותם האישית, ואילו "נסיך לבן" אחר, יוסי ביילין ורודיה-ליים, טוען ש-אין רעב ללחם, ומצדד ב"אכסלה מסיימת". כשאלפי משפחות מתקיימות ברוחק איום ובניוון כלכלי וחיוני. במשך בו שודרים שוב ושוב את קופת הציבור לטובת מנכ"לים של דרקון כמו "כור", ורואים לכו סוציאליזם, המדרבן את היירידה וכולם את העלייה.

במשטר בו משרד המשפטים הפך חותמת גומי לפקודות ירי ברם קר בערבים, ולא את פלא שהוא גורם עוול, עיוות דין ורדיפות ליהודים.

במדינה בה מרבית התקשורת ורוב הפז ליטיקאים תכרים בקלאב אכסלוסיבי של שמור לא ואשתוק לך. עד שרומה שצ'א, שסקו, אילו היה קצת יותר מתוחכם, יכול היה לבוא וללמוד בירושלים כיצד לעשות מה שעשה בלי משטרה חשאית וכלי שפיכות דמים, אלא, בטיפוח אשליית הדמוקרטיה, שפכה מקור הכנסה נאה לאלפים ספורים של מנהלים ומנכ"לים הצומחים בחלקם על שחיתות ושוד.

זה מוכר לכם מהטלוויזיה? על רומניה דיברנו? לא. על קוביית-הדומינו שלנו, על השלטון בירושלים. כל מי שרגיש לסיסמוג-ראף החברתי-פוליטי יכול כבר לחוש ברעם המתקרב.

טרוני, משום שהקרע היתה בשלה לכך מורשה ועד בוקרשט דרך בורפשט, מזרח ברלין ופראג. גם במוסקווה וברחבי בריה"מ עצמה, הסיפור רק מתחיל.

אך לא רק שם. נסתפק כמזרח-התיכון. מי שבונה לטווח רחוק על המשטרים ב מצריים, בסוריה ובעיראק, וכמובן בירדן, מניח את עתידו על קר-הצבי. אפקטי-הדומינו בסיוע מעצמת-הטלוויזיה

ניקולאי והלנה צ'אושקו עם ידידים

בני בגין
מניו של חוסין

יוסי ביילין
יורש העצר

חיים רמון
נסיך המערך

חנן קריסטל
שולף שפניו

הבינלאומית, יכול להצליח רק במקום שהקרע בשלה לכך. לא במקרה מה שקרוי "אינתיפאדה" לא זכה להיכלל בין "אירועי העשור" במניין הסוכנויות החדשות לסיכום שנות ה-80, ולמרבית עלבונם לא רק של הפלשתינאים אלא של צעקני-פלשתינא היחידים. כי העוול והאכזריות, כמו הצדק, חייבים לא רק להיעשות אלא להיראות. כמו במזרח-אירופה. ואפילו שצלמינו היהודים רדפו והתאמצו לצלם את "חילינו האכזריים" הם לא הצליחו להראות את "הדיכוי" ו"ה אכזריות" שעליה בנו מגדלים שמאלנינו. ורק דרי צוקר זכה בפרס ע"י ומידי ג'ימי קארטר. לעומת זאת, את העריצות רואים בסוריה. בפער בין עשרות מיליוני קשי-היום לבין השלטון המושחת מבחנים מידי במצריים. באימת הדיקטאטורה ושור הקופה הלאומית בירי השלטון חשים בבגדאד ובדמשק. לכן יש להניח שבשנות ה-90 הלא-מאגורות, מהפכת הדומינו תקיף גם אותן, שלא להזכיר את המשטרים המושחתים בסעודיה ובנסיכויות הנפט.

גם ירדן, והיא בראש התור, לא תינקה. מצבה הכלכלי מחמיר, והניכור הגובר בין

שבנו על חשבון הציבור ושדירת קופת-ה מדינה. ובאותה שעה בקושי מצאו מיליונים מזון עולב למשפחותיהם, ורק אחרי השתרי כות בתורים. המהפכה במזרח אירופה באה כאשר נקעה נפשם של ציבורים שלמים משלטון מונוליתי באותן מדינות. דיקטטור קטן ואפל ישב שנים על כסאו ו"המפלגה", כלומר הוא עצמו בדר-כיל, הוריש אותו מדור לדור. מכל מקום, שיטה קומוניסטית רקובה הבטיחה שתמיד "נסיכי" המפלגה, בדר-כיל בינו נים ומושחתי-כוח, יתיישבו שם. מרכז ה מפלגה יחליט ויאשר בחותמת גומי.

הפלא הוא שחוליים אלה לא הביאו להת-קוממות מוקדם יותר. אחד ההסברים לכך הוא הפחד והטרור שהשליטו הקומוניסטים במדינותיהם — משימוש בק.ג.ב. הסובייטי ועד "הסקוריטאטה" הרומנית. אך ביום אחד סר הפחד וא התחוללה "מהפכת הדומינו". כמו באותו משחק משעשע של קוביות רומיני בטור הנגרפות בנפילתן זו אחר זו, קרסו המשטרים הללו במהירות גדולה יותר מזו של מגדל קלפים מלאמוטט. מצלמות הטלוויזיה תרמו להעברת זעזועי-הדומינו בהבזק אלק

דיאלה אשכנזי איזון חוזר

על סף 1990, כדאי להביט קדימה ר' אחורה: אל מול גל העליה הצפוי, יש סיבה להתרגשות, אבל אין בסיס לפנייה: לאורך כל שנות הציונות, העליה לא הייתה יחידה דתית בתולדות ההגירה. בעולם כגון התנ"ך דת הקיצוניות בקצב העליה וכחש הקלי-טה המרה של הישוב שאין לו אח ורע בכל תבל: בשיא ההגירה לאמריקה (1910-1901) 76 מיליון אמריקאים קלטו 8.8 מיליון מהגרים — קצב גידול של 10.4% בעשור שנים. ואצלנו? שוב ושוב, החברה היהודית הכפילה ושילשה את עצמה בפרקי זמן קצרים. ניקח לדוגמה את שנת 1925, אחרי סגירת השערים לאמריקה: עם תשתית משקית צרה ושכריות, בשנה אחת כלכלה, גדלה האוכלוסיה היהודית ב-30%. בחודש מאי 1924, המשק היה במשבר: בקשות העליה היו מועטות ואני שים ירדו מן הארץ: כעבור שלושה חודשים נעלמה האבטלה בן לילה, עם בואם של עולי פולין. היום בתחומי הווורודות כיותר, מדובר על בין חצי מיליון למיליון עולים מבריה"מ בשלוש שנים הקרובות, תוספת של 5% עד 10% בשנה. אל תתרגש — נתגבר.

על טעם ועל ריח אין להתווכח — כש' מדובר בטעם החיים, לא בקדושת החיים. לא עולה שום "ריח של חסמב"ה" מיחידות החיסול בקסבה של שכם כפי שסבורה שול' מית גלבו. עולה ריח של דם רב — דם טרי, דם אמיתי של בני אדם, בשר ודם, ולא דמויות מסיפורי הפתקאות. היה ניתן לחשוב שמדובר במעשי קונדס של "שבאב" שובב ולץ בסידרת מעשי רצח בדם קר: בסלחנות רבה, אומרת הכותבת ש"א"י אפשר לחסל חסמב"ה כל עוד יש גנרים נלהבים ומטרה שנראית להם מקודשת — חסמב"ה יוצרו מחדש" חמור יותר, שולמית גלבו. כל חשה שום חובה כלפי קורבנות מקרב הערבים שנפלו בלחט הקסם הנערים. היא לא נוקטת עמדה לגבי טיב פועלם: האם הם נוקמים, לוחמים או רוצחים? כל קורא התבקש "למחוק את ה"מותר" לבעלי מצפון סלקטיבי: זה שהר קורבן הוא ערבי לא נותן הכשר לקטל; לא רק אמיל גרינצווייג ז"ל היה קורבן לרצח פוליטי ראוי לגינוי.

יור' מועצת המנהלים של בל"ל, משה זנבר מציע "להפקיע את 'כור' מההסתדרות ולהעבירה לידי הבנקים והממשלה". לכל' כלנית אסתר אלכסנדר תוכנית חילונית: "הממשלה שילמה 16 מיליארד דולר בת' מורה למניות הבנקים. זה גם סכום החובות שהצטברו בבנקים — חובותיהם של המושבים, הקיבוצים, 'כור', המשכנתאות... שהממשלה תקנה את החובות הללו... ותחזיר לבנקים את מניותיהם בתמורה." מצחיק? מי שזוכר את הפרשנות של אסתר אלכסנדר שהתפרסמה בהעולם הזה בתק' פת האינפלציה הדרוהרת, לא יזלזל בה.

תוכנית: ההשקעה הטובה ביותר ב' 31.12.88 לא היתה "ירוקים" שחורים אלא גבינה לבנה. מי שאגר גבינה 9% ב' 31.12.88 הרוויח 30% בן לילה ששששששש!

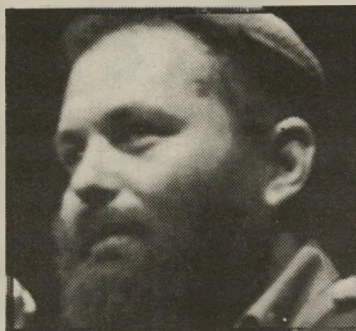
מיכתב לאפרים *

גיל סמסנוב

נהגי המוניות, אצל העם. שאל את בגין הוא יגיד לך.
או אל תוריד את הכיפה, אל תגלה את הזקן, אל תיסוג מאהבת ישראל, אל תברח מהחיות.
היה איתן
היה בוטח
היה אתה.

אפי שלום.
אני לא מכיר אותך, מעולם לא פגשתי אותך, אני לא יודע מה ריעותיך, מי אתה ומה אתה. ובכל זאת ראיתי חובה לכתוב לך. שוב עובר גל של השמצות נגדך. כמו לפני שנה, כך גם עכשיו, רואים להשמיץ את גבעתי, לרצות את אופייד, להטיל בר כל דופי. לנסות ולחסל את הקאריירה שלך. מגורל ההשמצות אני למד בווראות על שני דברים. אם תוקפים אותך כל כך, סימן שאתה שווה משהו. סימן שיש את מי לתקוף. סימן שאתה לא עוד קצין חיור, מרובע וחסר כל יכולת והשפעה. מפתחים ממך כי יודעים שאתה שווה. שאתה יכול.

ואני גם למד שכנראה אתה לא מהחברה "הטובים". כנראה שאתה לא שייך לברנז'ה,

לא יושב בבית סוקולוב עם עיתונאים, לא מרליך מידע, לא מלקק לשירים. אתה לא נשי ארת בחבר'ה. עזבת בעונותיך את הקיבוץ, נטשת את החילוניות, חבשת כיפה (ועוד איזה) גידלת זקן רחמנא לציגן. התיישבת בגולן. והגרוע מכל — חיכתה לאהבת ארץ ישראל: דרשת מחיליך להקריב, להשקיע ולנצח.

על כל אלה אין כפרה. להיות "פייטר" "מיליטנט" "קאבווי" זה כבר לא באופנה. היום פופולארי להיות רחמן, מתפתל ומתיב, סר. לרבוך במשימה, להיות נחוש ואיתן ומנ' צח זה מחוץ לתחום. בימינו צריך להיות מצט' רק כעמרם (מצנע), מהסס כדן (שומרון). להי' לחם כ"גבור" ולקבל "עיסור מופת" זו כמעט עבירה. לא מפקדים "בריומטיים", "בעלי כר שר שכנוע נדיר", "פנטזיונרים", דרושים. אלא מפקדים מרובעים בינוניים ואפורים. ואם אני צריך לבחור, קצין בצבא היה, אחרי מי ללכת לקרב — אני הולך אחריו. אני הולך אחרי מי שמפגין בטחון. מי שטוח בדרך, מאמין במדינתו. אני פוחד פחד מוות ללכת אחר המתים, המצטרקים, הפוטוגי ניים, הדרימסמעים. אני פוחד ללכת אחרי מי שמצפה שהממשלה תנצח עבורו את ה' אינפיאדה. אחרי מי שהוכיח כשלו, נסיגה, עריקה. אני רוצה ללכת לקרב עם "המאובי קים", עם ה"רפולים", "היאנושים", "הקהל' נים", איתך. לא עם המצנעים. ואל דראג אפי. עם ישראל עם חכם. הוא יודע את האמת. ככל שיתקפו אותך בעיתו' גים כך תהיה יותר פופולרי בעם. ככל ש' ישימיו אותך בשיניקו, כך תתחזק. ככל ש' אתה פחות מקובל בבתי הקפה של ריונגוף, כך תהיה יותר מקובל אצל החיילים, אצל

* אפרים הוא אל"ם אפי פ"ן. מפקד חטיבת גבעתי לשעבר, שחזר אחרי שנת 'לימודים' לארץ והתקבל ברצח אופי תקשורת.

** ציטוטים מכתבות השמצה על פ"ן. תכונות גרועות שמיוחסות לו.

חמשיר לאסיר

מסעדת שנלחם לפירסום
ושלום
הפך מציאות לחלום.
במקום מלחמה
אהבה הוא עשה,
רק אבא, שכחת קונדוס!
'הודה דרור'

אורי יעקב איסדר עדיפויות

קטנה.
גם בכל הנוגע להפעלת לחצים במטרה להשיג הסדרים מדיניים, הסנקציה החזקה יותר תהיה כלכלית ולא צבאית. אם ארה"ב תחליט להפעיל לחץ על ישראל כדי לפתור את הסיכסוך באיראן, סביר להניח שהיא לא תפסיק לספק לנו נשק כיוון שזה יפגע בתעשייה הצבאית האמריקאית: אבל היא כן יכולה לעצור סיוע כספי אורח.

איני גורס כי מצבנו הבטחוני-מדיני דומה למצבנו של מדינות אחרות, אבל בכל זאת העיסוק הכמעט אוטומטי בנושא זה נראה קצת מוגזם, במיוחד בזמן שיטתן בעיות כלכליות וחברתיות קשות. נושאים אלה לא מוזעזעים את הממשלה ומתייחסים אליהם, אם בכלל, רק כאשר פורצת שריפה. לכן, אולי בכל זאת הגיע הזמן לבחון מחדש את סדר העדיפויות שלנו בעיקר בכל הנוגע להקצאת משאבים.

בכלל, קטנותי מלהבין האם 26 שרים עסוקים כל הזמן בדאגה לקיומנו הבטחוני? ומה עם כוחות אישי? (סימת הליכוד בכחירות). וחיים בכבוד, ברווחה, בשגשוג, וחופש כלכלי ללא מונופולים ומיסים רדקוניים. האם כל אלה מתגמדים אל מול ה"שאלות הקיומיות"? ולכן מפליא שדווקא דן מרידור שידוע כאדם חרשני, רחב אופקים וער להתרחשויות — נוקט נימה אנכרוניסטית שכזאת. למרבה הצער עשרות מאמרים, מאות נאומים ואליפי דוגמאות ונתונים לא יזיוו את הממשלה הזאת מאי-העשייה עד שיבוא המשבר. אבל אז עשוי להיות כל כך רע עד שנודק כאן ל-פרסטריוקה מלאה.

דיי כהן נרות חנוכה

כך מבטיחים לנו.
נר רביעי — נר החינוך, נר זה אנו מדליקים מתוך אינרציה, תמיד דיברנו על זה. כנראה שזה היה משהו חשוב.

נר חמישי — אנו מדליקים לכבוד הנר הרביעי.

נר שישי — נר הבטחון. נר זה אנו מדליקים למאות אלפי בני עמנו הנרדף אשר זכו סוף סוף לבטחון ברחבי לוס אנג'לס, ניו-יורק, בוסטון ושאר פינות החמד של עולמנו החדש. נר שביעי, נר השלום — מי יתן כי בשנה הבאה יגור זאב עם כבש ונשות-מחאה עם רעולי-פנים.

נר שמיני שאנו מדליקים הוא נר חסידי אומות העולם. מוקדש למנ' הגיגים הנאורים של עמי תבל המלמ' דים אותנו התנהגות הומנית מהי, ובראש וראשונה להאדרת הגדול שבהם, שמש העמים ניקולאי צ'אושסקו.

חנוכה שמח!

כל שנה והנרות שלה, פעם נהגנו להקדיש את הנרות לגבורות ישראל וגיובריו. משפסקנו להיות אימפריה נתגמדו הגיבורים והגיעה עת "ימי הקטנות". אבל גם בימים קטנים יש שיאים, קשה אולי למצוא אותם, אבל יגענו ומצאנו, ולכבודם אנו מדליקים את הנרות הללו:

נר ראשון — נר העליה, נר זה אנו מדליקים לכבוד עליית האלפים הצמיה בקרוב ממחנה "קנדה" שבסיני אל מרחבי צרפת עזה השיוממות.

נר שני — נר השפה העברית — נר לכבוד הצופר והסטלבוט, הסבבה התפלד והשמאלץ, הצופציק והשכ' טה הביאוס והראש.

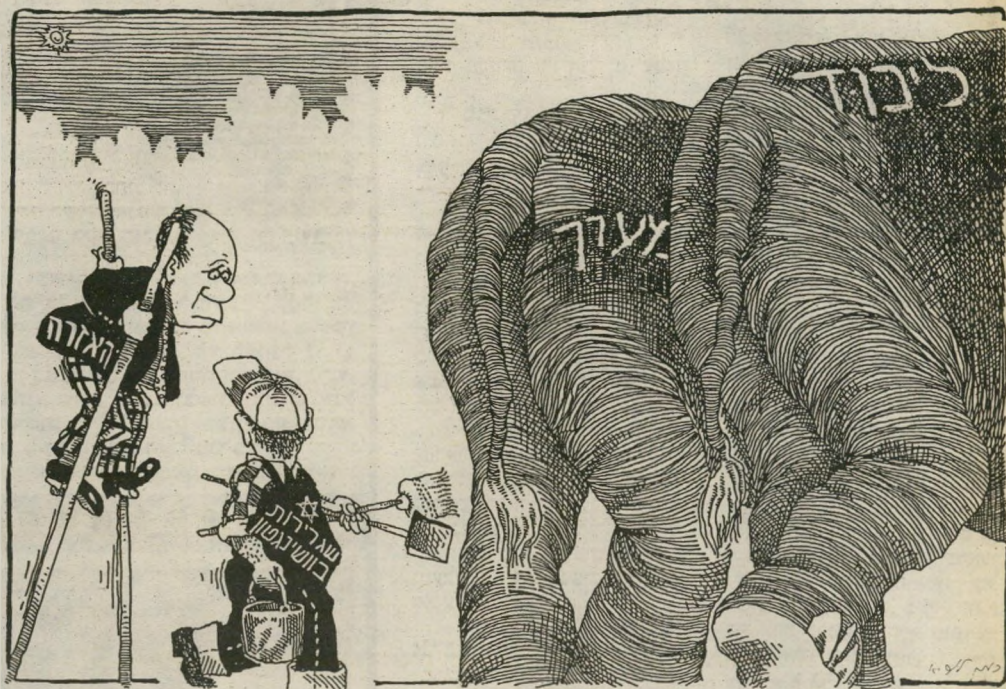
נר שלישי — נר הצמיחה — נר זה אנו מדליקים לציון את הצמיחה המתרחשת בימינו מתחת לקו העונן, חצי מיליון איש זה הרי מספר ש' אפשר להתכבד בו, ועוד היד נטויה —

בכל פעם שהחברים שומעים את השם "רומניה" הם נזכרים איך אלעזר גרנות הח"כ לשעבר ממפ"ם היה האח"מ המערבי היחיד (חוץ מפואר בן-דליעזר) שכיבד בנוכחותו את האספה הכללית של המפלגה הקומוניסטית ברומניה. אסיפה שנערכה כשבועות מספר לפני הטבח וההפיכה. ●●● נום החזיר השני באפו של האפיקורוס הרומני, היה יאסר ערפאת, ש"אולי נחשב לאח"ם אצל הרומנים אבל לבטח לא ל"מערבי". אפילו אצל גרנות. ●●● כשחזר גרנות מביקור הוקרה אצל צ'אושסקו ונשאל על פשר ביקורו אצל "האחות הקטנה והמפגרת של רוסיה", השיב — "רומניה היא לא דרום אפריקה". החברים הסכימו מיד לכל מילה. ●●● אך מהם קשריו של גרנות בדיקטטורה הרומנית לעומת קשריו של יאיר (לנין) צבן במדמנה הסינית. החברים תמיר יעריכו את אלה שהצביעו בארץ מפ"ם. הרומנים לא כל כך. ●●● אחרי ההפגנה של ר"ץ מול השגרירות הרומנית, מצפים החברים לראות את קומנדרו ההפגנות של המפלגה מתייצב למשמרת מתא מול השגרירות של הדיקטטורה המצרית. אמנם דיקטטורה שעדיין לא נמצאת בכותרות אך בנושא "זכויות האזרח" אינה רחוקה מרומניה של צ'אושסקו. ●●● מגדיל לעשות עתון "העיר" שמקפיד לרווח מדי שבוע במדור "אמנסטי" על הפרתן של זכויות אדם בכל העולם חוץ מבעולם הערבי. כאילו אין שם זכויות מופרות, כאילו לא נולדו שם בני אדם. ●●● לויצמן היושב היום במרומי כסא השר הממשלתי נשכחה משום מה ההנאה שהיתה קרויה "יחד". אותה "מפלגה" אר הוק שהביאה את הסמן השמאלי הקיצוני הזה אל הכנסת, במסווה שיקרי של איש מרכז העומד בסדק הרעיוני הצר שבין המערק והליכוד. גם הח"כ לשעבר שלמה עמר היה שותף בקנוניה הציבורית הזאת המכונה "יחד". (גם ידידנו "פואר" מראש העמוד). התחוות פוליטית שמעמידה בצל את הפשע בו הורשע השבוע בבית המשפט המחוזי. ●●● יאסר ערפאת הוא המנהיג המתון ביותר שתוכלו למצוא" כך מצוטט ב"ידיעות אחרונות" מוחמד בסינו, השגריר המצרי שמכיר את הנפשות הפועלות בפזורה הפלסטינית. כשהחברים, אחרי פיגוע מזדמן של הפת"ח, מתבטאים בצורה זוהה, כל אלה שאוהבים להתחכך עם השגריר נורא כועסים. למה? ●●● על החברים המתונים של ערפאת, וסגנונם הייחודי לעשיית דבר, קראנו השבוע בעיתונים שציטטו בצנעה קטעים קטועים מתבני האישום של "הפרטנרים העתידיים שלנו לעשיית שלום": "הנאשם קבר את דורו הפצוע בבור מכוסה עפר, ובעודו מתפתל קפץ עליו במשך חצי שעה עד שמת מפצעיו ומחנקו..." "הנאשמים פצעו את 'משתף הפעולה' אנושות במכות גרון, ובעודו חי הציתו אותו עד שנשרף למוות... הנאשמים כרחו אונתיו של שתי נשים ודקרו אותו בכל חלקי גופו..." ●●● ארגון "בצלם", שקיבל לאחרונה סכום כסף נכבד על מנת שידווח לעולם על מצב זכויות האדם בשטחים, לא רואה לנכון לכלול תאורים אלה ואחרים בדיווחיו השוטפים לחרדים לצלם האדם. הרי מישור עוד עלול לשנות את דעתו על המעורבים בסכסוך. ●●● אולם לא רק "בצלם", גם במשרד הבטחון מעדיפים במקרים מסוימים לערפל על משטרה, פנ תשפיע האמת על דרך מחשבתו של הבוחר הפוטנציאלי. כך הורחם ולא הותר לפרסום סרט וידאו שהנציח את שריפת אוטובוס הנוסעים ביריחו לפני שנה ויותר. וכך נגנזו היום תמונות המספרות את הסיפור האמיתי מאחורי הכותרות הסתמיות של "חוסל משתף פעולה". ●●● איך מעז המפכ"ל היוצא של הדיקטטורה להכריז כי "לו היה תקציב אפשר היה למנוע את הארועים הלאומניים המתרחשים בתחום הקו הירוק". כאשר שבוע לפני כן, בעקבות פיגוע לאומני, מודיע נחרצות מפקד המחוז הצפוני של המשטרה כי "האיתניפורה לא חודרת לישראל"? ●●● בחודש בו נערכו עצרות איסלאמיות המוניות בדיקטטורה האלג'ירית, נעשו מעצרים המוניים של פעילים איסלאמיים בדיקטטורה המצרית, ונחגגו נצחונות איסלאמיים מהזיהים "בחיירות" במלחמה הירדנית, הודיע יהושפט הרכבי, בנסייון שכנוע גואש, כי "אם תקום מדינה פלסטינית היא תהיה דמוקרטית". ●●● בטח דמוקרטית, תשאלו את התמאס. ●●●

החברים של אופירה

נ.ב. השבוע נזרקו לכלא הקאהירי 2 ח"דים ישראלים ששטרו קרוע בן 20 דולר ותולה בארנקם. חסורים. שוורקים עליהם. מתעקשים להאמין שיוורד נעם. הישראלים הם לא חסורים. הם רק ממשיכים לרדת מצרימה.

"ואתה חושב שאני מלקק דבש?"

עות גטוויסמרי

משמאל לגזענות

ומאכילה אותך לאט לאט שתתחזק. גברת אתגר בחרה לה את הג'נקית האשכנזיה העשירה כמודל. השוליים של השוליים נהפכו בהבל עט הכותבת למלח הארץ. האפסות הזו היא מלח הארץ. מה הפלא שימין סוויסה מפחד מעליה אשכנזית שתצמיח עוד אתגר כזו וקרמרמן כזו — סנובה מגוחכת וריקה שהופכת למודל לחיקוי.

אבל לא רק אצל אתגר המלח מריח רע. קחו למשל את המשורר הלאומי חיים חפר, שכתב בשבוע שעבר על ישראלי שפעל ונלכד בסוריה. מה שמו? לא אותו גיבור ידוע, אלי כהן ז"ל, שהקריב את חייו למען המדינה. לא אותו אדם שכל ילד ברחוב ידע לזהותו כ"איש שלנו ברמסק". חיים חפר בחר להציג כדמות מופת את עקיבא פינשטיין המנוח, שישב גם הוא בכלא הסורי כאשר ההעפלה. אולי כהן הי"ד היה מורחיו מדי לטעמו של החרוז. אולי המרגל, שלא חזר מן הכפור הסורי, לא התאים להטפתו הצדקנית כלפי ימין סוויסה שרוצה לחיות כאן בכבוד, להתפרנס ולהשכיל. כן מה יש, להשכיל.

ועכשיו מר סוויסה, יש לי בקשה קטנה אליך. בתשרי השירות בטלוויזיה מבקשים ממך ומשאר החברה בשכונה להפעיל את מדיה הכלים רק אחרי השעה תשע בלילה. לחברת החשמל יש איוז בעיה עם עקומת הצריכה. עד שתשונה עקומת החשיבה כאן בארץ, אנא החלף את תנור הנפט הישן שלך. כדאי גם לחשוב על שיפור דגם מכונתך משנת 72. והעיקר, שבפרוץ העושר האחרון למאה ולאלף הנוכחיים יהיה לך סוף סוף גם בית.

לא מוכרחים ללכת מההתחלה על בריכת שחיה בגינה ומדיה כלים במטבח. סתם בית קטן בירושלים. אפשר להתפשר גם על דירה. העיקר שתהיה קורת גג לבן-דארים. כמו לחיים חפר ולאח אתגר.

שלום לך צביעות. האם נשקת היום לגזענות? כן, זו שכאן, בארץ. שאלה מיותרת מה. כדוגמת ההתנפלות בשבוע שעבר על ימין סוויסה. מלח הארץ שלנו? לא, לא, הרי שמו סוויסה, והוא שחור, מרוקאי בכלל, שיער מקורזל ועור שחום. הוא מעשן קנט קצר, כתבו בעיתון, וזה לא נחשב. הוא בכלל גר בקטמון, שזו שכונת מצוקה משהו. ימין שלנו לא יכול להיות מלח הארץ. מי כן? שאלה מיותרת.

קראתי בשבוע שעבר ב"ידיעות אחרונות" על צעירה נרקומנית, שהיא, היא, מלח הארץ. ומה מבדיל אותה מימין סוויסה? אבא עשיר ביותר. השם קרמרמן שנשמע מאוד אשכנזי. אך בעיקר כסף, כסף, כסף. ותמחל לי מישל קרמרמן שסיפור חייה כשלעצמו מעורר באמת רחמים. אבל לא כה אני מבקשת לדון. אין היא אשמה בהפיכתה לסמל.

אך מדאיגה אחת כמו לאח אתגר, כותבת הרשימה ב"ידיעות אחרונות" על מישל קרמרמן. ממנה ניתן להבין שהג'נקית מסביון היא משאת ליבה של החברה הישראלית הנאורה. כך למשל מוארת מישל-מלח הארץ. "היתה לה ילדות של זהב, בית עם הברכה הראשונה בשכונה, נסיעות עם אמא לחוצלארץ... מישל היתה פעילה בצופים, ידידה של רודי דנקנר, בנו של שמואל דנקנר מעשירי ישראל".

עכשיו אתה מבין ימין סוויסה? הכל בגלל החברים שלך, מה הם בסך הכל? אחד דויד חמו מהקירות, הנרי אוהיון מדימונה ועוד אחד אבובטובל מאיישם — כל אחד מכם סך הכל פעיל שכונות. השכונות הרפוקות שאפילו בריכה ציבורית אין בהן. שלא לדבר על התנהגותו למותם של אביי-מלח-הארץ: "דויד קרמרמן, שהירבה לטוס לרגל עסקיו, ביקר אותה (את מישל) לפחות שלוש פעמים בשנה" ומה אמא שלך היתה עושה? מכסימוס מביאה לך קצת קוסקוס וקצת סלט מטבוחה בסיר

קולנוע

שר לגלות שאחרי הנפילה היא שוב בחיים.

*** **אורות הבימה** (פאר, אונליה, מוצג גם בירושלים) —

הסנטימנטלי שכל סרטי צ'ארלי צ'פלין, מלא רחמים עצמיים אחרי הסתלקות מאמריקה, סרט על ליצן זקן שהגמלאות נכפו עליו ועל רקדנית צעירה (קלייר בלוס) שהוא מציל מהתאבדות. קטעים קלאסיים, כמו קירקס הפרעושים והמערכון עם באסטר קיטון, מחיפים על כל השמאלץ שבמצע.

*** **שקרים וזיכרון** (צפון, ארצות הברית, מוצג גם בחיפה) — תרגיל מבריק בשיחות מלוכלכות בין פרקליט מיוחס, אשתו הצוננת, גיסתו המיניונית וידידו האימפוטנט, המראיין נשים על חוויותיהן המיניות. מצייר מונטה מאלפת של מוסר שנות ה-90.

*** **אחד משלנו** (לב, ישראל, מוצג גם בירושלים) — עוד סרט רלוונטי על היחסים המוסריים המסוכנים של הישראלי עם עצמו. עבודה יפה ביותר של הצלם אמנון סלומון, בימיו קולח של אורי ברבש, מישחק טוב של כולם, הישג נדיר ביותר.

*** **סינמה פרדיזו** (לב, איטליה, מוצג גם בירושלים ובחיפה) — בימאיקולונוע נזכר ביל-

תדריר

חובה לראות

תל-אביב: זה הדוד שלי, סר פור קצור על אהבה, לילות בביירה, סכס, שקרים וזיכרונות, אורות הבימה.

חיפה: קפה בגדר, סכס, שקר וזיכרונות.

תל-אביב

*** **זה הדוד שלי** (הקולנוע, צרפת) — הקומדיה המתוחכמת של ז'אק סאטי על העימות בין מי שחיים כדי לרכוש לבין אלה שחיים כדי לחיות, מלא המצאות מעוררות ופיוטיות, שאר לי ייראו איטיות בקיצוץ למי ש'אינו מפעיל את דימוינו כדי להשיג' את המוצג על הכר.

*** **על הפנים** (הודו ושווייץ, ישראל, מוצג בכל רחבי הארץ) — האומלל שבין סרטי המצלמה הנסתרת שיצאו לאור עד היום. מציין בכוכב המצאה יורד, מביך את הנמתחים ואת הצופים גם יחד, ומעליב בגישתו אנשים זקנים על לא עוול בכפם.

*** **סיפור קצר על אהבה** (לב, פולין) — הדיבר השישי, מתוך עשרת הדיברות לפי קוויטסוף קישלובסקי, הוא סיפור על מוסר ואהבה, חסד והקרבה. טר-

ישועה

למכוערת

יפה מדי עבורך (לב, תל-אביב, צרפת) — ובאה הישועה לאשה המכור

עדת. לא זו בלבד שלא נידונה לחיות בגפה כל חייה, אלא שהיא אף מסוגלת לחטוף את המכרסם שבגברים מן המלחמות של היפה בנשים. אם זה לא קורה באמת, זה לפחות קורה אצל ברטראן בלייה.

ז'ראר דפארדיה, הגבר האידיאלי, נשוי ומאושר עם קארול בוקה, נערת בונד לשעבר והתיבה עולמית לכל הדיעות. לתוך חיוי נכנסת ז'וזיאן באלאסקו, קצת שמנה, קצת כבדה, לא כל כך צעירה, ולא בדיוק יפה. היא נותנת בו מבט, הוא נותן בה מבט, וזהו, הבית הנאה והילדים המטופחים והמוסיקה של שוברט שמתנגנת תמיד ברקע, הופכים למיסרד. כל מה שדפארדיה רוצה זה להיות במיטה של בא' לאסקו, וכל מה שהיא רוצה זה להביא אותו לשם. בלייה, מומחה גדול לחריגים בהתנהגות המינים, מלקק את האצבעות בנסיבות הללו.

פיצה

עם סוכר

מלכת הלבבות (רביחן, תל-אביב, אנגליה) — מה לעשות ולגיון אמיאל יש

התחייבות מוסרית. מי שעשה את הבלש המזרמר אינו יכול לשלוח מן המותן סתם סרט. על זה הוא צריך לקבל על הראש יותר מבימאי אחר. זהו סיפור נוסטלגי על דאגילו, איטלקי מאוהב החוטף את בחירת לבו, רוזה, מידי האיש שלו הובטחה. השניים בורחים לאנגליה, וחיים באושר ובעוני.

בעזרת כסף שהרוויח באורח קסם במישחק קלפים, הוא קונה לעצמו בית-קפה, והשניים עוברים לחיות באושר ובנחת יחסיים עד שהחתן המרומה צץ לתבוע את עלבונם. ואז יש משולש של אהבה, קינאה ונקמה, כמו בכל הספרים.

כל זה דלה מזכרונם של ילד, בנם הקטן של דאגילו ורוזה, אפוף בהרבה רומנטיקה, בתוספת הנוסחות המקובלות של הסאגה המישפחית (החונת המקטרת, הסבא האגדי, הבן

משהו

תזזי

חזרה לעתיד 2 (טיילת, ושהן, תל-אביב, ארצות הברית) — את העניין הזה

צריך לחלק לשניים. מצד אחד, האירוע החביב רתני. הולכים לראות מה עוד המציא סטיבן שפילברג ולפגוש שוב את גיבוריו החביבים מארטי מק'פלי ואמט בראון, המטיילים קדימה ואחורה בתוך הזמן. הסיפור לא חשוב, העניין הוא אפקטים מיוחדים, הרבה תפאורות, הרבה מאוד רעש ומהומה. יותר מזה לא צריך. מצד שני, יש בכל זאת עלילה. היא מובילה את הענף השובב ואת הפרופסור המפורסם מ-1985 למאה הבאה, מחזירה אותם שוב ל-1985, שנה מזה שהם עזבו, לוקחת אותם עוד 30 שנה לאחור כדי לתקן את ההיסטוריה ומסתיימת בהבטחה שזו תהיה, אבל רק בסוף הפרק הבא. אחרי ביקור במערב הפרוע של סוף המאה ה-19. הצוות הטכני עומד על הגובה. אולי אין הרבה השראה והמצאות, אבל הביצוע נקי. מה שבכל זאת חסר מאוד, בכל העניין הזה,

בוקה ודפארדיה: לא יפה מספיק בשבילו

קודם כל, הוא יכול שוב להעמיד את דפארדיה, ודרכו את כל הבריונים השחצנים במקומם. כבר מיאו מיאו העדיפה על פניו איזה מלפפון מצומק בפרחחים, וקארול לור הפנתה לו גב לטובת בן 12 בהכינו את הממחטות. כאן, לרגע, נדמה שהוא שולט במצב ובשתי הנשים, אבל למען האמת, הוא מתגלה בסוף כסמרטוט, והגברות מסדרות את העניינים ביניהן. הפיצוי - שלישית שחקנים משופשפת היטב.

אניטה זאגריה ואוולין ווא: די סימפטי

הסורר, הבת המתחננת וזו שנכנסת להריון בלי להתחנן) ועם ניסיון, מה ויש, להקנות לסיפור מימד חלומי מתוק. אילו נשמר כל הסרט באווירה של עשר הדקות הראשונות בו, אולי היה אמיאל עושה למלודרמה המישפחתית מה שרוב ריגור עשה בנסיכה הקסומה לסיפור ההרפתקאות. אבל אמיאל מתעייף מהר מדי, ולמרות מישחק המשעשע והסימפטי של כל המשתתפים, הוא נופל בסוף בין הכיסאות.

לויט ומייקל גיי פוקס: מהומה ריקה

זה דרמה. בעיקר משום שבו זמקס, בימאי הסרט, היה טרוד כל כך באפקטים, ששכח לא לטוין את יצורי האנוש המופיעים בסרט. מייקל גיי פוקס, כריסטופר לויט ותומאס וילסון מת' עוותים כמו בבחינות-כניסה ללהקה צבאית, והמאפר ודאי שונא אותם אישית, אחרת לא היה מעז להתעלל בהם ברישעות כזאת. מי שמוכן להתעלם ממראה בני-האדם ומנוכחותם ולהתרכז באפקטים, עשוי לשבוע נחת.

סרטי קולנוע בטלוויזיה

*** **יומנו של צב** (יום שישי, 29 בדצמבר, בשעה 22:30) — אחד מאותם סרטי-קולנוע בריטיים שנוצרו בעצם במחשבה לטלוויזיה. סיפור אינטימי על יחסים הנרקמים בין פקיד לסופר-ילדים, המאחדים שניהם בדאגתם לצבייהם האסורים בתוך אקווריום של ג'רחיות. מה שמשתמע מכך במישור הפילוסופי-אקולוגי פתוח לפרשנות הצופה. מה שבטוח, הוא שנלנדה ג'קסון ובן קינגסלי הולמים להפליא, במיסירת הזאת, את מימדי המירקע הביתי.

*** **התפשטות** (יום שני, 1 בינואר, בשעה 23:30) — הסרט הראשון והמקורי ביותר שעשה מילוש פורמן באמריקה. מבט מבודד וסאטירי על מערכת-היחסים בין הורים וילדים בסוף עידן המחאה של שנות ה-60. התסריטאי באק הנרי ולן קארלין מופיעים בתפקידים הראשיים, כזוג הורים מבולבלים המוכנים לעשות הכל, אפילו לעשן נאפס, כדי להתקרב לצאצאים.

*** **איש המסוף** (יום רביעי, 3 בינואר, בשעה 22:05) — מותחן מבית-החרושת של צ'רלס קרייטון, על ניסיון עתידיני לטפל בהתקפי-אלימות על-ידי השתלת אלקטרודות במוח החולה, המופעלות על-ידי מחשב, שירגיע אוטומטית את החולה כאשר יבחין בהתקף מתקרב. כרגיל, המחשב מפשל במקום להרגיע מחמירי המצב עוד יותר. צ'רג' סיגל הוא הפציאנט, ג'ואן האקט היא רופאה דואגת וגיל קלייבורג היא בתי-הזוג האוהבת. ביים הבריטי מייקל הודג'ס.

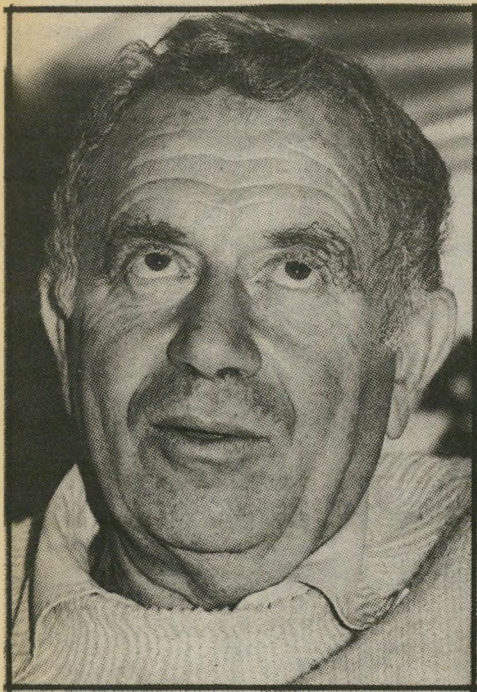
רותן, בידירות האמיצה שקשרה אותו למקריין בקולנוע של כפר סינציליאני קטן ובאהבתו הראשונה. סרט נוסטלגי כן ואמיתי, למרות כל השמאלץ שבו.

ירושלים

*** **לילה של אהבה** (סו, טר, 'ונוסלביה') — סאטירה פוליטית-מינית על מהפכות וחרי מי-טות במדינה דימינית במרכז-אירופה. העלילה מתרחשת אמנם בשנת 1920, אבל קל לזהות את החיצים המופנים לכל הקנאים של היום. אמנם הבימאי, דושה מאקאבייב, כבר אמר את הדברים הללו קודם לכן, אבל הפעם רוחו מבודחת עליו במיוחד, והוא עושה את הכל בצבעי גלירה מלטפים.

עדנה סיני

העולם הזה 2730

יהודה עמיחי: "כל הפרעושים יוצאים מהחורים ומתלוננים!"

פסטיבל-שירה ייערך בעוד חודשיים ב,מישכנות שאננים" בירושלים, אבל כבר עכשיו המים רועשים וגועשים בחוגי השירה בארץ. מניתי אל המשורר יהודה עמיחי, ששימש כחבר הוועדה שבחרה במשוררים הישראליים שישתתפו בפסטיבל, ושאלתי אותו אם הוא מרוצה מהבחירה.

אני לא הייתי מעורב בבחירה. אני בעיקר יעצתי לאנשי מישכנות שאננים את מי להזמין מבחוץ.

● גם אם לא היית מעורב, ודאי יש לך דיעה על 40 המשוררים שנבחרו כדי לייצג את השירה העברית.

כן, אני מרוצה, פחות או יותר. ודאי שאפשר היה לוותר על מישור, ואולי לשים מישור אחר במקומו, אבל באופן כללי אני חושב שזה בסדר.

פסטיבלים

● דמות מאוד ידועה בחוגי השירה אמרה לי, שלא לציטוט, שהבחירה של 30 משוררים יהודיים ו-10 משוררים ערביים מישראל אינה פרו-פורציונאלית, ולמעשה זו בחירה פוליטית ולא אמנותית. האם אתה מסכים לזה?

אין לי דיעה על זה. אני לא כל כך עסקתי בזה.

● האם, לדעתך, יש 10 משוררים ערביים היחידים בישראל, שהם באמת טובים מאוד?

אני לא יודע. אני יודע שמנסים לעשות כאן דבר חשוב. מנסים לעשות פסטיבל-שירה בארץ כל שנתיים, ועניין זה לכשעצמו, ראוי לכל עידוד ותמיכה. או במקום זה כל הפרעושים יוצאים מהחורים שלהם ומתלוננים. אני בטוח שיש נעשו טעויות ונעשו שטויות. אני בטוח שעל כל משורר טוב שהוזמן יש אחד או יותר שלא הוזמן. שבביל זה יהיה פסטיבל נוסף בעוד שנתיים, ובעוד ארבע שנים, ובמשך הזמן כולם בורדאי יהיו מרוצים.

● אתה מאוכזב מהיחס של העוסקים בשירה ומהטענות שלהם לפסטיבל?

לא. כעצם זה היה מאוד מפליא אותי אלמלא היו מתלוננים. (דניאלה שמי)

מילי פיליבסבורן: "לגוד אצל ההורים ולא לקחת משכנתא!"

ברגע שמודעות-ענק בעיתונים הכריזו על מתן משכנתאות גדולות לכל דורש, נשמע קולם של מי שלקחו משכנתאות לדירות, ועכשיו הם תקועים עמוק בבז. אנשים הופיעו בטלוויזיה וסיפרו על חובות-ענק שנוצרו ממשכנתאות קטנות. גם אני התחלתי להתעניין בליקחת משכנתא, אבל לפני זה טילפנתי למילי פיליבסבורן, יו"ר "אידגון נגד המשכנתאות", ושאלתי אותה מה התקדם בעניין שלהם, מאז שהתפרסמו.

האידגון אמנם פרץ לתקשורת רק עכשיו, אבל אנחנו קיימים ופועלים כבר תשעה חודשים.

● למה דווקא אז?

כל העסק התחיל כשבועלי, מיקי, ואני קיבלנו מהבנק את חשבון יתרת חובנו. ב-1985 לקחנו משכנתא משלימה לקניית דירה, בסך 28 אלף שקל. עד היום שילמנו כבר 50 אלף שקל, ואנחנו חייבים עדיין 100 אלף שקל, וכמובן זה עוד לא הסוף.

● אז מה אתם עושים בפועל?

הזמן הראשון הוקדש להתארגנות. היום אנחנו 10 אלפים מיטפחות. 70 פעילים. אנחנו רוצים להגדיל את כוחנו. בינתיים אנחנו פועלים. נפגשים עם מי שצריך, מנסים להסייב, להתריע. אבל כמו תמיד, מריצים אותנו ממייסד למייסד.

כספים

רד, ומועדה לוועדה.

● מה, בעצם, אתם רוצים? שימחקו לכם את המשכנתאות?

אנחנו רוצים שיגדילו את הזכאות לזוגות צעירים ולחסידי ידור. זה יעזור לכל האנשים המתעתרים לקנות דירה. ואם יתנו לנו את הזכאות הזאת, נוכל לגמור את ההלוואות שלנו.

● למה אתם לא מנסים פשוט לשלם את הי משכנתאות האלה?

אנחנו אנשים שומרי-חוק. אנחנו לא רוצים לדפוק את הי ערבים שלנו, אנחנו אנשים בעלי מישורת ובעלי מעמד חברתי, ואנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו להיות מפרידי חוק. אבל אם לא יהיה שום פיתרון לבעייתנו, זה יקרה ממילא בעוד זמן-מה, כי פשוט לא יהיה ממה לשלם. (דניאל שמי)

● מה תגידו היום לזוג צעיר שמתחתן, ושואל לו היכן לגור? לא לקחת משכנתא?

בשום אופן לא לקחת משכנתא. לגור עם ההורים או בדירה שכורה, שאתה יודע מראש כמה היא עולה לך. אני גם מציעה לזוגות הצעירים הסריחדיור להצטרף לאידגון שלנו. שילחו מכתב לת"ד 8164, ידור, ובכוח משותף נצליח, אולי, לצאת מן הצרות. (דניאלה שמי)

עוזי בורשטיין: "ברומניה לא דיברתי, הייתי אורח שמקשיב!"

ברומניה ממגר העם המתקומם את שרידי המישטר הקומוניסטי. לעומת המדינות האחרות במזרח-אירופה, היה להמפכה ברומניה גוון אנטי-קומוניסטי מובהק. מדיגלי-המדינה גזרו המתקוממים את סמל הי רפובליקה הסוציאליסטית, ושמה של המדינה קוצר ל"רומניה".

מניתי לדובר חדש, עוזי בורשטיין, כדי לשמוע מתי השתנתה עמדתה של המפלגה הקומוניסטית הישראליית כלפי המהפכה ברומניה.

כניסונו השבוע הודיע המזכ"ל, מאיר וילנר, חדר-שמעית שאנו נגנים את מישטר צ'אוססקו ואת הטבח שהוא מבצע, ושאלנו תומכים בעם הרומני במאבקו נגד הקליקה של צ'אוססקו.

אני עצמי השתתפתי לפני חודש בוועידה ה-14 של המפלגה הקומוניסטית הרומנית. ב-23 בנובמבר היתה לי פגישה עם צ'אוססקו. הייתי הישראלי האחרון שנפגש איתו. בוועידה נוכחתי בסירוף פולחן-האישיות שלו, ומצד שני בחייה-העם האמיתיים. ברידוח-שבון שמסרתי אמרתי שקיום פולחן-אישיות נוגד את עקרונות הסוציאליזם, ושרומניה של ניקולאי הולנה זו רוגמה קלאסית לסילוף הסוציאליזם, ולכן זה לא יחזיק מעמד.

רומניה

● אמרת זאת גם שם?

לא, לא אמרתי זאת שם. שם הייתי אורח שמקשיב. אבל פה, כשחורתי, אמרתי זאת, בניגוד לנציגי העבודה ומפ"ם נאלצתי גרנות, מזכ"ל מפ"ם וח"כ בנימין בן-אליעזר) שלא אמרו זאת. אמרתי שקיום הכירורקטיה והכולשת המנופחת, שאפשר היה לראותה על כל צעד ושעל. לא ייגמרו בלי שפיכות-דמים.

● אז מדוע השתתפתם בוועידה?

החלטנו להשתתף בוועידה כדי לראות מקרוב את המצב ואת המהלכים בתוך המפלגה, למרות שגם קודם היו לנו הסתייגויות. ידענו גם שמפ"ם והעבודה משתפות, ושלא יבינו את זה שאנו, כמומנים ראשונים, לא נשתתף.

● בכל זאת, כקומוניסטים, איך אתם תומכים במהפכה שבה המתקוממים גוזרים את הסמל הסוציאליסטי מהדגלים?

בתנאים של סילוף הקומוניזם והסוציאליזם — הכל ייתכן. סילפו את הקומוניזם, והחדירו בעם שזה הקומוניזם, וכך הועם על צ'אוססקו יצא גם על הסמל וההשם. באמת יכול להיות שתהיה לכך השפעה רעה מבחינת היחס לקומוניזם. אבל אין מה לעשות. (גידעון סער-סרצ'נסקי)

כוח לילי נפל

באמריקה. וככה חזרתי לי מנמלה-תעופה לבית עם שני ילדים בלי כלום. אפילו את הכסף האחרון שהיה לי בכיס נתתי לו לפני שעלה למטוס.

„אז התחלתי להרגיש אפס. הבנתי שאין לי סיכוי להסתדר בתל-אביב, ירדתי לאילת. הכוונה היתה לגמור את החובות, להתנקות, להתחזק, היינו, אני והבנים, שנה באילת. עברתי בכל מיני עבודות מזדמנות. כל כסף שהרווחתי הלך להחזרת החובות. „אחרי שנה הרגשתי שחזרו לי הכוחות, שתל-אביב מחכה ללילי. חזרנו לתל-אביב. כעבור זמן קצר פנו אלי מסוויטין. שאכתוב להם מדור. הייתי בשמיים, ירדתי, מוויטין זו תחילת-הדרך, קיוויתי שבצ'קנות המדור שלי שם יגיעו אלי הצעות-עבודה נוספות. החלום שלי זה לעשות מין קברט מיני, סטנדר אפיקומרי על מין. שתנווך לוין יכתוב לי. הרגשתי שאני כמעט נוגעת בחלום.

„אז התמנה עורך חדש למוניטין פומהאון, הוא החליט לשנות לי את המדור, להפוך אותו למדור-מיכתבים. הרוגמה שהוא נתן לי היתה שאם אחת כותבת לי שלבן-החוג שלה יש זין של 14 ס"מ, והיא לא מגיעה לסיפוק, שתיקח נקניק וזונלובק ותתקע לעצמה. נו, באמת, זה לא יעזור כלום, אני לא פחזבל. אני כותבת כמו שאני כותבת, ולא כותבת על נקניקים. חוץ מזה, גם אם מישור כותב אלי בהומור, תמיד מסתתרת מצוקה, ואני לא אלעג. או העורך פיטר אותי.”

לילי אבידן פרצה שוב בבכי. הפעם התקשתה להירגע. אחרי דקות ארוכות אמרה: „למה הוא עשה לי את זה, למה הוא הרס אותי? באתי להשתקם.

„שהאנשים יעזרו, מה יש, לראות את הילדים עם עיניים יוצאות לעבר משהו שאני לא מסוגלת לקנות. איפה הם כולם?”

(המשך בעמוד 50)

„מה יש לי בחיים? שני ילדים מקסימים וחובות. אז אני מעשנת ומסתלבטת.” אז עכשיו יש ללילי אבידן גם מישפט. „אני עצובה נורא. עצובה ומיאשת”

שרית רום

כל הצרות שלה החלו לפני שנתיים וחצי, כשהיתה נשואה לקית. בחור אמריקאי שהכירה בארצות-הברית, צעיר ממנה בשנים רבות, „ג'יימס ריו אמיתי”, כהגדרתה. הם באו לארץ יחד עם בנם המשותף. קית לא הסתדר. הוא שתה אלכוהול בכמויות הולכות וגדלות. „זה הגיע לקרטון של פחיות בירה ביום, ובקבוק וורקה. אז גם התחילו המכות, האלימות.

„אני ילדת תפנוקים מרחובות. נכון שניסיתי כל מיני דברים בחיים, שלא בדיוק מסתדרים עם תרמית הילדה הטובה, אבל כיון הסיפור של הסקרנות הטיבעית שלי להתחבר עם אנשים שלדעתי מעניינים, כמו דויד אבידן, או המעורבות שלי בחבורת העין השולשית. לבין למצוא את עצמי במעברה, המרחק גדול. ועם קית הייתי במעברה. הוא עשה חובות כספיים אדירים בכל מקום. אני הייתי רצה אחריו ומנסה לכסות את החובות. כשנגמר לי הכסף, לקחתי הלוואות כדי לשלם חובות, ושוב הייתי חייבת לאנשים אחרים. כמו כדור-שלג. מחוב לחוב, ממכות למכות. ואז הוא עזב. חזר לארצות-הברית.

„אפילו את המעיל הגדול שלי נתתי לו, את הכובע והכפפות, כדי שלא יהיה לו קר

מכוצים בקצה המיטה, עם עיניים פקוחות כפחד, כש'12 איש מסתובבים בחדר, מחפשים את הקוקאין וההרואין בכמויות מיסתריות, שלמענן באו. ככלל, זה היה קטע מדהים. כמו סרט תורכי אמיתי. אילו רק הייתי יכולה לצחוק על זה...

„ביום השלישי בשעה 11 בלילה הגיעו תריסר שוטרים לבית. בדיוק יצאתי מהמקלחת, הייתי חצי עירומה. 12 מדרוניקים הצליחו לראות את לילי כמו שהרבה מאוד אנשים בארץ היו רוצים לראות — עם הציצים בחוץ. הבית שלנו — זהו חדר בגודל שני מטר על שלושה מטר ומיטבחון קטן — תאריך, 12 איש נכנסים פנימה. הצעתי להם שכמה מהם יחכו בחוץ, ושרק ארבעה ייכנסו. הם לא יכלו להישאר בחוץ. הם קיבלו פקודה למצוא. אז כל לשטר התרכו בבלטה אחרת, וגם ככה לא נשאר לחלק מהם מקום. זה היה משעשע.

„פתאום הם מצאו שתי שקיות של קורנ-פלור. ואת המיכל עם המלכין. טוב, המסכן שטעם את הקורנפלור עוד איכשהו סבל בשקט. השני שטעם את הרם, נשאר עם פרצוף אומלל עוד כמה דקות טובות. עכשיו אני בבעייה. אין לי כסף לקנות קורנפלור וחול-מלכין חרשים.”

לילי אבידן עישנה חשיש. לילי אבידן קנתה לחברים שלה קצת חשיש, כדי שתוכל לעשן בעצמה.

לילי אבידן אין כסף לקנות חשיש. היא לא סחרה בחשיש מעולם.

ביום השלישי נעצרה לילי אבידן בחדר של סחר בחשיש. עימה נעצרו עוד כמה אנשים. היא שהתה בבית-המעצר של אביר בכיר עד היום השישי בבוקר. אז שוחררה בערבות. כיום לילי היא אשה שבורה. אין היא מפסיקה לבכות. קשה לה. „כוח לילי נפל”, היא אומרת בפנים עצובות. „אני לא יודעת מה קורה איתי. אני מפחדת ללכת ברחוב, מפחדת לשבת בבית. אני מפחדת נורא מהכל. הכל מאיים עלי.”

אך זה קרה לה?

„אך זה יתכן שאני, שתמיד נתתי כוח לכולם להמשיך, מרגישה שנגמרו לי הכוחות? שרק לא אשקע? שיהיה לי הכוח להמשיך, בסביל הילדים שלי. הילדים הם כל עולמי. מה עוד יש לי בעולם חוץ מאשר הילדים? שני קברים ברחובות, של אבא ואמא, וזהו.

„ואיפה הם כל החברים הטובים, הבהמה? מה קרה לכל אלה שחיפשו את חברתי, שהיו איתי? חברים מהבהמה, לצערי הרב, טובים עד שזה מגיע לכיס הפרטי שלהם, אז לך תמצא אותם.”

לילי אבידן דיברה יום לאחר ששוחררה ממעצרה. היא ביקשה לערוך את השיחה בחוץ, כדי שהילדים לא ישמעו. הילדים יודעים הכל, ובכל זאת, לילי חשוב לגונן עליהם. שוב ושוב במהלך השיחה פרצה בככי, כאשר הגיעו הדברים לילדים, בני 6 ו-12. „כשישבת בבית-המעצר לא הפסקתי לבכות. התמונה הזו של הילדים יושבים

ולא מצאו כלום

ניקוי לוח העולם הזה

נכשדפקו בדלת, נזכרה בסרט „החפזו המכני“. היא היתה בטוחה שבאים לאנוס אותה. ערכו חיפוש, הפכו את הבית ולא פסחו אפילו על הצעצועים של הילדה

ענת סרגוסטי

יפרצו אותה. היא פתחה ושאלה מה עשתה. שלושה שוטרים פרצו אל תוך הדירה והתחילו להפוך אותה ולבצע בה חיפוש יסודי. הרביעי, שאחר-כך למדה ששמו אמיר גור, שאל אם היא מכירה את לילי אבירן, שוש ענתה בחיוב וסיפרה שריאיינה אותה כידענות אחרונות. העיתון שבו היא עובדת.

בעודה משוחחת עם הקצין גור, הפכו ה' שוטרים את הבית. הם לא השאירו חפץ על חפץ. פתחו את כל קופסות התבלינים, הפכו את הארונות, הוציאו את הספרים, פיזרו את הניירות, חיטטו בארונות הבגדים, פתחו את כל תכשיטרייהקוסמטיקה ומיטותהשיניים, אפילו על הצעצועים של הילדה לא פסחו. הכל נעשה תוך כדי צעקות ודיבורים בקולות רמים.

היא התחננה שינסו להנמיך את קולם, כדי שלא יעירו את ילדתה, שישנה בחדרה השניה. הם לא שעו לבקשותיה.

„איפה הזולא (המחבוא)? איפה הסתרת את הקולג'רמים?“ שאלו אותה בזעם. היא ענתה שאינה יודעת על מה הם מדברים, שאין לה סמים בבית ושיפסיקו להפוך הכל.

בחדירה הברוטלית והקולנית אל תוך פרי טיותה, הרגישה כאילו אונסים אותה. היא היתה מושפלת וחסרת-אונים.

אחד השוטרים לקח את פינקס-הטלפונים שלה והתחיל לעיין בו. השני הפעיל את המז' כירה האלקטרונית כדי לשמוע את ההודעות.

שוטרים, רק אז הציגו לפניו את תעודותיהם ואמרו לו את מטרת בואם: חיפוש סמים. הבחור מעבר לדלת ביתה של שוש אמר לה שהוא מהמיטרה והציג מבעד לאישונית את תעודת-השוטר שלו. היא ביקשה צו-חיי פוש. הם אמרו שיראו לה אותו רק אחרי שתפ' תח את הדלת. היא לא פתחה והבעיטות הת' גברו. הם איימו לפרוץ אם לא תפתח.

מיימון, רק חולצה לגופה, שהיתה בדרך לאמבטיה, ביקשה שיתנו לה שהות להתלבש. הם צעקו לה שתפסיק לשקר. היא רעדה מפחד ולא הפסיקה לחשוב על החפזו המיכני. לרוע מזלה, ימים אחרים קודם לכן היא ריאיינה מישהו שהראה לה כיצד השתמש בתעודת-שוטר מזוייפת למטרות שונות. היא לאישונית הן אמיתיות. היא היתה בטוחה שבאים לאנוס אותה.

בעודה מתעקשת בפתח שלא לפתוח את הדלת, הופיע מן העבר השני בחור נוסף ואמר לה לחייג 100 ולוודא שהם אכן שוטרים. היא חייגה, הקו היה תפוס. היא חייגה שוב, הקו היה תפוס.

השוטרים מעבר לדלת המשיכו לצעוק ול' קלל.

בשלב הזה, כולה רועדת מחד, הבינה מיימון שאם לא תפתח מייד את הדלת, הם

ואמר: „תפתחי, תפתחי, זה משהו טוב!“ היא הודיעה באופן נחרץ שבשעה כזאת אינה פותחת את הדלת לאנשים זרים. אז שמעה אותו אומר למישהו בחוץ שהיא אינה רוצה לפתוח.

באותו שלב כבר התחילה להזיע ולהתמלא אימה. היא לא ידעה מי עומדים מן העבר השני של הדלת, ומה רצונם.

התגובה מן המיסדרון לא איתרה לבוא: „תפתחי, יא בת-אלף!“ צעקו לה והתחילו לב' עוט בדלת בכוח.

היא לא הבינה מה רוצים ממנה. היא שמעה מן העבר השני מישהו מעביר הוראות, שולח אחר שיכנס דרך המירפסת, שני לבדוק את הכיוב ואת השלישי לנסות לחרור לדירה דרך החלון.

היא התחילה לרעוד. בראשה חלפו תמו' נות מזעזעות מן הסרט החפזו המיכני. גם שם ביקשו הצעירים כתמימות להשתמש בטלפון וסיימו את המעשה באונס ובהתעללות. כאחות אמוק נעלה שוש את הדלת בכל המנעולים האפשריים ונשענה עליה בגופה, כדי למנוע את פריצתם פנימה.

ק אחרי שהתנפלו עליו בחשיכה, הציגו את עצמם הברנשים לפני דן מויאל כי

דן מויאל, ממיספרת דרך' שבגיהעיר בת-לאביב, חזר הביתה ביום השלישי אחרי השעה 8 בערב. הוא הרליק את הרור החשמלי וחיכה שהמים יתחממו. ברבע ל-11 באותו הלילה השתכשך מויאל במי-האמבטיה החמים של ביתו. באותה השעה בדיוק חזרה העיתונאית שוש מיימון לביתה. היא שיחררה את הבייבי-סיטר והתחילה להתפשט כדי להיכנס לאמ' בטיה.

רבע שעה אחר-כך התחיל מיכצע משולב בדירות שונות בכל רחבי העיר תל-אביב. בביתו של דן מויאל פסק לפתע החשמל. הוא יצא מן המים החמים של האמבטיה, עטף את מותניו במגבת ויצא רטוב אל ארון-החשי' מל, כדי לדרים את המפסק. הורם התחרש, מויאל נכנס שוב אל האמבטיה.

בדיוק באותו הזמן שמעה שוש מיימון צילצול בדלת. היא לא ענתה. השעה היתה מאוחרת, כתה בת השנתיים וחצי ישנה. היא חשבה שעוד מישהו מצלצל בדלת הקומה הראשונה של בית-המגורים כדי לשאול על כתובת, או לבקש להשתמש בטלפון, כפי שקרה פעמים רבות בעבר.

כעבור דקות אחדות שוב נפסק החשמל בדירתו של מויאל. הוא שוב יצא מן האמ' בטיה, לבש זוג מיכנסים קצרים שהיו בהישג ידו ויצא אל חדרי-המדרגות לטפל במפסק החשמלי. היה חושך. שני ברנשים התנפלו עליו מאחור. נשימתו נעתקה מרוב פחד. הוא לא יכול היה להירגע עוד זמן רב אחרי-כך. הפעמון בביתה של מיימון זימזם שוב. היא הביטה בעד האישונית הקבועה בדלת-הדירה, וראתה מבעדה פרצוף של צעיר בעל חזות מיורחית. היא שאלה מי זה. הצעיר ענה לה שהוא שליח מהעיתון גלובס. שיש לו משהו למסור לה. היא ביקשה באדיבות שישים את המישלוח בתיבת-הדואר. הוא ניסה לשכנעה

אחרי שעתיים של חיפוש, שבסיומו נראתה הדירה כמו אחרי פוגרום, ביקשו השוטרים משוש להתלוות אליהם לתחנת המיטרה. הם לא מצאו בדירתה ולוא פירור אחד של סם מכל סוג שהוא.

(המשך בעמוד 50)

בכליו של אחד מחברי הרשת. הוא נתפס, הרשת כולה נפלה. אברי הצלחה לברוח. עד היום משוכנע איסר הראל, אז הממונה על שירות הביטחון, כי אברי היה סוכן כפול ומסר את הרשת בידי המצרים. "איסר הקטן", ראש המוסד, ניהל מלחמה נגד גיבלי, ראש אמ"ן. ריין העמיד פנים שאין לו שום נגיעה לעניין. לבון הורח. ברגוריון חזר משרה בברוקלין, וכפעולה ראשונה שלח את הצנחנים בפקודת אריאל שרון, לבצע פעולה נגד המצרים בעזה. הפעולה הפכה לטבח.

כל אותו זמן התנהל מאחורי הקלעים מאבק למניעת הוצאתם להורג של אנשי הרשת. שרת נשבע קבל עם ועולם שכל הסיפור אינו אלא עלילת דם מצרית נתעבת. אך מאחורי הקלעים ניהל מגעים עם המצרים. עבראל-נאצר לא השתקק להוציא את ה"ישראלים" להורג. אך לא היתה לו ברירה, וזמן קצר לפני כן הוציא להורג את ראשי "האחים המוסלמים", שוממו להרגו. אייפאשר היה לחוס על כל היהודים, אחרי שנתלו המוסלמים. הוא פסח על שתי הסעיפים: תלה שניים, שלח את האחרים למאסר. אחד היה אבר בכלא, ויחד עימו התאבד גם איש מודיעין ישראלי אחר, מכס בינט, שלא היה קשור בפרשה זו.

כל אותה שעה עדיין נמשכו גישושיה שלום של עבראל-נאצר. היתה אמורה להתקיים פגישה, שאלה רצה שרת לשלוח את יגאל ידין. אולם עם הוצאתם להורג של אנשי הרשת ביטל שרת פגישה זו.

התוצאות: ברגוריון חזר וביצע את הפעולה העקובה מרם בעזה. כתוצאה מכך התקשר עבראל-נאצר עם הגוש הקומוניסטי, והחלו מישוליהם עם הגורמים מהגוש המזרחי למצרים. ישראל התקשרה עם צרפת, ואחר כך עם בריטניה, וקבוצה משולשת זו הולידה את ההתפלות על מצרים ב-1956, שנודעה בשם "מבצע קדש". ביצירתה בריטניה כרתה ברית עם עיראק, תורכיה ועוד ("ברית בגדאד"), ופנתה אף היא נגד מצרים.

כל זה הוביל לשרשרת אירועים, שגרמה למלחמת ששת הימים ב-1967. סני 1956, מלחמת ששת הימים 1967, מלחמת ההתשה בעיקבותיה, מלחמת יום כיפורים 1973. רק ב-1977, עם בואו של אנואר אלסאדאת לירושלים, נעשה מה שניתן היה לעשות עוד ב-1953: לכונן שלום בין מצרים וישראל.

תוך כדי כך הולידה הפרשה בישראל זע"ז וזע"ז בלתי-פוסקים. הפרשה צפה מחדש כחצי שנות ה-50, בעיקבות מישפט שנערך לאברי זיינרבורג (אגב: לא זיינרבורג) על פרשה בטחונות אחרת. ברגוריון, שהגן על גיבלי, נכנס לעימות עם רוב השרים האחרים, שהגנו על לבון. פרשת "העסקיניש" הפכה "פרשת לבון". ברגוריון ניצח, לכאורה, אבל זה היה ניצחון ציפורים. ב-1963 פרש/הורח מן הממשלה, על רקע הפרשה. ב-1965 פילג את מפקד (מפלגת העבודה דאז) והקים את מפלגת רפ"י, שזכתה ב-10 מנדטים. רק ערב מלחמת ששת הימים חזרו ריין ופרס לקואליציה, ואחריה למפלגת העבודה.

כל אותו זמן נמקו גירונותיהם ככלא המצרי, נבגדים ונטושים. מרסל ניניו, שגם היא ניסתה תחילה להתאבד, היתה בעת המישפט גיבורת העיתונות המצרית, ונקשרה אגרות רבות ל"הפיה הציונית". אך המציאות היתה קשה. מרסל וחבריה שוחררו רק אחרי מלחמת ששת הימים בעסקה חשאית, באו לארץ בשקט, ורק כעבור שנים, בימי שילטונה של גולדה מאיר, הוסר הצעיף מעל נוכחותם בארץ.

הפרשה הטילה צל גדול מדי על ההיסטוריה של המדינה, מכרי שתישכח במהרה. אולם גם עכשיו, כשהיא עולה מחדש, אין איש מצביע על הטרגדיה האמיתית הטמונה בה: מדיניות שגורה על המדינה דור שלם של מלחמה, הנמשכת עד עצם היום הזה. אמנם הושג שלום עם מצרים, כיוזמת סאדאת, אך במקום "הרודן המצרי" בא "ראש המחבלים", ואש"ף תפס את מקומה של מצרים בתודעה הלאומית ובמדיניות הממשלה כ"אויב הווי"מ של כלותנו".

עכרי קיבל כלשונן את כל המלצות הוועדה והעבירן לרמטכ"ל, עם המלצה למנות גוף חוקר למיצוי החקירה. בחילה-אוויר עומ' רים עדיין מאחורי דותן, אך יתכן שהפרשה תסתים בהשעיות מהתפקיד עלייה ה"רמטכ"ל והפצ"ר".

והלי הרבש של מערכת הביטחון מחליקים את האחריות בין הדרג הצבאית והאזרחית.

צה"ל מופקד על הגדרת הצרכים והבחינה הטכנית-מבצעית. הדרג האזרחי במשרד הביטחון מקבל את הדרישות מהצבא ומנהל משאומותן מיסחרי על המחיר והתנאים. ה"חיללים" אמורים למשוך את ידם לחלוטין מענייני-מסחר.

הנהלים הם קפדניים במיוחד בכל הקשור למגע בין אנשי-צבא לספקים אזרחיים. התערבות של דותן שכרה את כלליה-המשחק של הנייר.

בחילה-אוויר טוענים שהנהלים מיושנים, ושאייפאשר נלהל פיהם מערך טכני מורכב. בכירים במערכת גורסים שאין מנוס מחציית הגבול, כדי להבטיח תוצאות בזמן, בעוד שניהול הרכש באמצעות פקידה-הרכש גורם לסחבת ולביורוקרטיה איומה.

תכנה-כנסת אל"מ (מיל') יואש צידון היה במגע עם מערכת ההרכשה וההצטיידות, הן כראש-פיתוח-אמצעי-לחימה בחילה-אוויר, הן כתעשיין שהקים את חברת ציקלון. ש' עבדה גם עם משרד הביטחון, כיועץ במערכת הייצוא של המישר.

צידון סבור שאין ברירה למי שרוצה לעשות תפקידו כהלכה אלא לחרוג מהנהלים. בשבוע שעבר הוא הולח על העניין ב"כנסת בהצעה לסדר-היום. היא הוסרה מסדר-היום ברוב-קולות הקואליציה.

הוא טוען שמערכת ההרכשה של משרד הביטחון ומשלחת-הרכש בניו-יורק היא מאובנת. עובדים בה 228 איש, ולהערכתו היא עולה למדינה 20-15 מיליון דולר בשנה, ותיפקודה גרוע.

בכנסת העלה צידון אפיוורה מעבר, שבה נאלץ לעבור עבירה כדי למלא כהלכה את תפקידו:

"לפני 25 שנה, נתקלתי, בתפקידי כראש-אמצעי-לחימה של חילה-אוויר, בכעיה חמור. רה"ו התקליות במטוסי-אוייב וקרבנות אוויר. מטוסינו, סופר-מיסטרס ומיראז'ים, ירו. היווה-היצילום של הירי הראה שפגעו, ומטוסי-האוייב לא נפלו.

"בדיקה מדויקת שערבנו הראתה כי כדורינו עוברים את כנף מטוסי-האוייב, ומתפוצצים בחוץ. שהיית המרעום היתה ארוכה מדי".

"שמעתי כי המיפעל אורליקון בשווייץ פיתח מרעום בעל השהייה קצרה יותר, ועל-כן מתאים, עקרונית, ביקשתי לרכוש 500 מרעומים לעריכת ניסויים. משרד הביטחון סירב, בטענה כי תועש מייצר את המרעומים ברישיון צרפתי ובאיכות זהה. הושקעו כספים רבים במערכת הייצור, ומשום-כך לא ייתכן לייבא. חוץ מזה, מה שטוב לצרפתים טוב לנו. על הסיבוב הוסיפו אנשי משרד הביטחון ותועש הערה כי מוטב שנשפר את אימון טייסינו.

"עברתי עבירה. אני גאה בתוצאות. התקשתי עם סוכן אורליקון. הסברתי לו את המצב, קיבלתי בחינם 500 מרעומים מהחבר, והברחתי את המרעומים ארצה.

"ערכנו ניסויים. התחיינו שלנו הוכחה כי נכונה. מטוסי-האוייב צויירו במרעומים מ"מ אימים, ומטוסי-האוייב התחילו לפול מה שמיים".

צידון מספר כי היה במשך השנים עד לתופעות של עיוות, ביורוקרטיה מנופחת, העדרות בלתי-חוקיות ואף מיקריה-עשרה של "אנשי שלומנו". הוא דורש לשנות את כל מערכת ההרכשה.

אחרי תשובתו של שרה-ביטחון להצעתו לסדרה-הרכש בשבוע שעבר, ביקש צידון ש' יירשם בפרוטוקול הכנסת כי "שרה-ביטחון ענה שלא לעניין".

היה קשה לה להתרכז. עדיין לא עיכלה את חוויות-המעצר. היא פחדה מפני תגובת החברים של הילדים. לא ידעה מה תעשה. היא הרוסה. בשלב מסוים נרתעה מהצגתה כי אומללה, וביקשה לצייין שהיא לא ממורמרת. "אני רק עצובה נורא. עצובה ומיואשת".

בכל פעם חזרה לנושא הסמים, וציינה שהיא מעשנת כבר הרבה שנים חשיש. אין לה שום בעיה להצהיר על כך. "אני מצהירה שאני מעשנת. אני מעדיפה את מעשני החשיש על שותיה-לכחול. אף אחר מבין החברים שלי, שמעשן חשיש, לא מתפרע ולא הופך שולחנות. הרבה אחים, ששונים אלכוהול, משתכרים והופכים אלימים. אני מוכנה להילחם לשני החוק. לעלות לכנסת, לארגן הפגנות. בנושא החשיש אני מוכנה לעלות על בריקות. על כל קופסת סיגריות כתוב סיגריות מוקולת לבריאות, ולמרות זאת מוכרים סיגריות. שיכתבו על החשיש את אותו הדבר. ואם הבעיה זה רווח ממסים, שיקחו מס על החשיש. שגם המדינה תרוויח.

"הנה, הסוחרת הגדולה, בעלת קרטל הסמים הישראלי, זו שהשכנים מתייחסים אליה כאל עבריינית. שמא ששוחרתי ממעצר מתעלמים ממני לגמרי. מה עשיתי, עישנתי חשיש עזתי להכרים שלי להשיג להם אצבע, כדי שיתנו לי לעשן? אני באמת חושבת שיש בארץ התקרבות בגישה לסמים, למרות מה שעובר עלי. יש לי מלוא ההערכה למיטרה, ששיחררה מייד, ללא מעצר, את כל אלה שהודו שעישנו. אותי, הסוחרת, השאירו. אבל גם החוקרים הבינו מייד שבין ההלשנה על הכמויות המיסחריות לבין המציאות המרחק רב. הם חשבו שהם באים לצפון תל-אביב, לאיזה פנטהאון מפואר, והגיעו לחדר שלי בחצר. הם היו המומים. המיטרה היתה איתי ממש בסדר. הם היו אנשים. תמכו בי ועודדו אותי. הם הבינו שיש פה איזו טעות.

"לא עשיתי שום פשע. אני אדם עצבני מאוד. החיים שלי קשים, החשיש עוזר לי להירגע. מה יש לי בחיים? שני לידים מקסימים וחובות. אפילו לארח אין לי איפה. כדי לארח חברים אני יוצאת לפאבים. הפאבים הם הסלון שלי. אז אני מעשת לי ג'וינט ומסתלבטת. וזהי הסוחרת הנוראית.

"אחרי השיחרור מהמעצר, לקחתי את הילדים והלכתי איתם לשוק, שיהיה משהו לאכול בבית. בעל-בסטת גיגש אלי ושאל אותי אם אני לילי אבידן. כשענית בחיוב, הוא לחץ לי את הידיים ואמר לי: את חקורבן של כולם. את קורבן. שיבואו לפה, לשוק, ויראו את כל הפושטים של הוראין וקוק פריס. את אלה צריך לעצור, בהם צריך לטפל! התרגשתי".

לילי אבידן יפה, גם יום לאחר ששוחררה. לכן אולי קל יותר להבין את הכעס הגדול שלה על אחד הצהרונים, שפירסם תמונה שלה בביט-המישפט. "במקום שצילמו אותי משחקת עם הילדים ומחייכת, איך הם עשו לילדים דבר כזה, איך הם פירסמו תמונה שלי? אני מבקשת מכל אלה שזורקים חשש אנשים כדי להרוס אותי, שישמו אבן אחת קטנה בצד, כדי לעזור לי להיבנות מחדש.

"החלום שלי כלי-כך צנוע. רק דירה של שני חדרים, עם מיטבח ומקרר. שאוכל בבוקר לחטות לילדים מיץ-תפוזים, ולעשות להם טוסטים.

"באיזה עוני אני חיה, אני, שמעולם לא היה חסר לי כסף! כבר עברתי עזוורתיות, כבר שטפתי חדרים-מדרגות, ועכשיו אני כותבת. ה"ספר" היחיד שלי המימחר בחשיש הוא המסמך האחרון בארון שלי. ואני מתחננת שיתנו לי לקום על הגיליים, להסתדר".

בנה הצעיר ביקש כל הזמן שיקרה נסי-חוכה, ושהכל יחזור להיות כמו לפני ה"מעצר". כאילו זה לא קרה מעולם. בעזרתו אפשר להבין איך הדברים יחסיים. ביום ה"שלישי", לפני שנעצרה אמו, הוא רצה יותר מכל זוג מכסני-ג'ינס חחשים, ולא קיבל. עשיתי את מותר על הגינס ומותר על כל השבוע האחרון.

מכיוון שלא יכלה להשאיר את ילדתה לבד, ציללה שוש לשחקנית שושה גורן וביקשה ממנה לבוא להיות עם הילדה, משום שהילדה מכירה אותה. גורן נענתה מייד.

חקירתה הסתיימה ב-4 לפנות-בוקר. או שוחררה, בערבית-עצמית ונשלחה הביתה מבהלת, עדיין רועדת ואינה מבינה.

ביחד עם מיימון נעצרו עוד 10 איש, ביניהם לילי אבידן, השחקנית מרגלית אנקד, השחקנית מלי צרפתי והספר דן מוראל.

כבר באותו הבוקר פורסמה בידיעות אחרות ווח ידעה שספרה. "בסכולוגית ידועה נצצר" בה כחשד על שימוש בסמים.

בשלב זה אייפאשר היה לפרסם את שמות החשודים, משום שאיש מהם לא הובא לבית המישפט לשם שיחרור בערובה, או לשם הארבת מעצרו. רוב החשודים שוחררו, כמו מיימו, עוד באותו הלילה, או כבוקר שלמחרת. המיבצע המזהיר לא יכול היה לקבל את הכרזות שלהן ציפתה המיטרה, ולכן טרחו החוקרים להתקשר באותו הבוקר למיימון. הם זימנו אותה למיטרה, משם נלקחה לבית המישפט לשם שיחרור בערובה. החשד: תיווך בעסקת סמים ושימוש בסמים. כל זה, למרות שבחיפוש היסודי בביתה לא מצאו השוטרים כלום.

אבל רק כך אפשר היה לפרסם את פירטי הפרשה, רק כך יכלו שמות המעורבים להגיע לידיעת העיתונות והציבור.

העיתונות אכן עשתה מטעמים מן הפרשה ומן המיבצע המיטרי המשובל.

הארץ: 12. אנשי-חברה נעצרו בחשד לשימוש בסמים. כך הכותרת. בגוף היריעה: "ביום שלישי בלילה, לאחר שנאספו די ראיות לכאורה, פרצו בלשים בפיקודו של מ"מ קד מילחמה-סמים, פקד אמיר גור, לדירתה של העיתונאית (שוש מיימון) ועצרו את 12 החשודים".

ניתן להבין מדיעה זו כאילו בביתה של העיתונאית נערכה מסיבת-סמים, ולא כך העובדות. העיתונאית היתה בביתה בחברת בתה בת הדס, שישנה. בדירתה לא נתפס דבר.

חדשות עשה מהפרשה סיפור עסיסי עוד יותר. הכותרת: "לילי אבידן ניהלה תחנת סמים בביתה".

בגוף הידיעה מובא תיאור מסולף על העיתונאית שוש מיימון. נכתב שם, בין השאר, ש"היא גרה במשך כמה שנים בבית נטוש ב"פ". מיימון אומנם גרה ב"פ במשך תקופה ארוכה, אך הדירה שבה התגוררה רחוקה מלהיות נטושה. היא שלמה שכרה דירה מלא עבור דירה שכל חלונותיה ומייר פסתיה צופים לים — ללא ספק חלום של אנשים רבים.

ק בעיתונות של מיימון, ידיעות אחרות ווח. נאמר בסוף הידיעה שפעולתה של היחידה המרכזית תמונה בדיקפה ובעוצמתה, בהתחשב בעובדה שהחשיש נחשב לסם קל, שמרובו באנשים שאינם קשורים לעולם הפשע, שהתועלת שתצמח ממיבצע רבי-היקף כזה למלחמה בסמים היא מיוערת, אם יש תועלת בכלל.

ואכן, כשהובאה לילי אבידן, שהוחדרה בסתר-בסמים, ביום השישי בבוקר להארכת מעצרה בבית-המישפט, לא ביקשה המיטרה אף להאריך את מעצרה, ושיחררה אותה כבר בות סטנדרטית.

כרגע לא כלי-כך ברור לאיש מה היתה מטרת המיבצע, שבמהלכו טרחו השוטרים לערוך תפוצה ולשים ציאות טלפוני על ביתה ועל הטלפון של לילי אבידן. לא ברור מה הועיל המיבצע שעלה למיטרה הרבה מאוד כסף וכוח-אדם.

יתכן, העלה השבוע מישו השערה, שמי דובר בהוראה של קצין מקומי, שהיה בטוח שמרובו במשהו גדול ונפל. יתכן, אמר מי שהו אחר, שהמיטרה חייבת להעלות את מיפירי הסטטיסטיקה של התפוצה, משום שהשנה מתקרבת לסיומה, ותקציב המישר עומד לריין.

פוג'י

הוידאו שלך צריך שומר ראש

הסרט המגנטי של פוג'י שומר על הראש המגנטי של הוידאוטייפ שלך

קסטות פוג'י וידאו ואודיו - להשיג בחנויות הצילום והחשמל המובחרות.

קסטות וידאו פוג'י - מעט יותר יקרות, הרבה יותר טובות.

אל תחסוך באיכות. קנה פוג'י.

הראש המגנטי הוא החלק החשוב והיקר בוידאוטייפ שלך. רק קסטה מעולה ועמידה שומרת על חייו לאורך זמן ומעניקה תמונה חדה וברורה תמיד. איכות התמונה נשמרת גם בשימוש החוזר בסרט.

FUJI

VIDEO- VHS
CASSETTE

נציגים בלעדיים:

קבוצת חברות שמעוני בע"מ

האריזה החדשה של טחינה עליית מכה גלים ! ●
 התפרצויות שימחה בכל הארץ ● ריקודים בכיכרות
 הערים ● ארה"ב מברכת: הגעתם לפיסגת הטחינה ●
 בלעדי: האריזה החדשה של טחינה עליית מונעת
 נזילת הטחינה מסביב ! ● נשות ישראל בוכות
 משימחה ● חוברת מתכוני טחינה מצורפת לכל

להתקפות אושר
 ה ש י ו ו ק ! ●
 למשק הבית -
 מאפשרת ניצול
 הטיפה האחרונה
 של תיירים שבאו
 עליית באריזה
 פ ר ש נ י ם :
 היחידה בארץ
 ● ג ו ר מ י ם
 האריזה החדשה
 אבל המודעות
 להנהיג שעון טחינה

אריזה וגורמת
 במכולות וברשתות
 כלכלנים: חסכון
 האריזה החדשה
 הטחינה עד
 ● תנועת שיא
 לקנות טחינה
 החדשה ●
 הטחינה
 עם תותקן!
 באופוזיציה:
 יפה להפליא
 מעצבנות ● הצעה

בקיץ הבא ● מדענים: היקף האריזה החדשה: 2TTR
 ● נבדקת אפשרות שידור אריזת
 הטחינה החדשה במקום שושלת
 עליית ! ● הטחינה נחטפת!
 טוב ליעם
טחינה